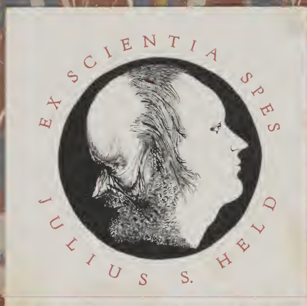

EX SCIENTIA SPES
JULIUS S. HELD

J. H. Krul, Pampiere Wereld ofte Wereldsche Oeffeninge
(Part 4) Amsterdam, 1644

The "Minnelyke Zang-Rymen" appeared separately in 1634

Etchings (11) are by Salomon Savery (c 1594 - after 1664)

(pp. 5, 9, 15, 19, 29, 35, 41, 47, 51, 57, 69)

HET VIERDE DEEL,
Bestaende
IN MINNELYKE ZANG-RYMEN.

Astreas strafheyd, Tegens Celadons getrouwigheyd.

Stemme: Florida zoo 't doch wezen mach.

Er noch den dageraed begon,
Gaet zig den Herder Celadon,
Van stal, en wooning scheyden;
En liet, in het bedouwde gras,
Ter wijl hy eenzaem was,
Zijn lieve schaepjes weyden.

I I.

Den Herder, vol van minne brand,
Gaet neder zitten op de kant,
Van Lignons koele stromen;
Daer hem de Min het hert verblijd,
Mits hy, in korten tijd,
Zag zijn Astrea komen.

I I I.

Zoo haest Astreas lieve hond,
Celadon op den oever vond,
Quam hy den Herder streelen;
Die daer, als hy Astrea ziet,
Terstond een droevig lied,
Van Min, begint te queelen.

I V.

Ach, ach Astrea! dus verby?
Slaet gy uw oogjes niet op my,
Wat heb ik dan misdreven?
Ey, ey Astrea! blijf wat staen,
Heeft Celadon misdaen?
Wild hem zijn schuld vergeven.

V.

Ontrouwen Herder, zeyde zy,
Is 't u dan niet genoeg dat gy,
V snood bedrog verliende,
Een Maegd, die noyt zoo veel verdriet,
Als zy van u geniet,
In 't minste deel verdiende.

V I.

O gy bedrieger! als gy zijt,
Zoekt gy met alle leet, en spijt,
Astrea te beloonen?
Schaem u, dat gy noch dus voor my,
Vol van bedriegery,
Vw valscheyd durft vertoonen.

V I I.

O gy men-eedigen! vertrekt,
Wiens hert met schijn-deugd is bedekt,
Om Maegden te bedriegen;
O gy bedrieger! ga vry heen,
Ach! ga bedriegter een,
Die niet en kend u liegen.

Celadons standvaste Minne,
Tegens
Het valsche mistrouwen van Astrea.

Stem: Rozemond die lag, &c.

SChoonste van de Herderinnen,
Dat ik voor u neder kniel,
Met een hert vol smert in 't minnen,
Met een uytgeteerde ziel,
Bleeker dan de bleeke dood,
Neêr gezegen voor uw schoot.

I I.

Dat ik voor u neder buyge,
Ach Astrea! zoo gy ziet;
Daer meê wil ik u getuyge,
't Leet dat my van u geschied;
Ik bemin, en gy, ô Schoon!
Straft mijn min met duyzend doon.

I I I.

Strekt uw straf om my te proeven,
Ach! beproef mijn liefde vry;
Wil Astrea my bedroeven,
En de wanhoop voen in my;
't Is my vreugd dat zy my plaegt,
Zoo mijn lijden haer behaegd.

I V.

Even als de Pallem struyken,
's Winters met hun groene blaen,
Voor geen lasten neder duyken,
't Zy wat buyen daer op slaen;
Trouwe min, eens vast gezet,
Werd door wantrouw noyt belet.

Berouw der Minne,
Van
Astrea, tegens Celadon.

Stem: *Laura zat laest by de beek.*

ACh! verloopen minne tijd,
Waerom voed gy mijn gedachten,
Met de minne, die my spijt?
En niet geeft als droeve klachten;
Mits ik voor getrouwheyd achten,
Celadons geveynsde min;
Celadons ontrouwe treken,
Daer ik my van zoek te wreken,
Mits dat ik bedrogen bin.

I I.

Celadon die, schoon voor 't oog,
My met minne treken vleyde,
Door een zoete tong bedroog,
En tot wedermin verleyde;
Waer door Liefde in ons beyde,
Vele vryheyd bracht te weeg;
Zoo dat ik my moet beklagen,
Dat ik eertijds wel behagen,
In zijn valsche minne kreeg.

I I I.

't Schijnt dat ik in tranen drenk,
't Schijnt ik smoor in mins gedachten;
Als ik, tegens wil, gedenk,
Op het geen ik wil verachten,
Dat zijn trouwelooze klagten,
Van d' ontrouwen Celadon;
Ga ontrouwen! ga vry heene,
'k Zal uw trouwloosheyd beweene,
Zoo ik immer weenen kon.

Celadons

Celadons Minne-klagten,

Op de volherdinge van Astreas straf heyd, die hem, ontvluchtende, in handen laet een bagge, en snoerzel.

Stem: Ballet de Bronkhorst.

BAg en bande,
Getuyge dat Astrea is gevlucht,
Vyt mijn hande,
Zo dat mijn ziel inwendig klaegt en zucht;
Zijt getuyg wanneer de min my dood,
En doet verwerven,
Een willig sterven,
Mits ik moet derven,
Mijn liefds genegentheyd,
Die my, die my Astré had toegezeyd.

II.

'k Zal u binde,
Aen mijn verliefde narrem, daer gy zult,
Mijn Beminde,
Getuyge dat ik sterve zonder schuld;
Zoo wanneer mijn wreede my hier vind,
Berooft van 't leven,
Ter dood gedreven,
Om blijk te geven,
Van mijn volmaekte trouw,
Die 'k met, die 'k met mijn dood getuygen wouw.

III.

O gy teken!
Van mijn volmaekte liefde, en gevry;
Hoor mijn spreken,
En schey doch, na mijn dood, u niet van my;
Op dat ik ten minsten tot een pand,
Van rechte trouwe,
V mach behouwe,
O wreedst der Vrouwe!
Tot tuyge, gy my rooft
De min, de min die gy my had belooft.

Tyters Minne klagt,

Over

Galathés af keer.

Stem: *Als Garint zijn oogjes, &c.*

ALs ik laest de koele strand betrad,
Daer mijn Galathé maer alleen met haer lammertjes zat,
En zong een Herders lied;
Ach! vlied,
Riep zy, ô geyle lust! van hier;
Koom golven! doof het vyer
Van Min,
En laet my doch die hette,
Niet smette.

II.

Zy en had zoo haest dat woord niet uyt,
Oft mijn Galathé nam de vlucht, en zy riep overluyd,
Daer zie ik Tyter staen;
'k Wil gaen,
Eer hy my onverziens verrast,
En na mijn boezem tast;
Want hy
My licht, door minnens hette,
Mogt smette.

III.

Barrevoets trad zy ter zee waert in,
En mijn Galathé riep my toe, ik en pas op geen Min,
Maer keer die geyle brand,
Van strand,
Tot spijt van 't minnende gemoed,
Dat zich in 't minne voed,
Tot my,
Op dat my minnens hette
Niet smette.

KRACHT DER LIEFDE,
Vergeleken met de Zon.

a 2 SVPERIVS.

MOet de Maen haer bleeke ſtra------len, Uyt de gul----- de Toortze halen, Uyt de Toortze, uyt dat licht, Van des Hemels aengezicht? 'k Meen de Zon, van wie de Maen, 't Licht moet genieten, En door zijn kracht, In 't duyſter van de nacht, Haer flaeuwe ſtraelt-jens op het Aerdrijk ſchie---- ten.

a 2 BASSVS.

MOet de Maen haer bleeke ſtra------len, Uyt de gulde Toortze ha--len, Uyt de Toortze, uyt dat licht, Van des Hemels aengezicht? 'k Meen de Zon, van wie de Maen, 't Licht moet genie---- ten, En door zijn kracht, In 't duyſter van de nacht, Haer flaeuwe ſtraelt--jens op het Aerdrijk ſchie----ten.

KRACHT DER LIEFDE,

Vergeleken met de Zon.

I.

MOet de Maen haer bleeke ſtralen,
Vyt de gulde Toortze halen,
Vyt de Toortze, uyt dat licht,
Van des Hemels aengezicht;
'k Meen de Zon, van wie de Maen 't licht moet genieten,
En door zijn kracht,
In 't duyſter van de nacht,
Haer flaeuwe ſtraeltjens op het Aerdrijk ſchieten.

I I.

Roſemond mijn tweede leven,
Gy moet my mijn voedzel geven,
Even als de Zon de Maen,
Doet ten Hemel omme gaen,
Moet van u, gelijk mijn Zon, mijn luyſter dalen;
Laet uyt het licht,
Van Roſemonds gezicht,
Mijn moedelooze Ziel dan azem halen.

I I I.

Oogen die mijn Ziel kund voeden,
En door 't derven water vloeden
Vyt kond trekken; oogen ach!
Die men Toortzen noemen mach;
Door de brand, eylaes! wat brand? uw lieve lonkken,
Ach Roſemond!
Ik voelde my gewond,
Zoo haeſt uw ſterren voor mijn oogen blonkken.

Schoonheyds Minne-voedzel.

a 3 CANTVS.

L Ief Roſette, 'k ben gevangen van de Min, Ziele voeſteres

Goddin; Schoone wangen, Wel behangen, Ach! waer meê,

Zijn uw kaek---jens wit als ſnee? Haartjens blond,

Han----gen wemelend om uw mond.

a 3 ALTVS.

L Ief Roſette, 'k ben gevangen van de Min, Ziele voe-ſteres

Goddin; Schoone wangen, Wel behangen, Ach! waer meê,

Zijn uw kaek------jens wit als ſnee? Haartjens blond,

Hangen we-----me-lend om uw mond.

a 3 BASSVS.

L Ief Roſette, 'k ben gevangen van de Min, Ziele voeſteres

Goddin; Schoone wangen, Wel behangen, Ach! waer meê,

Zijn uw kaekjens wit als ſnee? Haartjens blond,

Han---gen wemelend om uw mond.

Schoon-

Schoonheyds Minne-voedzel.

Lief Rosette, 'k ben gevangen
Van de Min,
Ziele voesteres Goddin;
Schoone wangen, wel behangen,
Ach! waer meê,
Zijn uw kaekjens wit als snee?
Haartjens blond,
Hangen wemelend om uw mond.

II.

In uw oogjes zijn twee Goodjes,
Die de min
Schieten tot mijn boezem in;
't Zijn, Rozette, Cupidootjes,
Die haer brand
Stooken in mijn ingewand;
Ach! hoe zoet,
Gaen uw lonkjens door mijn bloed.

III.

Roode lipjes, schoone bloosjes,
Staen zoo wel,
Op u wit en blankke vel;
Als de çierelijkste Roosjes,
Die na wens,
Bloeyden oyt aen schoon provens;
Bloosjes, ach!
Die geen Roos beschamen mach.

IV.

Ach! wat zijn uw kleene tandjes?
Wit Yvoor;
Blaeuwe aders speelen door
't Blankke vel, en witte handjes;
Korte kin,
Daer een geestig kloofjen in;
Noch al meer,
Zoete min, dwaeld niet te veer.

Stemme: La Volage.

Iufvrouw, uw jeugd,
Begaeft met hooge deugd,
Ontsteckt mijn ziel dikmael met vreugd;
Als ik aenschouw,
De schoonheyd van Me-vrouw,
Zoo ben ik weêr in sware rouw;
Mits gy,, op my,, te trots, u zoet gelaet
Met wreedheyd slaet,, Godin,
Daer ik u ongeveynst met goeder herten min.
En u altijd,, gediend heb en gevrijd,
Ey schoone! waer toe deze spijt?
Eylaes! voor my,, dus obstinatig gy,
Uw strafheyd toond met heerschappy;
Wat quaet,, wat smaet,, heb ik betoont aen u
Dat gy zoo schuw,, voor mijn, (zijn?
Zo bitter, en zo wreed, kund op uw dienaer
Oft is 't, Godin,, dat uw verkeerde zin,
De rijkdom meer acht als de Min?
Om werelds staet,, getrouwe liefd verlaet,
Die alle schat te boven gaet; (heeft,
Neemt acht,, wat macht,, getrouwe Liefde
Wat vreugd zy geeft,, op aerd,
En hoe haer lieve lust veel zoetighedẽ baerd.
Maer d' overvloed,
Van werelds schat oft goed,
Wel dikmaels veel ellenden voed;
Want rijkdoms kracht,
Voed trosheyd op haer macht,
En niemants diensten waerdig acht,
Iufvrouw,, ik houw,, het alder ongezienst,
Bequaemst ten dienst,, dunkt mijn,
De Rijke zijn gewend, geen dienst, gediend te zijn.
Maer liefd in deugd,
Teeld d' alderzoetste vreugd,
Die gy, ô Nimph! bedenken meugt;
En machtig goed,, gaet boven overvloed,
't Genoegen maekt een rijk gemoed;
De Min,, Godin,, vol zoete zoetigheyd,
Als de Ziel scheyd,, het goed,
Hier op der Aerden blijft, en gantsch geen voordeel doet.

Getrouwe Liefdens Offer.

a 2 SVPERIVS.

SPoeyd vluchtig vlugge voetjes, Na mijn moorderinne,
Ach! al te traeg en zoetjes, Om mijn ziel, uyt minne,

Door trouw, die vrouw, wiens hert, mijn ſmert, niet gevoeld,

te geven; Zy, die mijn Ziel, voor wien ik kniel, Zy, die mijn

Ziel doet leven, Heeft, eylaes! mijn dood beſchreven.

a 2 BASSVS.

SPoeyd vluchtig vlugge voetjes, Na mijn moorderinne,
Ach! al te traeg en zoetjes, Om mijn ziel, uyt minne,

Door trouw, die vrouw, wiens hert, mijn ſmert, niet gevoeld,

te geven; Zy, die mijn Ziel, voor wien ik kniel, Zy, die mijn

Ziel doet leven, Heeft, eylaes! mijn dood beſchreven.

Dit mach men ook wel een octave hooger zingen.

Getrouwe

Getrouwe Liefdens Offer.

I.

SPoeyd vluchtig vlugge voetjes,
Na mijn moorderinne;
Ach! al te traeg en zoetjes,
Om mijn Ziel, uyt minne,
Door trouw, die vrouw, wiens hert, mijn
smert, niet gevoelt, te geven;
Zy, die mijn Ziel, voor wien ik kniel, zy,
die mijn Ziel doet leven,
Heeft, eylaes! mijn dood beschreven.

I I.

Stookt, Venus, uw Altare,
Laet tot Offerande,
Mijn Ziel ten Hemel vare,
't Lievend herte brande;
Godin, die 'k min, toont recht, uw knecht,
die, uyt liefd, wil sterven,
Om dat de min, ach! Aerdsch Godin, om
dat de min moet derven,
't Geen de min zocht te verwerven.

I I I.

Nu wil ik my bereyde,
Mits ik mins luk derve,
Van u, mijn Lief, te scheyde;
Liefde doet my sterve,
Vaer wel, ik zel, dit hert, vol smert, gaen
ten Offer dragen,
De Liefd Godin, zal ik uyt min, zal ik
uyt min, door 't klagen,
Eynden doen mijns levens dagen.

Trouw-

Trouw - Lied.

a 2 CANTUS.

WYl Cypria de reys aenvaerd, Eer 't morgen-rood beſchijnt de Aerd; De bruyne Wolkjes al ontrold, om voeren heen, Op 't vrolijkſt na beneên, Op 't vrolijkſt na beneên, De Moeder Cytheré met haer gewiek - - - - te Ionge; Op wiens vertrek de Goon, In 's Hemels gulde Troon, Met uytgelaten vreugd, tot af-ſcheyd zonge.

a 2 BASSUS.

WYl Cypria de reys aenvaerd, Eer 't morgen-rood beſchijnt de Aerd; De bruyne Wolkjes al ontrold, om voeren heen, Op 't vrolijkſt na beneên, Op 't vrolijkſt na beneên, De Moeder Cytheré met haer gewiek - - - te Ionge; Op wiens vertrek de Goon, In 's Hemels gul - - de Troon, Met uytgelaten vreugd, tot af-ſcheyd zonge.

Trouw-

Trouw-Lied.

Stem: *Om een die ik bemin, &c.*

WYl Cipria de reys aenvaerd,
Eer 't Morgen rood beschijnt de Aerd;
De bruyne Wolkjes al ontrold, om voeren heen
Op 't vrolijkst na beneên,
Op 't vrolijkst na beneên;
De Moeder Cytheré met haer gewiekte Ionge,
Op wiens vertrek de Goon,
In 's Hemels gulde Troon,
Met uyt-gelaten vreugd, tot af-scheyd zonge.

II.

Haer lage Tempel werd begroet,
Daer men met Offer valt te voet,
Altaren pronkt met Bloem, en Kruyd, tot Offerand,
De Maegden-Pallem brand,
De Maegden-Pallem brand;
De Min, de zoete Min, om hebben gunst der Goden,
Doet knielen voor 't Altaer,
Het wel-vereende paer,
Wiens Offer werd den Hemel aengeboden.

III.

Gezegend luk stort d' Hemel uyt,
En maekt, na wensch, van Maget Bruyt;
Van Bruyt een, Vrouw; van Minnaer, Man; vereende twee
Leef, leef, ey! leef in vreê,
Leef, leef, ey! leef in vreê;
De Kruydjes die hier zijn gebracht ten Offerhande,
Die beelden af dees zin,
Dat gy in Liefd, en Min,
Vw herten moet ten eynde laten brande.

O Kleyne dwingeland,
Wat wild gy maken?
Waer toe dus fel gebrand?
Waer toe dit blaken?
Wat wild gy te vergeefs uw pijlen spille?
Houw op, Cupido houw,
En gaet eerst by Me-vrouw,
Want zy zal dat van jouw,
Niet hebben wille.

II.

Mits gy haer hebt wel eer
Die macht gegeven,
Dat zy na haer begeer,
Met my mach leven;
Vw pijltjes zijn vergeefs, weg met u booge,
Ey lieve spaertze vry,
En schietze niet op my,
Mits dien uw pyltjes zy,
Voert in haer ooge.

III.

Haer oogjens hebben mijn,
Wel duyzend wonden,
Door zoete minne pijn,
In 't hart gezonden,
En wild gy nu dat hert noch meer beswaren;
O heerscher van de Goon!
Wild gy mijn hertje doon?
Het is al metter woon,
By 't haer gevaren.

Cypriaens Minne-klagt
Van
Rozemond.

a 2 SVPERIVS.

VLied heen droeve zuchjes, Na mijn Rosemond, wiens
hertje brand, eylaes! van zoete minne; Venus uwe vruchjes,
Worteld gy in't hert van mijn verliefde lieve Moorderinne;
Droeve traentjes mocht ik u mengen in haer bloed, Rosemond
ik weet,, mijn smert, mijn leed, Beweegden u gemoed.

a 2 BASSVS.

VLied heen droeve zuchjes, Na mijn Rosemond, wiens
hertje brand, eylaes! van zoete minne; Venus uwe vruchjes,
Worteld gy in't hert van mijn verliefde lieve Moorderinne;
Droeve traentjes, mocht ik u mengen in haer bloed, Rosemond
ik weet,, mijn smert, mijn leed, Beweegden u gemoed.

Cypriaens Minne-klagt Van Rosemond.

Stem: Si vouz ne voulez, &c.

I.

Vlied heen droeve zuchjes,
Na mijn Rosemond, wiens hertje brand, eylaes! van zoete minne;
Venus uwe vrugjes,
Wortelt gy in't hert van mijn verliefde lieve moorderinne;
Droeve traentjes mocht ik u mengen in haer bloed,
Rosemond ik weet,, mijn smert, mijn leed,
Beweegden u gemoed.

II.

Maer wat is't, ó Goden!
Oft ik klagjes, traentjes, zuchjes, offer aen mijn Rosemonde;
Gy, door u geboden,
Hebt haer in de Min, met trouws beloften waerdiger verbonde;
Vliegt ten Hemel droevige zuchjes, tuygd aen de Goon,
Dat ik om de Min,, van mijn Godin,
Moet sterven duyzend doon.

III.

Ach! hoe ken ik leven?
Als ik, Rosemond, bedenk hoe gy in lusjes van de minne;
Zult ten offer geven,
Lipjes, Borsjes, Hertje, Zieltje, ja u zelfs Aerdsch Godinne;
Droeve gedachjes zullen mijn tuygen wat u geschied,
Lieve minne vreugd,, de Lent mijns Ieugd,
Moet smooren in verdriet.

Laestmael als ik mijn Nimphe vond,
Omlommert van de groene bomen,
By de water stroomen,
In de morgen stond;
Daer zy, met zuchjes, en getraen,
Haer minne klagjes storten op de blaên,
En ging in't lieve groen,
Haer zoete minne voen.

II.

Terwijl mijn Nimphe bezig was,
Met bloem en kruydjes te vergaren,
Van bedouwde blaren,
In het groene gras;
Vlied een zuchjen uyt haer hert,
O zuchjes! zeyd zy, tuyg mijn minne smert
Aen hem, die ik bemin,
Als d' Afgod van mijn zin.

III.

Zo haest als ik haer lieve mond,
Dees zoete woorden hoorde spreken,
Docht my, 't was een teken,
Van oprechte grond;
Ik begaf my aen haer zy,
En offerde uyt liefde mijn gevry,
En bad mijn Herderin,
Om hare weder-min.

IV.

Als ik mijn min te kennen gaf,
En dat ik zocht haer te bewegen;
Viel zy my weêr tegen,
Sloeg mijn liefde af;
Dies ik scheyde van de min,
Vermits de Maegden zijn te los van zin,
Daer toe vol veynzery,
Dies staek ik mijn gevry.

Lauraes Droom-Lied.

a 2 CANTVS.

LAura zat laeſt by de Beek, Onder 't ſchauw van Elſen
Boomen ; Zachjes zy in 't wa------ter keek, Is daer na in ſlaep
gekomen, En begoſt heel zoet te droo--men, Van de Liefde,
van de Min; Slapend is zy neêr gezegen, Met haer Boezem los
geregen, Lag mijn ſchoone Veld-godin.

a 2 BASSVS.

LAu-ra zat laeſt by de Beek, Onder 't ſchauw van Elſen
Boomen; Zachjes zy in 't wa-----ter keek, Is daer na in ſlaep
gekomen, En begoſt heel zoet te droo--men, Van de Liefde
van de Min; Slapend is zy neêr gezegen, Met haer Boezem los
geregen, Lag mijn ſchoone Veld-godin.

Of een Octave hooger in 't zingen als in 't ſpelen.

Lauraes

Lauraes Droom-lied.

I.

LAura zat laeſt by de Beek,
Onder 't ſchaeuw van Elzen Bomen;
Zachjes zy in 't water keek,
Is daer na in ſlaep gekomen;
En begoſt heel zoet te droomen,
Van de liefde van de Min;
Slapend is zy neêr gezegen,
Met haer boezem los geregen,
Lag mijn ſchoone Veld-goddin.

I I.

Wijl zy daer alleenig zat,
Ging ik by haer neder zitte;
Mits ik na haer borſjes vat,
Roept mijn Laura, wat is ditte?
Ach! mijn boezem brand van hitte;
Hier meê zijgt zy weder neêr,
En begint op nieuw te droomen;
Zooje wild, zoo meug je komen;
Neen, ô neen! het krenkt mijn eer.

I I I.

Mits neem ik een hand vol groen,
't Geen door mengelt was met Roozen;
Laura roept, wat wilje doen?
Ik begin van ſchaemt te bloozen;
Daer gaet zy een zachje loozen,
Valt weêr zoetjes neêr in 't gras;
Och! ik ben door droom bedroogen,
Riep zy met beſlooten oogen,
'k Meend ik zonder Maegdom was.

Minne - klagt.

a 3 CANTVS.

ACh! blinde Bengel, Waerom mijn gewond?
Mits ik mijn Engel, Zonder weêr-min vond;
Ey! kleyne wreede Minne-good - je, ey! martelt mijn geen meer,
Ach! ach! uw pijltjens doen mijn hertje zeer.

a 3. ALTVS.

ACh! blinde Bengel, Waerom mijn gewond?
Mits ik mijn Engel, Zonder weêr-min vond;
Ey! kleyne wreede Minne-goodje, ey! martelt mijn geen meer,
Ach! ach! uw pijltjes doen mijn hertje zeer.

a 3 BASSVS.

ACh! blinde Bengel, Waerom mijn gewond?
Mits ik mijn Engel, Zonder weêr-min vond;
Ey! kleyne wreede Minne-goodje, ey! martelt mijn geen meer,
Ach! ach! uw pijltjes doen mijn hertje zeer.

Minne-

Minne-klagt.

Stem: Roſemond die lag, &c.

ACh! blinde Bengel,
Waerom mijn gewond?
Mits ik mijn Engel,
Zonder weêr-min vond;
Ey! kleyne wreede Minne-goodje, ey! martelt mijn geen meer;
Ach! ach! uw pijltjes doen mijn hartje zeer.

I I.

Ik voel uw vonkjes,
In mijn borſt geprent,
Haer zoete lonkjes,
Van mijn af gewend;
Ach! overſchoone Herte-boeyſter, voor u ik neder kniel,
Steelt gy mijn hertje, waerom niet mijn Ziel.

I I I.

'Aerdſche Godinne,
Hemel van mijn hert;
Zon van mijn minne,
Voedſter van mijn ſmert;
Hoe meugje zoo mijn minne loonen, ach! al te wreeden Vrouw?
't Hert ſmelt in traentjes, en de Ziel in rouw.

I V.

Ey! flaeuwe zuchjes,
Sluypt haer boezem in,
Offert de vrugjes,
Van mijn trouwe min;
Zieltje, wilje van mijn ſcheyden, uyt liefde gaen ter dood?
Zo ſtort met traentjes u in mijn Liefs ſchoot.

I.

DRoeve wolken overdekken,
't Hemels blaeu, in morgen lucht,
Nu dat Phillis wil vertrekken,
Om wien dat Philander zucht;
Phillis, ach! Philander treurd,
Nu hy u vertrek beſpeurd.

I I.

'Al de drifjes, al de ſtroompjes,
Treuren aen den Amſtel kant,
Al de telgjes, al de boompjes,
Op haer oever dicht beplant,
Zijn met traentjes overſpreyd,
Nu dat Phillis van hier ſcheyd.

I I I.

Nu dat Phillis doch wil ſcheyen,
En 't niet anders wezen mach;
Wil ik ſmeken, wil ik vleyen,
Aen de Goden al den dag,
Dat zy gunnen doch aen my,
Dat uw reys voorſpoedig zy.

I V.

Vaek zal zich Philander vinden,
'Als uw reys begonnen werd,
Met het ooge na de winden,
En by Phillis met het hert;
Op dat hy de winden vleyd,
Als het hert by Phillis leyd.

t' Zamen-zang, Van Coridon en Amarillis.

a 2 CANTVS.

A Marillis, ach! waer heen? Mijn waerde Nymph vlugt niet,
ey! blijft een weynig ſtaen; Zoo 't uw wil is, Spoed uw treên,
Schoon Herderin, na 't koelſte van de lom're blaen; Ik mijn
Veel,, Gy uw keel, O zoete vreugd! Pronk van de Ieugd,
Is Amarillis door hare deugd.

á 2 BASSVS.

A Marillis, ach! waer heen? Mijn waerde Nymph vlugt niet,
ey! blijft een wey---nig ſtaen; Zo 't uw wil is, Spoed uw treên,
Schoon Herderin, na 't koelſte van de lom---re blaen; Ik mijn
Veel,, Gy uw keel, O zoe---te vreugd! Pronk van de Ieugd,
Is Amarillis door hare deugd.

't Zamen-zang, Van Coridon en Amarillis.

Corid. *AMarillis, ach! waer heen,*
Mijn waerde Nimph, vlucht niet, ey! blijft een weynig staen;
Zoo 't u wil is, spoeyd u treen,
Schoon Herderin, na 't koelste van de Lomm're blaen;
Ik mijn Veel,, gy u keel,
O zoete vreugd,, pronk van de Ieugd,
Is Amarillis door hare deugd.
Zoete snikjes,, lief gequeel,
Schoon Amarillis, blaest gy uyt u lieve mond.

Amar. *En de stikjes,, die u Veel,*
Zoo zoetjes, Coridon, mijn graege lusjes jond;
Zijn heel schoon,, door de toon
Die gy verstaet,, als gy de maet
Speelende met uwe voeten slaet.

Corid. *Zoeter zoetheyd,, is 'er niet;*
Als daer mijn Veel vermengt is met u lieve stem;
Wat in 't bloed leyd,, dat verschiet,
En snakt met graegte na uw zang vol pit, en klem,
Aerdig dier,, u geswier
Is, zoete Meyd,, vol geestigheyd.

Amar. *Coridon swijgt het is gevleyd.*

Liefdens hoop, en vreeze.

a 2 SVPERIVS.

IK klaeg, ik treur, ik quijn, Ik wentel in geneugd;
Mijn blijdſchap teeld mijn pijn, Mijn droefheyd weder vreugd;
Om dat de liefd miſhaegt, De over brave Maegd,
Dien ik min, dien ik mien, Dien ik vley, dien ik dien,
Met hert, ziel, en gemoed, Die zy met hoop van gunſten voed.

a 2 BASSVS.

IK klaeg, ik treur, ik quijn, Ik wentel in geneugd;
Mijn blijdſchap teeld mijn pijn, Mijn droefheyd weder vreugd;
Om dat de liefd miſhaegt, De over brave Maegd,
Dien ik min, dien ik mien, Dien ik vley, dien ik dien,
Met hert, ziel en gemoed, Die zy met hoop van gunſten voed.

Liefdens hoop, en vreeze.

IK klaeg, ik treur, ik quijn,
Ik wentel in geneugt,
Mijn blijdschap teeld mijn pijn,
Mijn droefheyd weder vreugd;
Om dat de liefd mishaegd,
De over brave Maegd,
Dien ik min, die ik mien,
Die ik vley, die ik dien,
Met hert, ziel, en gemoed,
Die zy met hoop van gunsten voed.

Met droefheyd ik bedenk,
Dat Rosemond haer veynst;
Door 't lonkende gewenk,
't Gedacht weêr blijdschap peynst,
Dat zy van herten meend,
't Geen 't wezen my verleend;
Maer wat is 't? ach! gy mist
Tijd, en stond, Rosemond
Te smeeken om haer gunst,
En zoete minnens toover-kunst.

Vw goude lokjes blond,
En schoon gekrulde hayr,
Kruld, ô mijn Rosemond!
Als oft het goud-draed waer;
Mijn over schoon Princes,
Ziels keurige Voogdes,
Die ik acht, die ik eer,
Die ik wensch met begeer;
Waerom ontzegt gy, schoon,
Mijn gaven, u Lief, aengeboon?

Mijn trouwe dienst, als schat,
Ik offer aen 't Altaer,
Daer meenig Minnaer bad,
Boots ik al klagend naer;
Na klagende 't hert weend,
Dat gy my gunst verleend,
Die de Min, ô Godin!
My betoond, zal geloond,
Werden brave Maegd,
Na dat uw eygen lust behaegd.

Stem: Om een die ik bemin, &c.

BErst brakke traentjes uyt,
Met snelle stroomen;
Doet mijn gewenschte Bruyd
Eens by my komen;
Ach Venus! door uw macht, doet haer verschijne,
Op dat zy eenmael ziet,
't Onlijdelijk verdriet,
't Geen mijn van haer geschied,
Om wien ik quijne.

II.

Ey! laet mijn brakke douw,
Het hert eens rake;
Het hert van die Iufvrouw,
Die mijn doet brake,
In bittere treurigheyd getraen, en klachten;
Oft zoo het niet mach zijn,
Dat zy haer voegd by mijn,
Zoo stierd, ô God Iupijn!
In haer gedachten;

III.

De volle overvloed
Van al de plagen,
Die ik in mijn gemoed
Om haer moet dragen;
Ey! voerd een traentjen aen de roode tipjes,
Neemt, Iupijn, tot een Boo,
De kleyne Cupido,
En sprenktze dan alzoo,
Tot op haer lipjes.

IV.

Van daer tot op haer hert,
Dat zy mach proeve,
De over groote smert,
Van mijn bedroeve;
Bedroeft uyt min, en dat om haer af wezen,
't Af wezen is voor mijn,
In 't hert een sware pijn,
't By wezen Medicijn,
Kan 't al genezen.

Veld-

Veld-gezang.

a 2 SVPERIVS.

GY lommere Bloempjes, die de groene Beemden çierd,
Tuygt aen de Beekjes hoe ik door de Min uyt teer; Pluymige
Vogeltjes tie------reliert; Zephyre buygt de Takjes door
uw koele winden neêr, En ſpreyd de Telgjes, van het dicht
beboomde Wout, d' Een voor d' ander,, van malkander,
Om zien oft daer mijn Nymph haer niet verborgen houd.

a 2 BASSVS.

GY lommere Bloempjes, die de groene Beemden çierd,
Tuygt aen de Beekjes hoe ik door de Min uyt teer;
Pluymige Vogeltjes tie----reliert; Zephyre buygt de Takjes
door de koele winden neêr, En ſpreyd de Telgjes, van het dicht
beboomde Wout, d' Een voor d' ander,, van malkander,
Om zien oft daer mijn Nymph haer niet verborgen houd.

Veld-

Veld-gezang.

GY Lomm're Bloempjes, die uw groene Beemden çierd;
Tuygt aen de Beekjes hoe ik door de min uyt teer;
Pluymige Vogeltjes, tiereliert,
Zephyre buygt de Telgjes door uw koele winden neêr,
En ſpreyd de takjes van het dicht beboomde Wout,
d' Een voor d' ander,, van malkander;
Om zien oft daer mijn Nimph haer niet verborgen houd.

Klapt lieve beekjes, door het vlieten van uw ſtroom,
Ey! koele winden, drijft de bladers ruyſchend voort,
Hoe zijt gy in u loopen zoo loom?
Oft ruſt mijn Nymphje wat in uw gras-rijken oord?
Ach! neen; waer vind ik dan de voedſter van mijn min?
Lieve Takjes,, zijt mijn Brakjes,
Ey! Beekjes ſtroomt noch verder boſchwaert in.

Wat let u golfjes, Criſtalijne borrens-vliet;
Dat uwe ſtroompjes zilv'rig vlietend niet en gaen?
Dat menze nu niet ſchommelen ziet,
Al ruyſſchend op en neder, maer treurend ſtille ſtaen?
En dat uw zuyv're ſtroompjes trublig zijn vermengt?
Zoo ik wane,, doen't mijn trane,
Die't hert door d' oogen in uw klare borne plengt.

Ha! Keur-Vorſtinne, om u is't dat mijn gezucht,
En flaeuwe klachten gaen ten hemel by de Goon;
Om dat gy te wrevelig van my vlucht,
Zoo zijn mijn klachten aen de Goden mijne boon;
Om te getuygen haer mijn onverdiende ſmert,
Die't vermogen,, van uw oogen,
Doet vlieten uyt de borne van mijn hert.

Hoe ken het herte dat'er in een lichaem woond,
Noch blyven onbeweegt? aenziende dat een held,
Zijn tranen tot getuygen u toond,
Hoe't hert uyt liefde, om zijn Lief lijd liefds geweld;
Om dat ik my, Godin, niet derf onderſtaen,
V te ſpreken,, u te ſmeeken,
Moet ik in deze brand ſtil-ſwijgende vergaen.

Onlangs

a 2 SVPERIVS.

O Nlangs geleden, eer dat de Zon, Van 's Hemels top zijn
gulde ſtra------- len, Liet over 't vochtig Aertrijk da---- len;
Zach ik mijn beminde Galathé, Komen drij--- ven met haer Vee,
Van de kouwe dorre ſtrand, Barrevoets door 't natte zand,
Na de heyden, Om te weyden, Hare Schaepjes na 't begraeſde
land; Ik ging haer groeten, en zy my weêr; Maer wat ik deed,
't was al verlooren, Ik koſt haer tot geen Min bekoren.

a 2 BASSVS.

O Nlangs geleden, eer dat de Zon, Van 's Hemels top zijn
gulde ſtra-----len, Liet over 't vochtig Aerdrijk dalen;
Zach ik mijn beminde Galathé, Komen drijven met haer Vee,
Van de kouwe dorre ſtrand, Barrevoets door 't natte zand,
Na de heyden, Om te weyden, Hare Schaepjes na 't begraeſde
land; Ik ging haer groeten, en zy my weêr; Maer wat ik deed,
't was al verloren, Ik koſt haer tot geen Min bekoren.

Stemme: Als 't begint.

ONlangs geleden, eer dat de Zon,
Van 's Hemels top zijn gulde stralen,
Liet over 't vochtig Aerdrijk dalen;
Zach ik mijn beminde Galathé,
Komen drijven met haer Vee,
Van de kouwe dorre strand,
Barrevoets door 't natte zand,
Na de heyden,, om te weyden,
Hare Schaepjes, na 't begraesde Land.

II.

Ik ging haer groeten, en zy my weêr;
Maer wat ik deed 't was al verlooren,
Ik kost haer tot geen Min bekooren;
Galathea, hoe dus straf,
Mach 'er niet een kusjen af?
Daer ik, Herderin, wel eer,
Vw bedouwde lipjes teer,
Na mijn lusten,, dikmaels kusten;
Zal dat nu niet eens geschieden weêr?

III.

Wat zal ik zegge, Coridon veynst;
Men mach uw woorden niet vertrouwen,
Noch op geen Minnaers klachten bouwen.
Galathea, dat was 't niet;
Zoo gy Coridon beziet,
Zult van al de Herders, gy,
Geen getrouwer zien als my;
V te eeren,, na begeeren,
V te eeren Nimph, na u waerdy.

IV.

Kijkt na mijn Schaepjes, kijkt na mijn Vee,
Kijkt na mijn klaver-rijke weyde,
Die zullen wezen voor ons beyde.
Coridon 't geen gy my bied,
En zal my bekooren niet;
Liever een knaepje na mijn zin,
En een Schaepje vijf, zes min.
Ach! u scheyen,, doet mijn schreyen,
Vaert wel te wreeden Herderin.

Stem: Phillis ik kom buygen.

I.

WAnneer, mijn beminde,
Zal ik gunste vinde?
Wanneer zal 't geschien?
Dat gy mijn bedroefde hert,
In zijn pijne zult verzachten,
En genezen van zijn smert.

II.

Hoe lang zal ik loopen,
Tusschen vrees, en hopen,
Zonder dat gy mijn
Wild toe zeggen uwe trouw?
Hoe lang zal ik Herderinne,
Leven in gestage rouw?

III.

Zijt my geen meer tegen,
Laet u doch bewegen,
Mijn getrouwe min;
Laet my doch in dit verdriet,
Lieve Herderin! niet sterven,
Mits gy mijn getrouheyd ziet.

IV.

Trouheyd zal ik toonen,
Trouheyd wild beloonen;
Trouheyd in de min,
Is het waerdigst dat men vind,
Dies wild trou met trou vergelden,
En uw trouwen Herder mind.

V.

Ey! wild u begeven,
Om met hem te leven,
In de minne vreugd;
In de min door echt vereend;
Hier toe lieve Herderinne,
My een zoete ja verleend.

Na de voys van *Doulands Lachrimæ.*

a 2 SVPERIVS.

KLaeg, oogen klaeg, tuygt mijn verdrieten, Door tranens
vlie--ten, Aemlooze ziel ontlaſt uw borſt, Van 't geen zy torſt,
Van 't geen zy torſt, en ſteeds moet dragen; Wat doch ? liefds
pla--gen. Vlucht ziel, nu Rozemond my haet, la gantſch verlaet;
Laet ik my zelven, Een ruſt-plaets delven, Daer mijn lichaem leyd,
Ziel-loos, ach! Op dat mach, Met geklag, Yeder een mijn ſterref-
dag, Recht beweenen, mits men zach, My ter dood bereyd.
Mits ik beminde, En niet koſt vinde, 't Geen de Minne zocht; Min
zocht vreugd, Vreugd liefds deugd, Deugd geneugt; Een geneugt,
die 't al verheugt, 't Geen gy, Lief, uyt liefd vermeugt, Maer noch
niet volbrocht; Dies ik my wil gaen bereyen, Om af te ſcheyen,
Scheyden van mijn Ro-zemond, Die ik zonder weêr--min vond;
Vaer wel minnelooze minne, Aerdſche Godinne, Liefde leyd u,
Liefde leyd u ſlaef ter dood, Mocht mijn graf-ſteê zijn uw ſchoot.

Klaeg,

Na de voys van *Doulands Lachrimæ.*

a 2 BASSVS.

KLaeg, oogen klaeg, tuygt mijn verdrieten, Door tranens
vlie-ten, Aemlooze ziel ontlaſt uw borſt, Van 't geen zy torſt,
Van 't geen zy torſt, en ſteeds moet dragen; Wat doch? liefds pla--
gen. Vlucht ziel, nu Rozemond my haet, Ia gantſch verlaet; Laet ik
my zelven, Een ruſt-plaets delven, Daer mijn lichaem, mijn lichaem
leyd, Ziel-loos, ach! Op dat mach, Met geklag, Yeder een mijn
ſterref-dag, Recht beweenen, mits men zach, My ter dood bereyd.
Mits ik beminde, En niet koſt vinde, 't Geen de Minne, de Minne
zocht; Min zocht vreugd, Vreugd liefds deugd, Deugd geneugt;
Een geneugt, die 't al verheugt, 't Geen gy, Lief, uyt liefd
vermeugt, Maer noch niet volbrocht; Dies ik my wil gaen bereyen,
Om af te ſcheyen, Scheyen, ſcheyen van mijn Rozemond, Die
ik zonder weêr--min vond; Vaer wel minneloo--ze min-ne,
Aerdſche Godinne, Liefde, liefde leyd u ſlaef ter dood, Mocht
mijn graf-ſteê zijn uw ſchoot.

Minne-klagt.

Stem: Doelands Lachrimæ.

KLaeg, oogen klaeg, tuygt mijn ver-
drieten,
Door tranens vlieten;
Aemlooze Ziel, ontlast uw borst,
Van 't geen zy torst,
Van 't geen zy torst, en steeds moet dragen;
Wat doch! Liefds plagen.
Vlucht Ziel, nu Rozemond my haet,
Ia gantsch verlaet;
Laet ik my zelven,
Een rust-plaets delven,
Daer mijn lichaem leyd,
Ziel-loos, ach!
Op dat mach,
Met geklag,
Yder een mijn sterref-dag,
Recht beweenen; mits men zach,
My ter dood bereyd.
Mits ik beminde,
En niet kost vinde,
't Geen de minne zocht;
Min zocht vreugd,
Vreugd liefds deugd,
Deugd geneugt;
Een geneugt, die 't al verheugt;
't Geen gy, Lief, uyt liefd vermeugt,
Maer noch niet volbrocht;
Dies ik my wil gaen bereyen,
Om af te scheyen;
Scheyen van mijn Rozemond,
Die ik zonder weêr-min vond;
Vaer wel, minnelooze minne,
Aerdsche Godinne;
Liefde leyd uw slaef ter dood,
Mocht mijn graf-steê zijn uw schoot.

Stem: Geswinde Bode van, &c.

ONlangs mijn Amarillis liep
's Morgens door den douw;
Wat dat ik bad, wat dat ik riep
Amarillis wouw
Hooren niet, na mijn klagt,
Mijn verdriet had geen macht
By haer,
Voort vlucht zy weer van daer;
In de vlucht haer vlecht,
Aen een boompjen hecht,
Mits zoo staet zy stil,
Ik ombels mijn Amaril.

II.

Zy, met heur haar verwert in 't groen,
Kreeg van schaemt een blos;
En riep wild gy my dienste doen,
Tijter, maek my los;
Amaril! het geschied,
't Geen uw wil, my gebied
Te doen,
Hier in het lieve groen;
Doch eer ik het doe,
Laet uw Tijter toe,
Dat hy na zijn lust,
Amarillis lipjes kust.

III.

Want, eer zal ik u niet ontslaen;
Tijter wel hoe dus,
Waer in heb ik u doch misdaen?
Ken ik met een kus,
Met een zoen, zeyde zy,
V voldoen, kust meê vry,
Wel aen,
En laet my daer meê gaen;
Met een kusje, neen!
Ben ik niet te vreên,
Gy raekt niet van mijn,
Oft daer moeter honderd zijn.

Herders Droom.

E Er 't daeg---je dael------den, Viel ten Hemel uyt, Op bloempjes en op kruyd, Een geu--rig nat; Al eer de roode Roozen, Ontlooken, çierlijk bloo--zen, Voor d' opgang van de Zon, en 't morgen da-----gen; Dreef my de zoe---te Min, In 't groene bosch te kla----------gen.

Eer ik mijn klaegjes, noch te deeg aen ving,
Kreeg ik verandering;
Mijn leden mat, tot rusten heel genegen,
Zijn schielijk neêr gezegen;
Natuur verkracht mijn geest, de Ziel gedooken,
In 't diepste van 't gemoet, met oogen toe gelooken.

In 't doode leven docht my dat ik zach,
Een vriendelijke lach,
Van Amaril, die neffens my gelegen,
Heeft bloem, en kruyd gekregen;
Mijn lijf bestroyt met nat bedoude roozen,
Wiens geur haer schaemte scheen te tuygen door het bloozen.

Dus in mijn slape, van de Min gewond,
Ik my bedroogen vond;
Ach Amaril! ach Amaril! mijn leve,
Waer is die vreugd gebleve?
O vreugd! ó vreugd! waer heen zijt gy gevlogen,
O droom! ó zoete droom! 'k ben in mijn vreugd bedrogen.

GEZANG.

W An-neer de Zon het morgen-rood, In't Oosten quam ontmoe---ten,
Lag Phœbus in Au-roraes schoot, Om zee en duyn te groe---ten;
Om Roos, om Bloem, om Vyolet, Met Elst en Linde dicht be-zet, Door
Zuyer koelt te buygen; Om druppels die als kristalijn, Op Roos en Bloem
gedroopen zijn, Voor Nectar in te zuy-----gen.

II.

De versch ontloken dageraed,
Begroet van zuye winden,
Haer morgen luchjes vallen laet,
Op dicht beblade linden;
De Zon, in't oosten op gestaen,
Speeld met zijn glans op groene blaên,
Van hoog getopte boomen;
Van waer mijn Phillis dreef haer Vee,
Tot op den Oever van de zee,
Een brakke water-stroomen.

III.

Haer Schaepjes aen de water kant,
Verquickten door't verkoelen;
Mijn Phillis gaet terwijl op strand,
Haer blanke voetjes spoelen,
En lobbert in het ruyschend nat,
Dat haer tot aen de middel spat,
Door drifjes opgevlogen;
Noyt zoeter vreugd, noyt blijder dag,
Als toen ik weêr mijn Phillis zag,
Haer natte leden drogen.

IV.

Haer open boezem heel onbloot,
't Albaster wit verdoofde;
Haer blanke kaekjes, bloozend rood,
Auroor haer glans beroofde;
Hoe graegde mijn verliefde zin,
Na dit genot door zoete min,
Doch dorst het niet betrachten;
Dies was de vreugde my een smert,
Een vreugd voor't oog, een pijn voor't hert,
Een strijd voor mijn gedachten.

Cloris

Cloris Minne-Droom.

WAer mach mijn Philida, mijn zoete bek-je wezen? Waer of zy
Mijn hert-jen, Herderin, dat is in duyzend vreezen; Met zuchjes,

haer verſchuyld, waer oft zy haer onthoud?
en ge-traen, loop ik door 't na-re wout;
Waer zijt gy doch, ey ſpreek!

Waer zal ik u beſt vin--------den? Daer leyd zy by de beek, En ruſt

onder de Lin---den; Zy ſluy--mert, ach! zy ſlaept, op 't kaekjen leyd

een Roos, Die neem ik, ach! ik dool, ô Hemel! 't is een bloos.

II.

Met Zeuxis vind ik my, mijn Philida! bedrogen;
Natuur uw ſchoonheyd gaf yets boven het gemeen,
Uw bloosjes blonken mijn als roosjes voor mijn oogen,
Alzoo dat yder bloos voor my een roosje ſcheen;
Ach mocht ik Herderin!
Een van die roosjes plukken,
En, door de zoete min,
Daer op mijn lipjes drukken,
Ach! mocht ik, dorſt ik, ach! ô neen! ik durrif niet,
Ik raek in ongena zoo Philida my ziet.

III.

Mijn Herderinne ſlaept, dies ik beſta te kuſſen,
Een kusjen zal haer niet verſteuren in de ruſt;
Ey minne! ty te werk, en oft zy onder-tuſſchen,
Al wakker worden, zegt, 't is Cloris die u kuſt;
Kus, Cloris, kus haer mond,
Kus, Cloris, kus haer kaken,
O lipjes! rood en rond,
Waer na mijn lusjes haken,
Waer na de minne wenſcht, ach Philida! mijn lief,
Zacht, Cloris roeptze, zacht, wat doeje minne dief.

Cloris, aen de water ſtroomen,
Dicht omlommert van de boomen,
Ruſten, en in ſlaep hy vil;
Droomden, dat hy in zijn luſten,
Philida haer lipjes kuſten,
Wakker zijnde was 't een gril.

GEZANG.

ONtlooken Roos die aen uw distel pronkt, En çierd uw struyck met pur-per roo-de bladen; Leer, jonge Maegd, wanneer gy word gevrijd, Dat gy u maekt, na't vryen, vryheyd quijt.
Hy, die u lieft, uw roo-zelaer be-lonkt, Tot dat gy u op geeft in zijn ge-naden.

II.

Geeft gy u op, uyt min, aen die u mint,
Denk dat gy hebt u zelven weg gegeven;
Wat Minne wil, dat moet gy zijn gezint,
Uw wille moet Mins lust ten dienste leven;
Dat is gezeyd, wanneer gy zijt getrouwt,
Schik, dat uw liefd Mins plichten onderhoud.

III.

Het roosjen staet niet op zijn struyk en bloeyd,
Om zo zich zelfs in't bloeyen te behagen,
Maer, 't geeft zich op als het den Plukker snoeyt;
Zo moet haer ook een jonge Vrijster dragẽ;
Zo, na de trou, zy met haer plukker kant,
Is 't weyg'ren haer geen eere meer, maer schand.

GEZANG.

PHillis dreef op strand haer vee,
Schort haer keursje tot de knietjes;
Spoeld haer voetjes in de Zee,
Die haer brakke water-vlietjes,
Met een snelle drift op drong,
Dat het aen haer borsjes sprong;
Zy, verbaest te rug geloopen,
Deed haer natte boezem open.

II.

Coridon die quam op 't slag,
Zy beschaemt, schuylt in de roozen;
Om dat haer den Herder zach,
Kregen beyd haer kaekjes bloozen;
Hy, ontsteken in de min,
Riep, mijn Lief mijn Herderin,
Laet uw Herder in zijn narmen,
Uw verkleumde borst verwarmen.

III.

Phillis sey, waer ik Diaen,
'k Zoud u in een hart verkeeren,
Voor het leed aen my gedaen,
Deze wraek op u begeeren;
Phillis 'k hoop niet dat gy 't mient,
Waer meê heb ik dit verdiend?
Hebt gy lust een hert te plagen?
'k Zal u 't mijn ten offer dragen.

Stemme: Rogiers Baletti.

M*Yn zoete Rozemond, Ach! ik voel mijn hert gewond, Door het helder ſterren licht, Van u verweend en zoet gezicht; Ay! aenziet, Mijn bedroeft, en ſwaer verdriet, 't Geen ik door de min, Om u Godin, Ach! zoo meenigmael geniet.*

I I.

Ik zucht, ik ween, ik klaeg,
Ia de Min is my een plaeg;
Maer een quelling, en een pijn,
Mits gy te ſtraf zijt tegens mijn;
Nare nacht,
Ach! hoe meenig minne klagt,
Deed ik met getreur,
Voor mijn liefs deur,
Onverhoort en niet geacht.

I I I.

Waer toe dan meer gemind,
Daer het hert geen trooſt en vind;
Minne, weg, vertrekt van mijn,
Ik wil uw ſlaef niet langer zijn;
Min baerd ſtrijd,
Zoo wanneer men mind en vrijd;
En tot zoo een Maegd,
Zijn liefde draegt,
Die oprechte liefd beſtrijd.

Stemme: O Kerſnacht! ſchoonder, &c.

I.

V*Kaekjens dragen hooger blooſjes,*
Als 't keurigſt puyk van de rooſjes;
Ach Heunigs-beekje! Maegden-roem,
Hoe kan 't verliefd oog aenſchouwen,
Een ſchoonder Lely onder Vrouwen,
Als u, ô Paphos! Meye-bloem?

I I.

De blanke Lely op zijn ſtruyken,
Moet onder uwe kaekjens duyken;
En 't flaeuwe blos van inkarnaet,
Moet voor uw roode wangen wijken;
Geen Appel-bloeyzem heeft gelijken,
By 't blos dat op uw lipjes ſtaet.

I I I.

Geen Sterren in de nacht zo blonkken,
Als doen de glinſterende vonkken,
In minne nachjes uyt geſpreyd;
Als Heunig-beekjen is in 't vryen,
En dat een lonkjen van ter zyen,
Word op 't geliefde aengeleyd.

I V.

Swicht elpen-been, voor witter tandjes;
Smelt witte ſneeu, voor blankker handjes;
Wijk, wijk korael voor lipjes rood;
Wijk gitten, wijk voor bruyne oogen;
Noch leyd 'er roem van meer vermogen,
Beſlooten in haer Maegde ſchoot.

Ik die

Stemme: Io tho de Personne, &c.

IK die uyt minne, Meenig zuchjen braek; Ik die zoo meenig traentjen stort,
Om mijn Godinne; Die al mijn vermaek, Mijn wellust en mijn vreugd verkort;
Ach! ik smelt van rouw, Door uw strafheyd, wreede vrouw, Die niet acht
mijn oprechte trouw; 't Herte smoort in pijn, Mits gy u nu toont te zijn,
Al te hard, al te wreed tot mijn; Ik ben bereyd, Uw straf my op geleyd,
Te dragen, tot de dood die scheyd. *Ik ben, &c.*

II.

O Diemer boompjes!
Die mijn Liefs verdriet,
Getuygen kost, had gy gehoord;
O Amstel stroompjes!
In wiens klare vlied,
Zoo meenig traentjen leyd gesmoord;
Als de brakke vloed,
Persten uyt mijn droef gemoed,
Door het leed dat gy, Nimph! aen my doet;
O mijn veld Godin!
Door uw koele straffe zin,
Wreed en dwers tegens mijne min;
Van hoop ontbloot,
Voel ik my in de noot,
En wacht mijn uytkomst door de dood.

III.

Als nu mijn stryen,
Als nu mijn ellend,
Als nu mijn minnen is gedaen;
En dat mijn lyen,
't Geen gy my toe zend,
Zal met mijn dood ten eynde gaen;
En mijn minnend hert,
Vytgeteert door liefdens smert,
V uyt liefde geoffert werd;
Druk dan dees mijn klagt,
In uw zinnen en gedacht,
Die mijn liefd totter dood hebt veracht;
Denk! hoe getrouw,
Hy was, die om zijn Vrouw,
Uyt liefde, 't leven missen wouw.

Vergeefs gezeyld, vergeefs geroeyd,
Als stroom u tegen ebt, oft vloeyd;
't Is al vergeefs, 't zy koel oft stil,
Als het geluk niet dienen wil;
Men leyd vergeefs de riempjes by,
Het zy te loevert, oft in ly;
Vergeefs gestreên voor ongeval,
Als 't schip moet aen de lager wal.

Herders-

Herders - klagt.

Stemme : Yets moet ik u Laura vragen.

Yets moet ik u Boompjes vrage,
Mits dat gy ziet alle dage
Wat hier in dit Bosch geschied;
Of de geen, die mijn doet quellen
Nimmermeer u komt vertellen,
Oft zy Liefde draegt of niet.

Lieve Telgjes kost gy spreeken,
't Weten zoud my niet ontbreeken;
Mits ik trouwe Minne draeg;
VVaerom ik veel droeve smerte,
Lijd verborgen in mijn herte,
Met gequijning alle daeg.

Ik zie vaek de Beekjes stroomen;
Ik vraeg vaek de stomme Boomen,
Die betreurt zijn alle beyd;
VVie tot treuring haer verporre,
Dat haer groene Telgjes dorre?
Maer ik krijge geen bescheyd.

Gaen ik by de zoete dieren
Die zeer vrolijk tierelieren,
Klaeg ik aen haer mijn verdriet,
En de oorzaek van mijn weenen;
Meer geluyt gelijk de steenen,
Geeft het zoet Gevogelt niet.

Staen de Bloempjes schoon van kleuren,
Hoort het groene Gras mijn treuren,
En het Vee dat daer in weyd,
Is bedroeft van mijnent wegen.
Ia 't is al met my verlegen,
Om te troosten mijn bereyd.

Zoo ik by de Beekjes kome,
Zien ik droevig na haer strome,
Strax is hare loop gedaen;
Vraeg ik waerom zy die staken?
Om dat u bedroefde kaken
Zijn ontçierd met brak getraen:

Winden, die 't geboomt doet buygen,
VVoud gy Amaril getuygen
Eens de oorzaek mijns verdriet;
Het verdriet dat my doet klagen,
Zuchten, weenen alle dagen,
Dat het al om haer geschied.

Koom ik, met mijn Schaepjes weyde,
Aen de Beverwijker Heyde;
Yeder Schaepje schrikt bevreest,
Voor 't gevaer dat my de minne,
Daer doet komen in mijn zinne,
Door 't vernieuwen van mijn Geest.

Hoe my Amaril zag dwalen,
Hier in deze graze-dalen,
Eenig met mijn teere Vee;
Ik begon mijn droeve zuchten,
Maer mijn Amaril ging vluchten,
Duynwaerd in, op strand, na Zee.

Ik ging voort mijn Schaepjes drijven,
'k Lietze zonder Herder blyven
Alsse waren by de Bron;
'k Heb mijn gang door Duyn genomen,
Tot aen Strand, daer ik zag komen
Amaril met Coridon.

Daer by zag ik noch vergaren,
Twee oft drie, van d' Steedze paren,
Groeten daer op haer manier;
Amaril, na Herders wijze
Die manier begon te prijze;
't VVas, wat zul' we maken hier?

't VVierd bestemt na duyn te loopen,
Om de graesjes vast te knoopen,
Coridon teeg eerst voor uyt;
Die zoud d' eerste graesjes binde;
Yeder liep met zijn beminde,
Zien wie eerst zoud zijn de Bruyd.

Wat zag ik al vreemde treeken,
'k Hoorden Amarillis spreeken;
Hoe zit Coridon dus stil?
Amaril, na haer behagen,
Deed met deze letters vragen.
W. W. W. *'t Hert* **W.** *Wil?*

Dat gedaen, gingt op een scheyen,
Yeder ging zijn Lief geleyen;
Doch voor het vertrek genoot
Yeder Minnaer eerst zijn lusten;
Yeder zijn beminde kusten,
't Leven baerde my de dood.

VVat zaegt gy bedroefde oogen?
Kost mijn herte dit gedoogen,
Deze trotsheyd, en de spijt?
Dus zat ik in mijn gedachten,
Deed vast mijn bedroefde klachten;
Klagende, ging ik haer quijt.

Daer zat ik alleen verschoven,
Zuchtend zag ik eens na boven
Daer de Zon hem had verschuyld;
Schreyend zag ik na de Aerde,
Aerde die mijn droefheyd baerde,
VVaerom is het dat gy pruylt?

VVaerom blijf ik hier alleene
Op de strand? daer ik steeds weene;
Om dat strand de wreede straf;
Niet de strand, maer hier geschiedend,
Dat my Amaril, al vliedend,
Oorzaek tot mijn weenen gaf.

Zy is d' oorzaek dat ik zuchte;
Zy is d' oorzaek door haer vluchte;
Amaril, hoe ken 't geschien?
Daer uw oogen noyt, haer dagen,
Eenig ontrouw in my zagen,
Nocht ook nimmer zullen zien.

Ben ik u te slecht van kleeden?
Ben ik u te plomp van leden?
Ben ik Boerig op-gevoed?
Ben ik onbequaem van wezen?
VVerd mijn ommegang misprezen?
Oft gebreekt het my aen 't goed?

VVild gy na mijn schaepjes kijken
Die by d' uwe niet gelijken,
Amaril mijn Veld-Goddin;
VVild het minst voor 't meest niet kiezen,
't Meeste voor het minst verliezen;
VVat schaed u een Schaepje min?

VVild uw gunsten hem verlienen,
Die u dienstig zoekt te dienen,
En te vieren uwe Ieugd;
Tracht met zulken een te paren,
Daer gy uwe jonge Iaren
Vrolijk meed verslijten meugd.

Laet die lichte Linkers loopen,
Die zoo schoon in 't oog by hoopen
Vleyen, smeeken, met gebeên;
Schoone woorden veel verlienen,
Daer zy schoon meê keunen dienen,
Al en meenen z' 'er niet een.

Acht haer niet hoe schoon zy smeeken,
VVacht jou voor die Hoofsche treeken,
Door de schijn schoon voor gedaen;
't Is bedrog, wild my gelooven,
D' Herders gaen haer verr' te boven,
Neemt mijn gulle trouwheyd aen.

Stem: L'Avignone.

ALmogende Godin,
Uw lipjens zijn 't voedzel van mijn trouwe min,
Ach! Rozemond,, ik die my vond,
In 't binnenst van mijn ziel gewond;
Toen d' oogen,, bewogen,
Het hert,, tot smert, mijn ziele werd,
Met hoop gepeyd,, van zoetigheyd,
Die op uw lieve lipjes leyd.

Waer is 'er doch robijn,
In schoonheyd zoo schoon als uwe lipjes zijn?
Waer is'er roos,, zoo hoog van bloos,
Die ik voor uwe lipjes koos?
'k Zeg lipjes,, wiens tipjes,
Ik houw,, Me-vrouw, met Hemels douw,
Besproeyt te zijn,, waer meê gy mijn,
Kunt laven in mijn droeve pijn.

Ach! of de min my gaf,
Te zuygen, van uw korale lipjens af,
De Nectar vloed,, die mijn gemoet,
Alleenig door gedachten voed;
Gedachten,, wiens krachten,
Godin,, mijn zin, voen in de min;
Als ik aenzie,, uw lipjens die,
Ik liefdens dienst ten offer bie.

Al woud Iupijn zijn troon,
My geven; om daer te varẽ met 'er woon;
En noch daer by,, zijn heerschappy,
Ook overgeven woud aen my;
'k Zoud vlieden,, 't gebieden,
Veel eer,, en meer, naer u begeer,
Mijn Afgodin,, in zoete min,
U dienen met mijn hert en zin.

Ter wereld is geen zoeter zoet,
Als 't geen de zoete liefde voed;
Wat penne heeft 'er oyt beschreven,
De zoetheyd die de liefd kan geven?
Die 't wil bestaen acht ik verblind,
Mits liefde alle ding verwint.

Stem: Dertele Venus.

AErdige Nymphen! aerdsche pronk;
Gy die door 't lieve licht,
Van uw verweende oogs gelonk,
En over zoet gezicht,
Van binne,, Godinne, op 't alderhoohste tert,
Mijn verwonnen liefd dragend hert;
Om u te betoone,, ach! overschoone,
Hoe gy door lonkjes voed,, mijn gemoed,
Gelijk eẽ roosjen,, zijn bloeyend bloosjen,
De Zon ontlieven doet;
Zoo is 't hert door uwe oogens schijn,
En lieve lonkjes op-gequeekt, om u ten dienst te zijn.
Blinkende sterren, oogens glans,
Indien de God Iupijn,
Had aen uw schoonheyd eenig kans,
Gy zoud, Godinne zijn, Palleys,
Voogdesse,, Princesse, van 's Hemels hoog
Daer de Goden zoo menig reys,
Naer u zullen wenschen,, ô zoetste! der menschen,
In 't hemels hoog gebouw,, schoone vrouw;
Op dat met de vonkjes,, van uwe lonkjes,
Den Hemel pronken zou,
In de plaets van 't morgen sterre licht,
Zoud dan de aerde, aerdsche Nymph! ontfangen u gezicht.
Al mijn gedachten! Hemels Goon,
My dringen door 't gemoed;
En knielen voor uw hooge troon,
Daer 't hert zijn offer doet;
Godinne,, der minne, 't is liefde die my port
Dat mijn zieltjen geoffert word,
Aen 't groote vermogen,, van u bruyn oogen,
Daer kniel ik eerbiedig neêr,, en de sweer,
Dat ik u zal dienen,, mijn liefd te verlienen,
Kan weygeren nimmermeer,
Zoete Nymph, ontfang de dienst van mijn,
En laet my in getrouwe liefd u slaef als Minnaer zijn.

Stem: Cefte Cruelle.

HOe vaek koom ik mijn ſchaepjes weyde,
Aen d' oever van den Yſſel ſtroom;
Daer haer mijn Nymphjen neder leyde,
En riep haer Herder in den droom;
Dat hy zijn lusjes,
Aen zijn Herderin,
Met duyzend kusjes,
Na zijn eygen zin,
Zoud boeten in de min.

II.

Zy, door een zoeten ſlaep bevangen,
Met bloem en kruydjes in haer ſchoot,
En roode Roosjes op haer wangen,
Lag met haer borsjes hallef bloot;
Ik woud met kusjes,
Minne graegt verzaen;
Door liefdens lusjes,
Die eens raken aen,
Maer dorſt het niet beſtaen.

III.

Ik nam de blaedjes van de Roozen,
En dekt haer blanke borsjes toe;
Die ik in 't eelſte van haer bloozen,
Rontzom de zoete ſpeentjens doe;
O tepel tipjes!
Aerdig, kleyn, en rond,
O Rooze klipjes!
Op Albaſter grond,
Ik ben, en blijf gewond.

Stem: Hansje ſneed, het Koorn.

IK gae zoo vaek,, tot mijn vermaek,
Aen 't Beekje by de Linde;
En dat alleen,, om dat ik meen,
Mijn Nymphje daer te vinde.

II.

't Gebergt en top,, dat klim ik op,
En ga door het Boſſchage;
Waer Echo meld,, en my verteld,
Zoo menig vryerage.

III.

Doch 't is verdriet,, als d' oog niet ziet,
Waer hert en ziel na haken;
Dat is het ſchoon,, van u perzoon,
En rood gebloosde kaken.

IV.

Uw lipjes teer,, vermogen meer,
Als Phœbi gulde ſtralen;
Dewijl Me-vrouw,, des Hemels douw,
Komt op uw lipjes dalen.

V.

Ach! Herderin,, mocht ik mijn Min,
Eens door uw lipjes bluſſen;
Een kleyne zaek,, is mijn vermaek,
Mijn Nymphjen eens te kuſſen.

Noord-

Stem: Rogier bon Temps.

Noord-weste wind verheft dus niet,
Hoort na 't gebied,
Van een Godin, wiens hert door-wond;
Wenscht dat u buyen,
Weder na 't Zuyen,
Keeren terstont.
Æole eens uw krachten stelt,
In haer geweld;
Op dat zy mach haer liefste vriend,
't Zy wat voor baren,
Hy komt door-varen,
Geven voor wind.
Het Scheepje daer u Lief in sweeft,
Geen nood en heeft,
Dewijl dat hy, bezorgde Vrouw,
Voor buyige winden,
Wel Haven zal vinden,
Met Anker en Touw.
Waer mede 't Iacht is zoo ik mien,
Zeer wel verzien;
Dan doch natuur toond liefdens aert;
Dat gy Godinne,
Met trouwe Minne,
Bekommert waert.
Æolus hoort na u gebied,
Ey! zorget niet;
Hy geeft zijn Winden zoeter keer;
Hy voegdze ten besten,
Van het Noord-Weste,
Na 't Zuyen weêr.
Ik zag dat hy door yver graeg,
Zijn oogjes staeg,
Deed lonken na den Noorden; doe
Hy quam gevaren,
Door Minne baren,
Na zijn Lief toe.
Ik bidde u Princesse zoet,
Neemt dit in 't goed;
Mijn feyling duyd ten besten doch.
Verschoont Goddinne,
Mijn zoet beginne,
Zonder bedrog.

Stem: Dat Phillis reyst en spoeyt.

O Zoete Rozemond!
Gy die my hebt gewond,
En in de morgen stond,
Mijn geest komt wekken;
En my, door liefdens wet,
De zoete slaep belet,
Ia, kund my van het bed,
Tot u doen trekken;
Oft door dẽ droom mijn geest vermaken,
Door 't kussen van uw roode kaken.

Eer 't morgen licht ontsluyt,
En voerd der Goden bruyd,
Ter hooger wolken uyt,
In Zonne stralen;
Kan ik in stille nacht,
Van liefdens diep gedacht,
Door zoete droom verkracht,
Mins voedzel halen;
Ik schijn verliefde graegt te koelen,
Vw borsjes, Rozemond! te voelen.

't Gedacht voor beeld aen my,
Mijn Rozemond! dat gy,
Gelegen aen mijn zy,
My hebt omarremt;
En uyt u mondje blaest,
De geur, waer meê gy aest,
Mijn ziel, by d' uw geplaest,
Door liefd verwarremt;
Als ik mijn mond leg aen uw tipjes,
Blaest gy vyolen uyt uw lipjes.

Maer, als den dag my pord,
En dat ik wakker word,
Voel ik my in gestort,
Een schijn voor wezen;
Als ik tot kennis raek,
En over-denk de zaek,
Is ydel mijn vermaek,
Vyt droom gerezen;
En ik, geopent mijne oogen,
Vind door het droomen my bedrogen.

Stemme: La Orange.

HEt lodderlijke licht,
Van u verweent gezicht,
Iuffrouw, heeft in mijn droevig hert,
Gevoed, gebaert, een wreede smert;
'k Beklage,, de dage, ô schoon Godin!
Dat ik verwonnen bin;
Nu heden,, gebeden,
V niet bewegen kunnen tot de Min.
Laet varen schoone Maegd,
De zorgen die gy draegt,
En twijffeld niet aen Tyters Min;
Die u standvastig blijft Godin;
Wat Tyter,, die myt'er, zo menig Maegd,
Nu hy u liefde draegd;
Door reden,, my heden,
Ter wereld niet als u by zijn behaegd.
Ik Min u schoone Zon,
Waer't dat ik meerder kon,
Doen blijken van mijn trouwigheyd,
Ik zoud't bewijzen zoete Meyd;
Op aerde,, geen waerde, zoo lief voor mijn
Als uwe deugden zijn;
O schoone,, tot loone,
Wensch ik het lieve licht van u aenschijn.
't Is Tyter, schoone vrouw,
Die garen boeten zouw,
Zijn lusjes aen uw jonge jeugd;
En kussen eens met zoete vreugd,
De tipjes,, uws lipjes, bevocht Iuffrou,
Met zoete aessems douw,
De bloosjes,, als Roosjes,
Ik van uw lieve kaekjens plukken zou.
Ey schoone! slaet eens op,
De vensters, die in't top,
Van 't hooge voorhooft schoon ontdaen,
Al flikkerend als twee Sterren staen;
Met Boogjes,, pas hoogjes, het brandend licht,
Van u lonkend gezicht,
't Vermoogen,, uws oogen,
De brand der Minne in mijn boezē sticht.

Stem: Zien ik niet onder de, &c.

ALs het avond lugje daelde,
En de Zon na 't westen schoot;
Als mijn geesjen aessem haelde,
Vyt het lieve avond rood;
Zoete vreugde my beving,
Als de Zon te bedde ging.

II.

Als de Maen weêr was ontloken,
Midden in zijn volle pracht;
Daer de Zonne was gedoken,
En zijn reyze had volbracht;
Koom ik aen de Water kant,
Van de zoete Zuyder-strand.

III.

Daer de Maen haer bleke stralen,
Op de baren schijnen liet;
Daer mijn Nymph alleen ging dwalen,
Dien ik zag, maer zy my niet;
Die in zoeten avond koeld,
In de Zee haer voetjes spoeld.

IV.

Maer mijn Nymphje heel bedrogen,
Door de drifjes van het nat,
Dat al ruyssend quam gevlogen,
En tot aen haer knietjes spat;
Word gestoort, en neemt een keer,
Met zoo ziet zy my van veer.

V.

Ik, by haer aldaer gekomen,
Neem haer zoetjes by der hand;
Gaende na de groene bomen,
Daer veel Roosjes staen geplant;
Daer zy in de Mane-schijn,
Vlocht een Roozen kransselijn.

VI.

'k Hoorde haer een Liedje quelen,
Dat zy zoet en geestig zong;
Waer door zy mijn lust tot spelen,
Van dat geestig deuntjen dwong;
Ach! wat was 't een lief gespeel,
Zy haer stem, en ik mijn Veel.

Vliegt

Stemme : Rogier bon Temps.

VLiegt ſnelle winden haeſt voor heen,
Na Charileen ;
Bruyſt, ſchommelt zoetjes brakke ſtroom,
Met Zuyêr vlaeg jes,
Dan hoog, dan laeg jes,
Tuygt dat ik koom.

II.

Ey! zoete golfjes van de Meer,
Springt op en neêr ;
Ey! blaeuwe tijen, drijft uw vloed,
Met ſnelle Stroomen,
De Eyke Boomen,
Eens ruyſſchen doet.

III.

Slaet zachjes tegen 't ſwakke Riet,
Tot dat zy ziet,
Mijn uyt-geſpannen Zeyltjes ſtaen ;
Door gunſt der ſtromen,
Voorwind af-komen ,
Met min belaên.

IV.

Wanneer ik kom ter plaets daer zy ,
Zal zien na my ;
Zoo ſtiert mijn tong, ó God Iupijn ;
Dat zy met reden,
Mach aen-gebeden,
Werden van mijn.

V.

Eerbiedig vallen haer te voet ,
Met heuſche groet ,
En klagen van mijn ſware pijn ;
Op dat met luſjes,
Drie zoete kuſjes ,
Mijn well'komſt zijn.

Stemme: Si ceſte Malheureuſe.

Laet uw teere Telgjes buygen,
Spraekeloos geboomt;
Beekjes, wild mijn droefheyd tuygen,
Als gy ruyſſchend ſtroomt,
Door Duyn, door Zand,
Door Berg, door Land,
Met groene Linde dicht beplant.

II.

Als Dorilea hier komt weyen,
Eenzaem met haer Vee;
Tuygt dan al het droevig ſchreyen,
Dat ik om haer deê;
Ach! Boompjes treurt;
Ey! Telgjes ſcheurt;
Tuygt haer het geen hier is gebeurt.

III.

Wanneer zy de zachte treedjes,
Herwaerts heene ſtiert,
Met haer fiere flukze Leedjes,
Door de Lommer ſwierd;
Stort van uw blaên,
Dan al't getraen,
Dat gy, ô Telgjes! hebt gelaên.

IV.

Druypt zachjes op haer roode kaken,
Dringt in haer gemoed;
Glijd zoetjes van de gladde daken,
Mengt u in haer bloed;
Dat zy beproeft,
Hoe 't hert bedroeft,
Door trouwe Minne trooſt behoeft.

Stemme: Mijn trooſt, mijn hert.

Ach zoete min!
Gy die mijn Ziel en zin;
Gy die mijn bloed,, ja mijn gemoet, geheel door wroet;
Eylaes, eylaes! wat voor een ſmert,
Lijd ik in mijn verliefde hert?
Wat hel,, wat quel, wat innerlijke pijn berooft my alle vreugd;
Eylaes! in droeve rouw,
Door d'oogen van Me-vrouw,
Verdort mijn jeugt.

II.

Ik ben geſtelt
Als Was dat leyd en ſmelt,
Door Zonne-ſchijn,, alzoo verdwijn, ik in de pijn;
Ach! in de pijn van minne vlam,
Die my mijn vryigheyd benam,
En vloog,, door 't oog, in mijn verliefde borſt, waer eerſt de min ontſproot,
Als gy my maer een vonk,
Dat is een zoete lonk,
In 't herte ſchoot.

III.

Als ik de Maen
Zie by de ſterren ſtaen,
Mijn Zieltje zucht,, door liefd bevrucht, aenſchouwt de lucht,
Met Stralen van het ſterre licht,
Vertoonende mijns liefs gezicht;
Ik denk,, een wenk, die mijn Godin uyt d' Hemel van haer oogjens ſchiet,
Is als de Sterren zijn,
Die men in glans en ſchijn,
Ten Hemel ziet.

Stemme: Engelsche klokken-dans.

WAt is 't een vreugde,
Wanneer de Ieugt het zoete vryen pleegt;
Wat is 't geneugde,
Wanneer de liefd tot weder liefd beweegt;
Hoe zoet,, voldoet, de liefde ziel en zin,
Door lussjens van de min,
Ter Ziel geslopen in;
Als omhelzing en gezoen,
Liefdens offerande doen,
Aen de lieve liefd Godin.

I I.

Geen zoeter lusjes,
De wereld geeft het herte van de jeugt;
Als dat met kussjes,
De liefd haer tijd besteed in liefdens vreugd;
Daer by,, en zy, betrachten liefdens zoet,
Daer liefde kussjens voed,
Daer liefde liefd voldoet;
Liefd met liefd geevenaerd,
Is een Hemel op der Aerd,
In 't verliefde liefs gemoed.

I I I.

Als min met minne,
't Geminde peyd, en woekerd in 't gevry;
Wie kan 't verzinne,
Hoe zoet dat daer de liefdens vreugde zy;
Daer tien,, voor ien, de zoete liefde geeft,
Als Ziel om Ziele sweeft,
En Ziel in Ziele leeft;
Daer de liefde in 't geblus,
Van het lieffelijk gekus,
Noyt een vol genoegen heeft.

Stem: Schoonste Nymphe in &c.

DIe de Wereld wel in ziet,
Zy is niet,
Als een woeste Zee vol baren;
Ach! de Wereld is een klip,
Die het Schip,
Na de duyst're grond doet varen.

I I.

't Schip gelijk ik by de Mensch,
Die zijn wensch,
Gaet in 's Werelds lust gebruyken;
's Werelds wellust is de klip,
Die het Schip,
Na de duyst're grond doet duyken.

I I I.

't P'rijkel dat zijn ziele wond,
Is de zond,
Zonde zijn de woeste baren;
Rijkdom is haer ebb', en vloed,
Die 't gemoed,
Met haer golven komt beswaren.

I V.

Hoe verkeerlijk is den Mensch,
In zijn wensch?
Zoekt op Aerden 's Werelds lusten;
Maer de wisse dood ons leerd,
Het verkeerd,
Als de Ziele zoekt te rusten.

V.

Hemels-Prins, gunt my alleen,
Te betreên
Wegen, die my mogen leyden,
Door 't gezelschap van de Deugd;
Na de vreugd
Van des Hemels eeuwigheyden.

Stem: Phyllis quam Phylander &c.

DOor 't verloopen van de tijden,
Keerd de droef heyd weêr in vreugd;
Rozemond, het droevig lijden,
Dat ik leed om u Ieugt;
Door een zoete Minne-brand,
Slaen ik willig van der hand.

II.

Phyllis was het eerste vonkje,
't Welk mijn jonge borst ontstak,
Wanneer een lieff'lijk lonkje,
Vyt hare oog jes brak;
Op-gepronkt van de natuur,
Met een tintelend gegluur.

III.

Met twee purpur roode Roosjes,
Bloeyden 't sneeuwit kaeke-vel;
Schaemt-root vermengde bloosjes,
Die ik niet vergeten zel,
Stonden als een pronk ten thoon,
Op uw witte wangetjes schoon.

IV.

Phyllis, als ik mijn gedachjes,
Op ons oude Minne voe;
Zend ik wel duysend lachjes,
Vw lieve oog jes toe;
Dat zy zien de vriendelijkheyd,
Die daer in mijn hertje leyd.

V.

't Oude zal een nieuw verwekken,
Phyllis vlecht een Roose-krans;
Laet my ten dienst verstrekken,
Te leyden aen den dans,
Phyllis aen Amynthas hand,
Die met vreugd de Meye plant.

VI.

Voor de pracht van Hoofsche zije,
Kies ik nu een Boere pij;
Voor Steedze pronkerije,
De keurige waerdy,
Van de Roosjes, van 't gebloemt,
Daer een Herderin op roemd.

Stem: Wakkere voetjes, &c.

EYlaes! wat dwingt mijn swak gemoed,
Tot tranens-vloed?
Wat port mijn hertje tot geween?
Wat droeve plagen,, doen my dus klagen?
't Is buyten reên;

II.

Dat gy, door 't af-zijn, mijn bedroeft,
Zoo lang vertoeft;
Eylaes! wat is 'er in de weeg?
Waer dat ik kome,, ik ben vol schrome,
't En is geen deeg.

III.

Steets komt my droevig in de zin,
De zoete Min,
Die gy en ik, met zoet vermaek,
Van lieve lusjes,, en zoete kusjes,
Gebruykten vaek.

IV.

Het schijnt een Engels zoete aert,
My 't hert beswaerd;
Om dat hem daer verborgen houd,
Die ik mijn leven,, door 't over-geven,
Heb toe-vertrouwt.

V.

Wanneer, wanneer zal 't doch eens zijn
Dat hy by mijn,
Hem neder stellen zal te rust;
Eerbiedig groeten,, en vrolijk boeten,
Mijn lieve lust.

VI.

Cupido toond uw gunst aen mijn,
Ontslaet van pijn,
Mijn hertje, dat zoo vaek bedroeft,
Door liefds toeneygen,, om dat mijn eygen,
Zoo lang vertoeft.

Rijst

Stemme : Wanneer ik slaep.

RYst uyt den slaep, rijst op Aurora zoet,
Op dat uw komst de nacht verdwijnen doet;
Slaet uw Paerden aen,, dwingt de bleeke Maen,
Dat zy voort vertrekt,, en den dag op-wekt,
Na wiens komste dat ik haeke;
O dag! ô lichten dag! wild naeke.

II.

Steekt uyt u hooft des Hemels hooge top,
O gulde Zon! en sluyt uw Zalen op;
Zegt dat Flora komt,, plukken het geblomt;
Zend de Nymphjes uyt,, om Laurieren kruyt,
Om 't Lauriere Kruyd te vinden;
Ik zal mijn Lief een Kransje binden.

III.

Met Roosjes rood, en Bloempjes zoet door-breyd,
Waer op den Douw noch versch en zuyver leyd;
Die hier neêr-gestort,, uyt den Hemel word,
Op dit groene Lof,, daer ik plukke of,
Bloempjens schoon, die ik vast hechte,
Aen een Kransje, dat ik vlechte.

IV.

Het Schaepjen teer gaet weyden door het gras,
't Herdertje wou hy by zijn Schaepje was;
't Ruyge Geytje teer,, loopt vast heen en weêr;
Klimt het spitste top,, van 't Gebergte op;
't Loopt heen en weêr deur alle hoeken,
Om zijn weder-paer te zoeken.

V.

Den Herder zoet, met zijne Herderin,
De lust voldeed, van zijn volwenschte Min;
Leggen mond aen mond,, in den morgen-stond,
Als de Schaepjes gaen,, hare lust verzaen,
In de Klaver-rijke dalen,
Als de gulde Zon komt stralen.

Stem : Verheft u diep, &c.

GElijk een Roosjen zoet,
Zijn struykjen çieren doet,
Door lieffelijke kleur,
En bloeyzels van zijn blaên;
Die met een zoete geur,
Aen 't groene struykjen staen.

Wiens knopjen open gaet,
Wanneer den dageraed,
De gulde Zon verspreyd,
En droogd het peerle nat,
Dat op het struykje leyd,
En ciert het Rooze blad.

Zoo doet gy schoonste mee,
Wiens kaekjens wit als snee,
Gesprenkelt met een bloos,
Op zilver witte grond,
Beschamen d' schoonste Roos,
Dat op zijn struykjen stont.

O! schoone Rooze blaen,
Met Nectar dauw belaen;
Ach! of de Zon van min,
Door krachten van het oog,
De Nectar douw Godin?
Eens van uw lipjes zoog?

Tot lesching van de brand
Die door mijn ingewant,
En al mijn leden trekt;
Ia ziel en zinnen smert,
Ey! kusjes, my verstrekt,
Een voedzel voor het hert.

Och! of een zugjen kon,
Verstrekken my een Zon,
Om 't Roosjen van uw Ieugd,
T'ontluyken schoone Vrouw!
Gy weet niet met wat vreugd,
Dat ik het plukken zouw.

O zoete

Stem: Si tanto gratioſa.

O zoete brand van minne,
Die in mijn hert uw vonkjes hebt ontſteeken;
Voert my by mijn Goddinne,
Daer ik met haer in eenzaemheyd mach ſpreken,
Hoe my de tijd,, van't af-zijn ſpijt,
Wanneer ik haer moet derven;
Ongunſt der Goden,
Doet my wel duyzend dooden,
Om haer ſterven.

Is't Aerdrijk overtoogen;
Met wolken ſwert en dikke duyſterhede;
Mijn Engel ſluyt haer oogen,
En ſlaept geruſt, ach! leyder, mijn gebede,
En minne-klacht,, zijn niet geacht;
Ha! wreede moorderinne;
I[illegible]t ik verliezen,
Mijn leven, door het kiezen,
V te minne?

Voeg ik mijn geeſt tot ſlapen,
Zoo zeyd de Min, wech zoete dieverije;
Daer is geen ruſt geſchapen,
Voor die, die haer begeven om te vrije;
Nu ik begin,, met zoete min,
Te voeden mijn gedachten;
Voel ik, mijn eygen,
't Gemoed, en zinnen neygen,
Tot veel klagten.

Door oorzaek dat'er wetten
Zijn, wiens verbond my doen van wreedheyd klagen,
En zoeken te beletten,
Mijn liefde die ik u zoo lang zal dragen,
Als op dit Dal,, mijn ziele zal,
In't lievend lichaem ſwerven;
Hoop zal mijn peye,
Tot Ziel en Lichaem ſcheye,
Door het ſterven.

Stem: Si vous ne voules me gerir.

O Flora! ydel is uw roem,
Met waerheyd kund gy niet getuygen,
Dat de Bytjens zuygen,
Heunig uyt een bloem;
Gelooft het heunig Bytjen leeft,
Niet uyt de zoetſte bloempjes die gy geeft,
Maer door de Nectar douw,
En lipjes van Me-vrouw.

II.

Waer op, als zy leſt lag in ruſt,
Een heuning Bytjen quam gevlogen,
Heeft haer mond gezogen,
En met een gekuſt;
Zoo koom ik even op het ſlag,
Daer ik het Bytjen aen haer lipjes zag,
Daer't op en neder vloog,
Den heunig-douw uyt zoog.

III.

O! dacht ik, zoete heunig dief,
Nu zal u Flora wis verdoemen,
Mits gy zuygd voor bloemen,
Lipjes van mijn Lief;
Die met meer zoetheyd zijn vermengt,
Als wel de Roosjes zijn met douw beſprengd;
O! docht ik op dat pas,
Die ook een Bytjen was.

IV.

Dat ik een heunig Bytje waer,
Ik zoud het ſtroyen huys verzaken,
En mijn Nesje maken,
In't gekruyfde haar,
't Geen ſwierd om haer gekloofde kin,
En ſtorten daer de zoete heunig in;
Hoe koſt ter wereld mijn,
Een liever Nesjen zijn.

Oorzaek

Stemme: Pronkje van de Maegden.

Tyt. *OOrzaek van mijn vreugde,*
Is mijn brand te bluſſen,
Spiegel aller deugden,
Weygert gy te kuſſen?
Mach ik ondertuſſen,
Mijn ſtraffe Galathé,
Met pronkjes,, van lonkjes,
Niet kijken,, jou prijken?
Wat doeje dan meê?
Waer toe zoo af-keerig?
Kan't u niet vermaeken?
Daer ik zoo begeerig,
Vw gebloosde kaeken,
Gaerne eens zoud raeken,
Mijn ſtraffe Galathé;
Wat lijkt het,, j' ontwijkt 'et,
Met muylen,, en pruylen,
Wat doeye doch meê?
Kijkt eens uyt uw oogen,
Die gy met uw ſluyer,
Dicht hebt over-toogen,
Nu ik met u kuyer;
En hoe langer hoe luyer,
Mijn ſtraffe Galathé;
Wat bedrijfje,, wel kijfje;
Om lusjes,, van kusjes?
Wat doeje dan meê?

Galat. *Tyter zit doch ſtille,*
Wat beduyt dit quellen?
Deze malle grille,
Die jou't hooft ontſtellen;
Waer toe al dit lellen?
Gaet weg, laet mijn met vreê.

Tyt. *Nou Troosje,, een poosje,*
Weeſt groentjes,, geeſt zoentjes,
Zoo zelje weêr meê.
Hemelſche Banketjes,
Zuyker zoete vleysje;
Hey! noch even netjes,
Zoete lieve Meysje;
Troosje noch een reysje,
Zoo laet ik jou met vreê;
Wat zoo ziet,, die noo vlied;
Voor lusjes,, van kusjes,
Die zel dan weêr meê.

Och!

Stem: Schoonste Nymphe van &c.

Och! wat pord mijn jonger hert,
Tot de smert,
Die my menigmael komt plagen;
Hooge Goden, hoe dus wreed?
't Is mijn leed;
Waerom hebt gy my ontdragen,

D' afgod? die mijn hert en zin,
Door de Min,
Heeft geboeyt aen zijn begeeren;
Vlucht, nu dat ik ben gereet,
Om zijn leet,
In vermaek te doen verkeeren.

Ach! bedroefde Eeuw, en tijd,
Wat een spijt,
Toont gy nu aen my, door 't scheyden;
Waerom buyten Liefds bestek,
In 't vertrek,
Lieve Lief niet met ons beyden?

Daer ik met mijn hert en zin,
V bemin,
En beminnen zal als eygen;
Hoop en Vrees die voeren strijd,
Tot de tijd,
Het geluk tot ons wil neygen.

Zoo ik 's nachts, door 't slapen koom,
In een droom,
D' oude vreugden my in beelde;
Ia ik schijn met zoete lust,
In mijn rust,
Swemmend in een Zee van weelde.

En ik roep met luyder stem,
Dan na hem;
't Schijnt een Echo weêr te roepen;
Mocht ik van die lieve mond,
Die my wond,
Steels-wijs nou een kusje snoepen.

Stem: Schoonste Lerinde.

Alle mijn zugjes, alle mijn klagjes,
Alle mijn traentjes, al mijn geween;
Alle mijn zinnen, al mijn gedachjes,
Reyzen ten hoogen Hemel heen; (dagen,
Om voor de Goon, en 't opper-recht te
Hem, die in zijn lagen,
't Maegdelijk gemoed, (vlagen,
Heeft vast geboeyt, door lust van minne
Dies ik zal beklagen,
't Leet dat gy my doet;
O kleene God! gy die mijn hert en zin,
Stookt in de minne-brand, en vlammen
van de min.
't Is tegen eer, tegen wet, tegen reden,
Dat gy uw felle pijlen spild;
D' onrijpe Roos mins teed're leden,
Van zijne struykjen rooven wild;
Ach Minne-God! wat dwingt gy my te
minne,
Daer mijn jonge zinne,
Zijn gelijk de blaen,
In wien de bloem beslotē leyd van binne,
Cytheré Godinne!
Hoe kan dit bestaen? (bied,
Ach! ach! ik bid, dien bengel doch ver-
Dat hy op my zijn pijltjes niet en schiet.
Wie heeft een knopjen oyt gebroken?
Wie heeft het van zijn struyk gedaen?
Eer dat het roojes was ontloken,
Met inkarnate blos van blaen; (ren,
Zoo is mijn jeugt ook onbequaem van ja-
Om in Echt te paren,
Dies ik bid dat gy,
Vw pijltjes wild op my zoo lange sparen,
Tot dat ik ervaren,
In de liefde zy;
Een Maegd te jong in hare jeugd gevryt,
Raekt al te vroeg haer vreugd en vry-
heyd quijt.

Bataef-

Stem: Verdwaelde Koninginne.

Herder. *BAtaefsche Veld-Godinne,*
Om wien ik met geklag,
En vruchtelooze minne,
Verslijt zoo menig dag.
Herderi. *Ey! Herder swijgt,*
Mijn aenschijn krijgt,
Een bloosje door u boerte;
Mijn hert ontsteekt,
Door 't geen gy spreekt,
Mijn Zieltje met ontroerte.
Herder. *Hoe kunnen uw gedachjes,*
Vermoeden zulks op mijn?
Dat ik in minne klagjes,
Beveynst, en valsch zoud zijn.
Herderi. *Ten waer niet vreemd,*
Want men verneemt,
Uw loosheyd alle dage;
't Is maer in schijn,
Dat gy aen mijn,
Om weder-min komt vrage.
Herder. *Wanneer hebt gy 't bevonden,*
Verdoolde Herderin?
Dat ik tot een'ger stonden,
Geveynst heb in mijn min;
Oogt op mijn Vee,
Mijn Geytjes meê,
Die om haer Herder treuren.
Herderi. *Zoo, Herder, gy,*
Niet gekt met my,
Zal u mijn troost gebeuren.
Herder. *Zoo laet my dan de tipjes,*
Die 't hert hebben gewond,
Van uw korale lipjes,
Bedrukken met mijn mond.
Herderi. *Zacht, Herder, hout,*
Niet al te stout;
Te veel laet 't hert zijn rust niet.
Herder. *Ik bender veur,*
En moet 'er deur,
Te weynig boet de lust niet.
Herderi. *Wie zoud gy door het vleye,*
Van uw beleefde tong,
Niet weten te verleye?
Hoe zeer haer strafheyd dwong;
Uw Geest verwekt,
Tot liefde trekt,
Met zoete brand der minne.
Herder. *Zoo veynst geen meer,*
Boet mijn begeer,
Uytmuntend Herderinne.

Stem: Ik schouw de wereld aen.

IK weet niet wat mijn schort,
En wat mijn steeds verport,
Tot dit weemoedig zuchten;
Waer dat ik ga, ofte sta,
De droefheyd volgt my na,
Doet blijdschap van mijn vluchten.

Eylaes! de nare nacht,
Die voed mijn geest met klacht;
In plaets van rustig slapen;
Geniet ik slapens lust,
Zoo zeyd de Min; de rust,
Is voor u niet geschapen.

't Gedacht dat steld mijn veur,
De schoon gebloosde kleur,
Van haer Roos-roode kaken;
Die de natuur met kunst,
Door Goddelijke gunst,
Ging in mijn Nymph volmaken.

't Albaster voor-hoofd wit,
Daer 't krullend haar om zit;
Haer Roos-rood bloosde wangen,
Staen op een zilv're grond,
Waer goude Lokjes blond,
Krullende over hangen.

Als ik uw heusche reên,
Met minzaemheyd gemeen,
In mijn gedacht laet komen;
De hoop die port my aen,
Dan tot mijn Lief te gaen;
Maer vrees doet my weer schromen.

T' ontdekken u mijn hert,
En d' oorspronk van mijn smert,
Met klachtige gebeden;
't Schaep dat de VVolf ziet,
Verbaest en angstig vlied;
Zoo doet mijn Nymphje mede.

Ik kniele voor u Beeld,
't Geen 't af-zijn my ontsteeld,
Doch Nymph door u begeeren;
VVaerom dus schuw voor mijn?
Zal 't niet eens anders zijn?
Zal 't, Lief, niet eens verkeeren?

Dat onze zieltjes haer,
Vereenen met malkaer?
Die nu oneenig swerven;
Oneenig, om het goed,
Dat liefde scheyen doet;
Goddin! Gedenkt te sterven.

Stem: Ik min mijn Herder.

Herder. *Schoon Herderinne,*
Ik die u minne;
Waer van de boomen,
En de water stroomen,
Getuygen zullen zijn;
Ik draeg u liefde, draegtze weêr tot mijn.

Herderi. *Ik hoor u spreken,*
Maer zie geen teken;
Noch boompjes buygen,
Noch geen stroompjes tuygen,
Dat gy my liefde bied;
Ach! Herder, Herder, boompjes spreken (niet.

Herder. *Zoo zal ik toone,*
Mijn over-schoone,
Met hert en zinne,
Dat ik u beminne,
En liefde dragen moet;
Dies mijne liefde met de uwe voed.

Herderi. *Het zijn maer woorden,*
Die'k van u hoorden;
Daer op te bouwen,
Is een misvertrouwen,
De tong is veer van 't hert;
Wie licht gelooft, wel licht bedrogen (werd.

Herder. *Ach! Heunigbeekje,*
Mijn Nymph, wat spreekje?
Dat ik zoud liegen,
En mijn Nymph bedriegen,
Vertrouwt dat niet op mijn;
Hoe zoud dat kunnen in u Herder zijn?

Herderi. *Moogt gy dat vragen?*
't Beurd alle dagen;
Met Vrysters gekken,
En haer eer bevlekken,
Is huyden daegs gemeen;
Schoon hondert Vryers, ik geloof 'er (geen.

Herder. *Ik wil wel sweeren,*
Dat ik ter eeren,
V zoek te trouwe,
Voor mijn Echte Vrouwe,
Door ongevalste min;
Gund my weêr liefde, lieve Herderin.

Herderi. *Draegt gy my minne,*
Met hert en zinne?
Dat zulks geschiede,
Kan ik niet verbiede;
Tijd zal getuyge zijn,
Wat uwe liefd vermogen zal aen mijn.

Stem: Si c'est pour mon, &c.

Tyter ging onlangs vermeyen,
In het krieken van den dag,
Daer zijn droeve Laura lag;
Zag d' onnooz'le Schaepjes weyen,
Die bekommert met de Min,
Waren van haer Herderin.

Laura droevig van gedachten,
Voeden vast op het verdriet,
Hoe dat Tyter haer verliet;
Sprak in 't end met droeve klachten;
Tyter ontrouw, gy mijn dient,
Nu u hert een ander mient.

Berst benaude tranens-beken,
Tot mijn droeve oog jens uyt;
Stomme traentjes maekt geluyd;
Bange zuchjes, kost gy spreken,
Tot getuyge, dat mijn hert,
Om mijn Tyter lijd veel smert.

Ach eylaes! 't is al verlooren,
Teere Schaepjes, treurd van rouw,
Tyter is zijn Lief ontrouw;
Tyter die en wil niet hooren,
Na de klagten van mijn Min,
Daer ik zoo bedroeft om bin.

Tyter, Tyter, stelt uw ooren,
Na de stemme van mijn klacht;
Doet het geen ik heb betracht;
Tyter kan ik niet bekooren,
Door mijn trouwe Minne-smert,
V versteende Herders hert?

Kan mijn klagen u niet deeren?
Zoo beweegt dan door de vliet,
Die ik uyt mijn oogen giet;
Ziet mijn hert in druk uyt-teeren,
Om dat Laura voeld de pijn,
Tyter van u wreed af-zijn.

Tyter mocht ik met u doolen,
Door 't gebergte, Bosch, en Dal,
Ik verliet mijn klachten al;
't Geen mijn hertje draegt verhoolen,
Zoud ik brengen aen den dag,
Zoo ik eens mijn Tyter zag.

Maer dewijl 't gezicht moet derven,
Tyter, daer ik zoo om zucht;
Tyter, die van Laura vlucht;
Tyter, ach! Gedenkt te sterven;
Tyter, ach! wat is 't my pijn,
Tyter, zonder u te zijn.

Stemme: Weest Nymph gegroet, &c.

Soo dra de Zon,, zijn hooft begon,
Te steeken uyt het hoog gebouw,
Daer hy Aurora çieren wou;
Nam ik voor mijn,
Al eer de Zonne-schijn,
Zijn straeltjes op de Lommer spreyd,
Te gaen daer Lerinde Schaepjes weyd;
Mijn oogjes die zagen niet als ellend,
Zoo haest ik het Boschje maer quam omtrent;
Dicht by het Beekje, ô droevigen dag!
Al zuchtende daer Lerinde lag.

II.

En riep vast uyt,, met naer geluyd,
Waer vlucht mijn Lief Amyntas heen?
't Is tegen wet, tegen eer, tegen reên;
D' onnoosle Blaen,
Die aen de Lommer staen,
Die zullen zijn tot een verwijt,
Van uw ontrouwheyd t' mijnder spijt;
Amyntas, Amyntas, was al dat zy riep,
Vermoogt gy te vluchten wanneer ik sliep?
Omringelt, becingelt met Telgjes groen;
Hoe meugd gy Lerinde die ontrouw doen?

III.

Na dit geklag,, Amyntas zag,
Zijn Veld-Godin met vrees belaen;
Is weder by haer zitten gaen,
En heeft met lust,
Gezoent, gekust,
Gewentelt in het ruyge gras,
't Scheen dat het spel op 't zoetste was;
Ey! moordme niet, moordme niet, riepze mijn Lief,
't Zalje niet schade, 'k ben schelm, noch dief;
Lerinde, Lerinde, Amyntas zey,
Mijn Lammertjes grazen in Klaver-wey.

KLAEG-LIED.

Stem: Si tanto Gratiosa.

NAtuur door liefds vermogen,
Deed u, mijn hert op-offeren met waerde;
V die u door 't licht dijns oogen,
Veel meer vermoogt, als eenig schat op Aerde;
O sterkke kracht,, ô Vrouwe-macht!
Wie heeftze u gegeven?
Vw schoonheyds zoetzel,,de welke is het voedzel,
Van mijn leven;
Maer ach! wat mach 't my baten,
Nu dat gy my mijn voedzel gaet ontrekken;
Zal ik Vrouw Venus laten,
Een Altaer,Lief, met brandend vuur bedekken;
Op dat ik kniel,, mijn droeve Ziel,
Mach offeren de Goden;
Ik zal mijn herte,, door onverdiende smerte,
Zellefs dooden.
Zoo gy niet wild verkeeren,
V opzet wreed, dat gy hebt voor-genomen;
Mijn diensten niet begeeren,
VVaer door ik zoek mijn Lief by u te komen;
Eylaci, och! wat wil ik doch?
't Is al moeyten verlooren;
VVant mijn Goddinne,,een ander tot haer Minne,
Heeft verkooren.
VVaerom ik droevig weene,
Met naer gepeyns verslijt mijn Ionge dagen;
Met zuchten en met steene,
Met droef getreur, en innerlijk geknagen;
De duyst're nacht,, de meeste klacht,
Brengt in mijn droeve zinne;
Dat gy met lusten,, zult by een ander rusten,
O Goddinne!
Ik denk bedroeft zoo vaeke,
Als gy met vreugd uw lusten zult genieten;
En op het zoetst vermaeke,
Zoo zal ik zijn in 't midden mijns verdrieten;
En nemen dan,, het bedd, waer an,
Ik denken zal mismoedig;
Dat mijn Goddinne,, geniet de lust der Minne,
Overvloedig.
Princes gy meugt verkiezen,
't Geen in uw zin het meeste schijnt te wezen;
Maer 't meest zult gy verliezen,
Mitsdien het meest is uyt het minst gerezen;
Dat is Godin,, mijn trouwe Min,
VViens trouw, de trouwste herten,
Om u te Eeren,, de alder-grootste Heeren,
VVel wil terten.

Stem: Bayse moy ma, &c.

SOete Nymph, hoe komt het by,
Dat ik moet verlaten,
Al de kusjes, al 't gevry,
Al de zoete praten,
Al de lachjes, al 't gelonk,
Al 't geçierzel, al 't geprонk,
Al de lieve lusjes,
Van uw zoete kusjes.

Kusjes, ja noch boven dien,
Al de lieve gluurtjes,
Die gy my zoo vaek liet zien,
Met veel Minne-kuurtjes;
Ia u wezen zoete Meyd,
Heeft my duydend vaek gezeyd,
Dat ik zoud mijn zinnen,
Stellen tot het Minnen.

Pronk van alle Nymphjes braef,
Nu ik heb verkooren,
Vind ik my uw eygen slaef,
Al mijn lust verlooren;
Al de straeltjes, al het licht,
Van u Goddelijk gezicht,
Die mijn brand ontsteken,
Zijn my af-geweken.

Is het om dat Tyter ken,
Zoeter met u vleyen?
Denkt dat ik weêr trouwer ben,
Waerom wild gy scheyen?
Of hy schoone woordjes geeft,
Dat is 't ook al dat hy heeft;
Tyter zoekt maer kussen,
Om zijn brand te blussen.

Maer ik zoek mijn Engel staeg,
Door Cupidoos krachjes,
V te dienen alle daeg,
Met veel lieve nachjes;
Minnelijk, met zoete vreugd,
Te voldoen uw jonge Ieugd;
Hierom Amarillis,
Mind my zoo 't uw wil is.

Mocht ik eens mijn Lipjes weêr,
Met uw mond bedouwen;
En woud gy uw Lipjes teer,
Aen de mijne houwen,
Hemels vreugde zoud my zijn;
Ik vertrouw dat zelfs Iupijn,
Zoud van d' Hemel dalen,
Om die vreugd te halen.

Grucella,

Stem: Periosta, die met trage, &c.

Grucella, die gekroonde teepels toogd,
VVaer door de Lent uws jeugt is op-gequeekt;
Als gy de Borsten van uw Moeder zoogt,
Aen wiens volmaekte schoonheyd niet ontbreekt;
Heeft u Natuur met graegten zoo begaeft,
Dat schoonheyd heeft uw dorsten zelfs gelaeft.

I I.

Ha! schoone, die met u verweend gelaet,
Door heusch bestier, mijn koele borst ontfonkt;
Als gy de glans van uw bruyn oogjens slaet
Op mijn, en my eens lodderlijk toe-lonkt;
Dan denk ik, ach! wat of de Nymph verwekt,
Dat zy mijn tot haer tergend lokt, en trekt?

I I I.

Maer als ik mijn dan weer te recht bedenk,
En dat de vrees mijn kranke hoop bestrijd;
Dunkt my dat ik mijn hert in tranen drenk,
Om dat ik denk, Goddin, gy veynzend zijt;
Veynst niet voor mijn, die 't veynzen niet verstaet;
Is't dat gy 't meent, u meening blijken laet.

I V.

Zoo zal ik u, Goddin, met alle deugd,
Doen blijken, dat ik niet ter wereld acht,
Zoo aengenaem als uwe jonge Ieugt,
VViens Lenten bloeyd stadig in mijn gedacht;
Gy zoud voorwaer, bevinden mijn, Goddin,
Trouw in u dienst, standvastig door de Min.

V.

Minne die ik tot mijn beminde draeg,
Maer zonder hoop, eylaes! van weder-min;
Beweegt gy niet door 't klagen dat ik klaeg?
Hoe of ik dus tegen mijn zelven bin?
Dat ik bemin, die, die mijn Min versmaet,
En niet en meend het geen zy blijken laet?

Stem: Rozemond waer gy vlied.

ALs ik min, wel betracht,
Vind ik min van zulke macht;
Dat zy met ons speeld, dat zy met ons leeft,
En ook even zoo veel vreugde geeft,
Als 't onnoozel kind,
Dat een vogel bind,
En schiet het in de wind,
't Beesje waend zich vry, en ontslagen van zijn last,
Maer in 't vliegen voeld zig vast.

I I.

Even zoo, gaet het my,
In de minne, en 't gevry;
Ach! ik ben gelijk 't vogeltje dat vliegt,
Maer het is mijn Lief die my bedriegt;
Als ik gunst geniet,
My een vreugd geschied,
Maer 't is my tot verdriet;
Om dat zy haer gunst, my voor dezen wel vereerd,
Wederom in haet verkeerd.

I I I.

Zoete min, gy houd my,
Vast gevangen, hoe wel vry;
Vliegend ben ik vast, 'k schey, en keer weêr om,
't Is geen deeg voor dat ik by u kom;
Schoon ik my gewen,
Als ik by u ben,
Tot vrijen; ik en ken,
Zoo veel gunste van u, mijn Nymph! verkrijgen niet,
Dat gy mijn uw weêr-liefd bied.

IAER-LIED.

Stem : Wanneer ik ſlaep.

DWael-zieke menſch die zelfs u zelven vleyd;
Dies yd'le hoop, in welluſt, u verleyd;
Als verkeerde waen,, doolt op vreemde paen;
Als de luſt betracht,, werelds eer, oft macht,
Als de luſt betracht de zonden,
Hout gy u aen die hoop gebonden.
Vervloekte hoop, daer zond op werd gebouwt;
Ellendig menſch die op zonds hoop vertrouwt;
Beter hoop heeft hy,, die de heerſchappy,
Die des welluſts macht,, niet zoo zeer en acht,
Als de hoop, op 's Hemels vreugde,
Door 't geloof, in liefd, en deugde.
Gebooren menſch, God Hemels Majeſteyt;
Bloot, arm, koud in ſnoode doekjens leyd;
Niet met grooter waerd,, komt God op der Aerd,
Niet met ſtaet, en lof,, in Palleys oft Hof,
Maer in kleynheyd, om te leeren,
Dat wy 't kleyn met hem begeeren.
Leg af, leg af dijn grootſheyd, dijn begeert,
Dwael-zieke menſch van uwe doling keerd;
Blijft uyt zonds gevaer,, in het nieuwe Iaer,
Toont Gods Zoon de wond,, van uw booze zond,
Neemt voor u in deugd te groeye,
En Yvert om in Liefd te bloeyen.

Stemme : Nadien uw Goddelijkheyd.

WAer vlucht gy Nymphjen heen,
Daer ik in 't hert,, veel ſmert,
Heb om uw min geleên;
Ey zoete Herderin,
Neem doch acht,, op mijn klagt,
En mijn getrouwe min.

Amira zoete meyt,
Gy die met luſt,, te ruſt,
Vw moede Schaepjes weyd;
En drijftze na de ſtal;
Ey! medoogt,, en beoogt,
V Herders ongeval.

O zoete vyandin!
Gy die mijn hert,, met ſmert,
In plaets van weder-min,
Zoo pijnigt, en de plaegt,
Dat het Vee,, zelfs meê,
V Herders ſmert beklaegt.

Eylacy! mijn verdriet,
Noch al mijn klagt,, en acht,
Gy wreede Nymphe niet;
Maer laet, u Herders hert,
In geween,, ſteets alleen,
Vol droefheyd en de ſmert.

Stem: Periosta, die met trage.

O *Snelle beek! ô kristalijne vliet!*
Met kruyd en bloem bepronkt en dicht beplant;
Gy die uw stroom met zoete drifjes schiet,
Langs groene wal en dicht begraesde kant;
Alwaer ik laest mijn Nymph Bellinde vond,
Die in't geboomt op groenen oever stond.

II.

En sloeg het oog in't beekjen dat'er stroomt,
Waer ik haer beeld en schoone oogen zag;
Op't zoetst gemengt met weêr schijn van't geboomt,
Speur ik een lonk en vriendelijke lach;
Ik voel de min geraekt aen mijn gemoed,
Mits't beekjen my van mijn Nymphs wegen groet.

III.

Narcissus had noyt tot zijn eygen beeld,
Zoo grooten liefd als ik in't herte kreeg;
Toen lach, en lonk, uyt oog en mond geteelt,
Vertoonden my, zoo haest ik neder zeeg,
En uyt de stroom mijn tweede leven schiep;
Daer zy met een my zonder spreken riep.

IV.

Haer wezen was de stem die tot my sprak,
Als ik daer zag haer narmpjes uyt gespreyd;
En dat een zuchjen uyt haer boezem brak,
Van waer dat my de lieve Echo zeyd,
Dat zy het loost, alleenig om dat zy,
Vyt zoete liefd verlangt na mijn gevry.

Als Celion Bellinde zag,
Die in het groen gedooken lag,
Bedekt met Bloempjes en met boomen,
Gespiegelt in de water-stroomen;
Heeft hy door 't water en de min,
Haer beeltenis gezogen in.

Stem: Hoe leg ik hier in, &c.

E *Ylaes! wat is de zoete minne,*
Doch anders als een slaverny,
Een woeste doolhof voor de zinne,
Hoe komt de minne doch in my?
Wat mach ik aen mijn zelven vragen,
Haer schoonheyd doet my liefde dragen.

II.

Ik min de deugd in schoone leden,
Dit is de oorzaek van mijn quel;
Ik treur in duyzend treurigheden,
Wanneer ik my voor oogen stel,
De oogjes die met lodder lonken,
Mijn Iufvrous schoonigheyd bepronken.

III.

Als ik aenzie haer schoone wangen,
VVaer op twee roode Roosjes staen;
Gekrulde lokjes overhangen,
Zoo prikkelt my de liefde aen;
Ia doet mijn oogen traentjes vlieten,
Om deze schoonheyd te genieten.

IV.

Maer ach! maer ach! 't schijnt al verlooren,
Mijn trouwe liefde leyd als dood;
Mijn zieltjen had haer uytverkoren;
Maer ach! de keur brengt my in nood;
Ia doet my strijen met mijn zinnen,
Mits ik u niet en mach beminnen.

V.

Mach ik mijn Iufvrouw niet verwerven,
En is haer schoonheyd niet voor mijn?
Zoo wensch ik door de liefd te sterven;
In liefdens alderwreedste pijn,
VVil zy haer gunst aen my niet geven,
Zoo lust my langer niet te leven.

VI.

Iufvrouw mijn Trouw zal ik doen blijken,
Ten eynde van mijn droeve dood;
Ik zal in liefde niet beswijken,
Al is de wangunst noch zoo groot;
Die my van u zoekt af te leyen,
VVat God voegt zal geen mensche scheyen.

Stem: Rozemond waer gy vlied.

MInne God, kleyne dier,
Wat voel ik een zeldzaem vier;
Ach! wat roerd mijn ziel, zinnen, en verstand?
't Is een vonkje van de minne brand;
't Is de brand van min,
Die mijn jonge zin,
Doet lieven een Goddin;
Wiens bevalligheyd, my tot liefde heeft gebracht,
Door haer wezen, door haer kracht.

I I.

Dies ik ben als een bloem,
Die ik als verwellikt noem,
Die geen tier en heeft, door gebrek van douw;
Zo is't ook met mijn, vermits Me-vrouw
Mijn haer gunst ontrekt,
Die een douw verstrekt,
En 't hert tot vreugd verwekt;
Liefd met gunst geloont, is gelijk de Bloempjes zijn,
Over-straelt met Zonne-schijn.

I I I.

Lief! mijn jeugt, die verdort,
Mits zy niet bescheenen word,
Met de Zonne-schijn van dat Hemels licht,
Dat 'er straelt uyt u, mijn Liefs, gezicht;
Ik verdor in smert,
Overmits mijn hert,
Niet eens bedouwt en werd,
Met de minne douw, die vol zoete zoetigheyd,
Op uw roode lipjes leyd.

Stem: Bellissima Martili.

ONlangs verleden ging ik voen,
Mijn Zieltjen op de min,
Omlommert van het lieve groen,
Schoot my yets in de zin;
En onder eenen boom,
Dicht by een water-stroom,
Raek ik in slaep, en droomde dat ik vond,
Mijn beminde Rozemond,
Die my heeft het hert gewond.

I I.

Mijn docht ik greepze by der hand,
En voegden haer by mijn;
Zoo dat de zoete minne brand,
Scheen op het hoogst te zijn;
Wat wast een zoete zaek,
En lieffelijk vermaek;
Ach Rozemond! te rusten aen u zy;
Daer de zoete minne my,
Proeven deed haer lekkerny.

I I I.

Mits dat ik mijne vingers stel,
By haer gekloofde kin;
En druktens' op het blanke vel,
Ontwaekt mijn Herderin;
Ik raek haer Borsjes aen,
Zy dreygde my te slaen;
Ik stal een kus, zy trok haer lipjes af,
Dies zy my versteurt, en straf,
Voort, eylaes! mijn afscheyd gaf.

Wat

T' ſamen-geſang,

Tuſſchen LAVRA en TYTER.

Stemme: Van Katryntjen.

Laur. *WAs ik een Koninginne,*
Hier op der Aerd;
Zoud gy my dan uw Minne,
Wel achten waerd?
Zoud gy my dan wel willen, zeg Tyter?
Tyt. *Trouwe min heeft zulken kracht;*
Dat zy Hoogheyd niet en acht;
Waerder is mijn u perzoon,
Als koningrijk, oft Keyzers kroon.

Laur. *Tyter het zijn maer praetjes,*
Ik achtze niet.
Tyt. *Laura, d'elzen-blaedjes,*
Die gy hier ziet,
Ritzelend aen de Telgjes, getuygend.
Laur. *Tyter, ſwijgt; ey! ſwijgt doch ſtil,*
Laura weet niet hoeze wil.
Tyt. *Zet u lieve Laura neêr;*
En boet met Tyter u begeer.

Laur. *'k Weet niet oft het zoud voegen.*
Tyt. *Och! ja't mijn Lief.*
Laur. *Dat ik door mijn vernoegen,*
V maekt een dief;
Wat zoud men dan zeggen, zeg Tyter?
Tyt. *Laura, ſchoone Veld-Godin;*
Tyter zal door trouwe min,
V verlaten nimmermeer;
Dus draegt geen zorge voor u eer.

Laur. *Tyter, oft het dan faelde;*
Wat ging my an?
Tyt. *Of den Hemel daelde,*
't Geen niet zijn kan;
Dus Laura laet vry varẽ u zorge.
Laur. *Tyter, och! ik ben begaen.*
Tyt. *Laura laet het zorgen ſtaen,*
En boet met Tyter u begeer;
Die zorg zal dragen voor u eer.

Mijn

Stemme: Zal ik noch langer met, &c.

MYn geest, ô Heer! zoekt u te loven,
Tot heyl, en vreugd van mijn gemoed;
Het Hemels gaet het Aerdsch te boven,
Van 't Aerdsch my 't Hemels walgen doet;
Niet met gelaet,, maer in der daed;
Niet in het oog, met een bedrog van schijn,
Om heylig voor den mensch geacht te zijn.

II.

De glory van een deugdzaem leven,
Bestaet in 't doen, maer woorden niet;
Misdeed ik yets, wil 't mijn vergeven,
Wat in mijn leven is geschied;
Gy weet het Heer,, het doet my zeer,
Heb ik te buyten uw geboon gegaen,
't Berouwig hert wild in genaed ontfaen.

III.

Wie is ter wereld oyt bevonden,
't Zy in wat staet van heyligheyd;
Die niet gevallen is in zonden,
Och! Goddelijke Majesteyt;
Dies was uw dood,, den mensch van nood,
Om door uw dood te vryen ons van pijn,
VVoud gy, ô God! aen 't kruys genagelt zijn.

IV.

Dit voorbeeld hebt gy ons gelaten,
Te volgen u voetstappen na;
V lijden kan den mensch niet baten,
Ten zy men willig met u ga;
En hem afkeert,, van qua begeert,
De wil, het vleesch, en 't ydele gedacht,
Door waer berouw, na zielens welvaerd tracht.

V.

O liefde Gods! tot ons gedreven,
O Vaderlijke zorg! tot loon,
Hebt gy voor onze zond gegeven,
Vw eenigen gebooren Zoon;
Zijn vleesch en bloed,, ons schuld voldoet;
Zijn vleesch en bloed, tot spijs en drank, na wensch,
Om te bevrijen den verlooren mensch.

VI.

Gy hebt ons, Heer, gebaent de wegen,
VVaer onze zielen moeten gaen;
VVaer 't eeuwig leven werd verkregen,
VVaer alle zonden werden uyt-gedaen,
Door rechte Trouw,, van waer berouw,
Door rechte Trouw, en af-stand van de zond,
VVerd onze ziel bevrijd van doodes wond.

Stemme: Io tho de Personne.

AErdsche Godinne,
Ziele van mijn ziel,
Voogdes van mijn verliefde hert;
Ik, die uyt minne,
Voor u neder kniel,
Op-offer u mijn liefdens smert;
Zie, hoe ik verschijn,
Met een hert vol smert en pijn,
Ey! ontferremt u over mijn;
Lieve Iufvrouw ziet,
Op mijn lijen en verdriet,
Ach de ziel! ach de ziel, my ontvliet;
Ik bied u aē,, mijn zuchjes, en getraē,
Ey! laetze in u hertje gaen.
Of haer vermogen,
Zoo veel bracht te weeg,
Dat uw verkleumde, kouwe borst,
Eenmael medogen,
Met mijn lijen kreeg;
Ha schoone! die na wreedheyd dorst;
Zoo zoud ik de Goon,
Offer doen in 's Hemels troon,
En uw liefd geven liefdens loon,
Schoone Aerdsch-Godin,
Voedsteresse van mijn min, (zin;
Dien ik lief met mijn hert, en mijn
Ik bied u aē,, mijn zuchjes, en getraē,
Ey! laetze in u hertje gaen.
Zoo zuld gy proeven,
Door mijn tranens vliet,
En bange zuchjes die ik stort;
Met wat bedroeven,
En benauwt verdriet,
Dat mijn gemoed bestreden word;
Hoe my liefde plaegt,
Om de weêr liefd, van een Maegd,
Die mijn ziel op het hoogste behaegd
Hoe stantvast en trouw,
Dat ik lijd om mijn Iufvrouw,
Alle strijd, alle smert, alle rouw;
Ik bied u aē,, mijn zuchjes, en getraē,
Ey! laetze in u hertje gaen.

Wel

Stemme : Weet yemand beter zaus.

WEl eer had ik by my, Goddinne voorgenomen,
Te roepen u voor 't recht, daer Cypria gebied;
Door d' over-ſware ſtraf, die mijn is op-gekomen,
En d' onverdiende pijn die my van u geſchied.

2. *De ſtralen uws gezicht die in den Hemel pronken,*
Van 't hooge voorhooft wit, die hebben 't hert gewond,
Dat zijn uw oogjens, en uw lodderlijke lonken,
Die branden my het hert, ach! ſchoone Rozemond.

3. *Ik ben, door 't aenzien, Lief, van uw gebloosde wangen,*
Ontſteken in de brand, in zoete brand van min;
Uw oogjens hebben my gekluyſtert, en gevangen,
Uw lonkjens branden in mijn boezem, Aerdſch Godin.

4. *Wanneer ik koom voor 't recht, zal dit de vrage weze,*
Ten aenzien dat mijn luſt uyt u haer oorſprong nam,
Die gy, te wreedelijk, houd tuſſchen hoop, en vreeze,
En of de ſchuld by my, oft eerſt by u toe quam.

5. *Indien men vonnis ſtrijkt dat ik de ſchuld moet dragen,*
Ach! poezelige Nymph, dit zal mijn antwoord zijn;
De oorzaek is mijn Lief, de ſchuld is mijn behagen,
Wat ſtraffe dat haer luſt laet komen over mijn.

Stemme : Waer vlucht gy Nymphjen heen.

I.

WIe heeft 'er meerder ruſt,
Die zijn gemoed,, voldoet,
In wel vernoegings luſt?
Oft die door werelds macht,
Van begeert,, over-heert,
Na meerder hoogheyd tracht?

II.

Ervarentheyd die leerd,
Dat overdaed,, niet baet,
Die 't meeſt heeft, 't meeſt begeert;
In meerder ruſt hy leeft,
Die zich voegt,, wel vernoegt,
In 't weynig dat hy heeft.

III.

Wat baet een Konings troon?
Wat heerſchappy,, voogdy?
Wat baet een goude Kroon?
Zoo 't herte, ongeruſt,
Werd geknaegt,, en geplaegt,
Van onverzade luſt.

IV.

Geen ſchat, geen overvloed,
Geen Hoofſche macht,, nocht pracht,
En geven zoo veel zoet,
Als wel 't vernoegen geeft,
Aen die geen,, die te vreên,
Geruſt in kleynheyd leeft.

Men

IAER-LIED.

Stem: Si tanto gratiosa.

MEn ziet hoe dat een wooning,
Op 't çierlijkst werd geçiert in Princen Hove;
En hoe een Aerdsche Koning,
Palleyzen pronkt van onderen tot bove;
't Goud-laken schoon,, blinkt in zijn Troon,
Daer d' Hovelingen moeten,
Met grooter waerden,
Haer Princen op der Aerden,
Dienstig groeten.

Gods Zoon gedaelt ter Aerden,
Niet in 't Palleys daer groote Princen woonen;
Oft daer met grooter waerden,
Men is gewent een Koning eer te toonen;
Maer naekt, en bloot,, in armoed groot,
Is d' Opper-Prins gebooren;
Ach! Hemels Koning,
Die 't Hutjen tot uw wooning,
Hebt verkooren.

Laet ons ootmoedig buygen,
In alle dienst voor d' Opper-God, der Goden;
God Vader, uw getuygen,
De liefde van Gods Zoon, door liefds geboden;
Den Heyl'gen Geest,, met wien geweest,
Zijn Vader, Zoon te zamen;
Die al de wonden,, gesprooten uyt de zonden,
Op haer namen.

O liefde! waer 't om loven;
O liefde! wiens gelijk neyt is gevonden;
O liefde! hoe verschoven,
Zijt gy geweest, en dat om onze zonden;
Naekt in een Stal,, hier op dit Dal,
O liefde! woud gy lijden,
Om onze herten,, van zonds verdiende smerten,
Te bevrijden.

Lukzalig Arrem leven;
Lukzalig die, die willig met u lyden;
En willig haer begeven,
Tot kleynheyd, die in grootheyd doet verblijden;
Uw zonden swaer,, in 't nieuwe Iaer,
O menschen! wild besnoeyen,
Vernieuwt in deugden,
En laet uw Ziel met vreugden,
In Liefd bloeyen.

Stem: Als Phœbus reyst en spoed.

O Overschoon Godin,
Die mijn verliefde zin,
Gevoed op zoete min,
Wel eer verheugde;
Wanneer de liefde my,
Vyt lust van zoet gevry,
Voor-zey de lekkerny,
Van minne vreugde;
Maer ik, vergeefs tot liefd genegen,
Kost u met geen gebeēn bewegen.

Wat heb ik menig nacht,
Met droeve minne klacht,
Bekommert mijn gedacht,
Om u te smeken;
En met een droef geween,
Mijn Lief, u stoep betreēn,
Geoffert mijn gebeēn,
Om u te spreken;
Maer kost u hert tot min niet buygen,
Het geen mijn zuchjes noch getuygen.

Maer al mijn droef verdriet,
Kost u bewegen niet,
Dies liefde my gebied,
Mijn dienst te staken;
Oprechte liefd en trouw,
Bewezen aen Me-vrouw,
Die zullen mijne trouw,
Een eynd doen maken,
In plaets van weêrliefd te verwervē,
Vyt liefde my de dood doen sterven.

Vaer wel dan wreede Maegd,
Wiens hert mijn dood behaegt,
En my met pijnen plaegt,
Om dat mijn zinnen,
De schoonheyd van uw jeugt,
Begaeft met eer en deugd,
In liefdens zoete vreugd,
Die wilden minnen;
Maer ik, die dezen most verliezen,
Wil nu de dood voor 't leven kiezen.

Hoe

BRUYLOFS-ZANG.

Stem : Sal ik noch langer met heete,&c.

HOe zalig is de zoete minne ,
Hoe zalig liefdens lieve kracht ;
In haer, die liefd met God beginne,
Waer zoo de minne werd volbracht ,
Is 't lief en zoet,, wat liefde doet ,
Is 't lief en zoet wat liefde lieft en mind ,
Gelukkig die de liefd met God begint.

I I.

Wenscht yemand om geluk en zegen ,
Om voorspoed in de Echte staet ;
't Is hier alleenig in gelegen,
Dat hy in zijne liefde gaet ,
Na Godes wet,, hem voor-gezet ,
Na Godes wet beminnen een voor al ;
Dat 's God , in God , ô mensch! daer is het al.

I I I.

Verliefde twee, door liefd verbonden,
Luk-wensching is mijn offerand ;
Geluk ten Hemel afgezonden,
Gun God aen u, wiens milde hand ,
Al wat 'er leeft,, zijn voedzel geeft,
Al wat 'er leeft zijn zegening verleend ;
Geluk, verliefde twee, door liefd, vereent.

I V.

Lieft liefde, wild gy vredig leven,
Want vrede is het zoetste zoet ,
Dat d'Echte staet den mensch kan geven,
't Is liefde die de vrede voed ;
Wie vrede mind, moet zijn gezint,
Wie vrede mind, moet zijn gezint, dat hy
De liefde lieft om datze vreedig zy.

Stemme: Amarilli mia bella.

AL mijn zuchjes, en klagten,
Al mijn verdriet en smert,
Al mijn gedachten, in 't minne vuur versmachten ,
Als ik uw deur by nachte koom beoogen,
Op hope van medoogen ;
En dat de min my voorzeyd uw gunst te erven,
Daer ik 's nachts om, daer ik 'snachts om, daer ik 's nachts om loop swerven.

I I.

Zoet, en wreede Godinne,
't Is al vergeefs voor my ,
Op hoop van minne , u wreede hert te winne ;
't Is al vergeefs, op weder-min te hopen ,
't Is al vergeefs geloopen;
Uw zoetheyd min ik, uw wreedheyd wild niet lijen ,
Te vergeefs dan, te vergeefs dan, te vergeefs dan is 't vrijen.

I I I.

Lieve Sterren! wiens stralen,
Ik tot getuyge neem,
Hoe menigmalen, ik in de nacht loop dwalen ;
En sla mijn oogen op 's Hemels blaeuw , . wiens vonken,
Getuygen mijns liefs lonken,
En zoete wenkjes, gedreven uyt haer oogẽ,
Die mijn worden , die mijn worden , die mijn worden ontogen.

I V.

Dies mijn leven is sterven ,
Ik leve zonder vreugd ,
Nu dat ik derve, en niet en kan verwerve,
Uw lieve gunst die 'k dus lang zocht te winne ,
Door mijn getrouwe minne,
En rechte liefde die ik u heb gedragen,
Maer kan u niet, maer kan u niet , maer kan u niet behagen.

BRUYLOFS-ZANG,

Stem: Verheft u diep gezucht.

GElijk een Rooze knop,
De Criſtalijne drop,
Van koele morgen douw, op zomer tijd
geniet, (jes ſchiet.
Zich opent als de zon daer op zijn ſtraelt-

Zoo is de zoete min,
Aen een verliefde zin;
De gunſte van een Maegd is als een mor-
gen douw, (de trouw.
Die rechte liefde voed, en baerd uyt lief-

O Bruyt! ô lieve Maegd,
Gy die de kroone draegt,
Als zijnde Maegd en Bruyd, door liefdens
zoete wet,
Maer morgen Bruyt, en Vrouw, op 't
lieve Bruylofs bed.

O zoete lieve min!
Wat hebt gy zoetheyd in,
Wat baerd uw zoetheyd vreugd door
wetten van de trouw,
O trouw! die door de min maekt van
een Maegd een Vrouw.

O trouw! die zielen bind,
O ziel! die trouw'lijk mind,
O minne! die de trouw in minne luſt vol-
doet, (ſte zoet.
En door de trouw geniet mins alderzoet-

Hoe zalig is de luſt,
Die zulke minne bluſt;
Hoe zalig is de ziel die luſtē niet wil voen,
Als daerze na Gods wet de zoete min vol-
doen.

O twee! door liefden, een,
Den Hemel u verleen,
Dat gy naer uwe wenſch, door plichten
van de deugd, (ten meugd.
Vw hoogſte zaligheyd door min betrach-

BRUYLOFS-ZANG,

Stem: Die mind die lijd veel pijn.

HOe groot is liefdens macht;
Hoe wonder is de min, hoe vreemt
is mins bedrijf;
Zoo groot is liefdens kracht;
Zoo wonder u de min, dat ſchoon hoe veel
ik ſchrijf,
Noyt zal door my,, oft mijne rijmery,
Volkomen zijn verklaert,
Wat verliefde minne baerd.

Waer is'er zoeter zoet?
Als min met liefd verzelt, door wetten
van de trouw?
Als min met liefd gevoed,
Die van een vrije Maegd maekt een on-
vrije Vrouw;
Die na dees dag,
Geen meer gebruyken mach,
Die vrije vryigheyd,
Die de minne luſt ontzeyd.

De tijd die heeft zijn tijd,
De winter ſtreng en zuur, de zomer lief
en zoet;
Zoo is't met een die vrijt,
't Is dikwijls ſtreng en zuur, zoo lang hy
vrijen moet;
Als zijn geklag,
Verkrijgt een Bruyloft dag;
Zoo trek, ô jonge Bruyd,
Hier voor u een leering uyt.

Dat gy uw wille voegt,
Nae 't willen van die geen, die gy u over
geeft;
Zijn min met min vernoegt,
En willig in de wet vā minne luſten leeft;
O lieve twee!
Leeft eenig, lieft de vreê,
Waer minne vrede baerd,
Is s' een Hemel op der aerd.

Alder-

Stem: Amarilli mia bella.

ALderschoonste Goddinne,
Die Venus niet en wijkt in stal van leden,
En alle schoonigheden;
Wie kan'er zoo veel schoonigheyd verzinne?
Ik zeg, wie zal't beginne,
Om in gedachten natuurs volmaekt bedrijven,
Af te beelden, af te beelden, af te beelden,
Met schrijven.

II.

Wil ik spreken van d' haaren,
Die op yvoren grond al krullend hangen,
En spelen op u wangen;
Zijn't niet te recht, mijn Engel! goude snaren,
Om Zielen meê te paren?
O minne strikjes! vergunt aen mijn beminde,
Die mijn zieltje, die mijn zieltje, die mijn zieltje,
Verbinden.

III.

Wil ik roemen van vonkjes,
Oft sterren die daer aen den Hemel drijven,
Zoo mach ik maer beschrijven,
Mijns Liefs gezicht en lodderlijke lonkjes,
Die ik houw als de pronkjes,
Die Zon, oft Maen, oft Sterren neer doen dalen,
En de bloempjes, en de bloempjes, en de bloempjes,
Bestralen.

IV.

Wil ik schrijven van klipjes,
VVaer aen de water-vlied, en zuyder stroomen,
Met zoete drifjes komen;
Ik heb geen meer te nemen als de tipjes,
Van haer korale lipjes,
VVaer op de Goden doen Nectar stroompjes vloeyen,
Die haer lipjes, die haer lipjes, die haer lipjes,
Besproeyen.

V.

Deze gaven, ô schoone!
Heeft u op het volmaekst natuur gegeven,
Tot onrust van mijn leven;
Ik die mijn dienst aen uwe schoonheyd toone,
Om my daer meê te loone,
Maer gy en wild mijn liefdens lust niet boeten,
En mijn lijen, en mijn lijen, en mijn lijen,
Verzoeten.

Stem: Ballet Bronchorst.

PRyk der Vrouwen, (tijd;
Ontlooken bloem in't fleur van uwe
Door't aenschouwen, (strijd;
Gevoelt mijn hert inwendig minne
Vermits de vlam,
Die uyt uw oogjes quam,
Tot in mijn zinnen,
Die my van binnen,
Geheel verwinnen,
Zoo dat ik ben vervreemt,
Door liefd, door liefd, die my mijn vryheyd neemt.

II.

Lieve nachjes,
VVaerom ist dat gy my geen ruste gund?
Mijn gedachjes,
Gy minnens voedzel niet benemen kund;
'k Heb mijn lust,
In plaetze van de rust,
Te leggen male,
Voor't slapen, dwale,
Om't achter hale,
In mijn verliefd verstand,
VVaer door, waer door, in my de minne brand.

III.

Eer den Hemel, (spreyd,
Het morgen rood op bosch en velden
Met gewemel, (vleyd;
Van zoete winden zelfs de Veld-goon
Koom ik gaen,
Door dichte lommer blaen,
Daer my een lachje,
Van't bloozend dagje,
Vertoond een krachje,
Dat in mijn zieltje gaet,
En zeyd, en zeyd, gy zijt mijn dageraed.

IV.

Mijn behagen,
Schep ik in het ontluyken van het licht;
Dat by vlagen,
Een dageraed vertoond uyt u gezicht;
Dit doet mijn,
In liefd verwonnen zijn;
Dit voed mijn leven,
Het geen gedreven,
VVerd om te geven,
Mijn hert, mijn ziel en zin,
In dienst, in dienst, van u mijn afgodin.

Stem: Vlied heen droeve, &c.

Lieve Veld-Goddinne,
Die het lust, u koel gemoed,
De zoete liefde te onthouwen;
Mijn oprechte minne,
In standvaste liefd gevoed,
Ontzegt gy schoon, doch wreedst der Vrouwen;
Waer toe is schoonheyd aen u gegeven?
Is't om dat mijn,
Van uw schoonheyd zouw,
O wreede Vrouw!
Geschieden deze pijn?

II.

Pijne, straffe, plage,
Doet uw wreedheyd, my, Godin!
Alleen om uwe schoonheyd lijen;
Mits ik liefde drage,
Gy verbod doet aen mijn min,
En dat ik staken zal mijn vrijen;
Gy kunt het minne my niet beletten,
Hoe wel verbien;
Schoon u koel gemoed,
Geen Liefde voed,
Zult gy my lievend zien.

III.

Liefde zal vertrouwen,
Dat uw getrouwigheyd in min,
V tot het minnen zal bewegen;
Liefd zal hoop behouwen,
Dat uw wederliefd, Godin!
Door liefde noch zal zijn verkregen;
Dies ik mijn keere langs d' Amstel-stroomen,
Na't Diemer-meyr;
Daer ik't lieve licht,
Van u gezicht,
Genoten heb wel eer.

IV.

Groene Elzen boomen,
Daer wel eer mijn liefde bleek,
Tot wellust van mijn Veld-Goddinne;
Daer de Diemer stroomen,
Geen meer vlieten, maer een beek,
Van tranen, tot getuyg mijns minne;
Om dat uw Telg jes bladerloos dorren,
Stort ik getraen;
Op dat gy, Me-Vrouw!
Door trane douw,
Mijn liefde zoud verstaen.

Stem: Vlied heen droeve zugjes.

Heeft de liefde wetten,
Waerom zoud ik dan mijn Lief, mijn Amarillis niet beminnen?
En mijn zinnen zetten,
Op de keurigst, en de schoonste schoon van al de Herderinnen?
'tVrundelijk wezen van Amarillis steelt my mijn hert,
Overschoone Meyt,
Mijn Zieltje leyd,
In liefdens zoete smert.
Eten, drinken, slapen,
Niet en is'er dat mijn hert kan eenig rust oft luste geven;
Ik en heb mijn Schapen,
's Morgens voor den opgang van de Zon, ten Boschwaerd niet gedreven,
Oft mijn gedachten die leggen en malen in minnery,
Hoe ik na mijn wil,
Mijn Amaril,
Vw gunst best trek tot my.
Oft wat ik zal maken,
Waer door dat ik van mijn Lief, mijn Amarillis zal genieten;
Dat haer rooze kaken,
Door een kusjen doen verzachten minne-quelling Liefds verdrieten,
Ach! ach mijn Amarillis, mijn Engel, wat lyd ik pijn,
Dat ik niet en mach,
Van dag tot dag,
By Amarillis zijn.
Ach! de teere boompjes,
Die haer topjes door de wind met zoet gewemel neder buygen;
Al de water stroompjes,
Die hier vlieten, zullen aen mijn Amarillis wel getuygen;
Van al de zugjes, en droevige traentjes die ik door min,
Hier ten offer doe,
En zendze toe,
Mijn Lief, mijn Herderin.
Schoone Herderinne!
Mocht ik met mijn zuchjes eens u teeder hertje doen bewegen?
Mocht'er voor mijn minne,
Zoo veel zoetigheyd eenmael van Amarillis zijn verkregen;
Dat ik haer lipjes, haer kaekjes, haer borsjes, kreeg na mijn wil,
Hemel! wat een vreugd,
Zoud dan mijn jeugd,
Geschiên van Amaril.

Rozamonda

Stem: Amarilli mia bella.

Rozamonda mijn waerde,
O zieltje van mijn ziel! mijn tweede leven,
'k Wil u mijn zieltje geven;
Ach! ach ik smelt in brakke tranens vlieten,
Mits ik niet mach genieten,
Mijn grage lusjes, die rijp zijn in 't verlangen,
Om te kussen, om te kussen, om te kussen,
Uw wangen.

II.

Ey! mijn schoone kan't wezen,
Dat gy mijn lusjes meugt die vreugd onthouwen,
Zeg wreedste aller vrouwen?
Noem ik haer wreed? ô neen! het is vergissen,
De liefde doet mijn missen,
Alle mijn zinnen, zoo dat ik dool in 't spreken,
Ach! mijn hertjen, ach! mijn hertjen, ach! mijn hertjen,
Moet breken.

III.

Mijn beminde! ik sterve,
Oy me! mijn zieltje wil van 't lichaem scheye;
't Is langer niet te peye,
't Vertrouwt geen meer op hoop zoo vaek gelogen,
In liefde mijn bedrogen;
Ey! gund my 't leven, en laet my Lief niet sterven,
Maer een kusjen, maer een kusjen, maer een kusjen,
Verwerven.

IV.

Kan een kusjen my 't leven,
Behouden doen, mijn Lief? zoo gund mijn kusjes,
Tot leven van mijn lusjes;
Ach! wilje niet dat ik die gunst verwerve,
Zoo moet mijn liefde sterven;
Ach! al te wreede, hoe zoud u hertje kunnen,
My mijn leven, my mijn leven, my mijn leven,
Misgunnen.

Stem: Verheft u diep gezucht.

Wat heb ik menig nacht,
In 't minnen door gebracht,
Wat heb ik menigmael mijn Iufvrouw aen gebeên,
Doch! mijn belooning was, in 't eerst een straffe neen.

II.

Maer als ik voor haer deur,
In zuchten en getreur,
Op hope van gena, om weêr-liefd heb gevrijt,
Heb ik haer wreede hert verwonnen met der tijd.

III.

Zoo dat allengsjens zy,
Haer gunst vergunde my,
En alle vryigheyd verleenden aen mijn min,
Zoo dat ik in de liefd verviel met ziel en zin.

IV.

Zy, die zoo menigmael,
Haer lipjes als korael;
Zy, die zoo menigmael haer lieffelijke mond,
Tot kusjes aen de mijn, uyt liefden heeft gejont.

V.

Zy, die van dag tot dag,
My by haer zitten zag,
Die deed my al het geen dat minne toonen ken;
Maer ik bevond in 't eynd dat ik bedrogen ben.

VI.

De min had my verrast,
Ik meenden ik ging vast;
Maer op het onverzienst de minne my bedroog,
De gunst die 'k eertijds had, my naderhand ontvloog.

Stem: Als Daphne d'overschoone, &c.

IVffrouw ! waerom is 't dat gy vlied ,
Onwaerdig mijn diensten, mijn gunsten versmaed?
En vlucht als gy my komen ziet ,
Gelijk als een Schaep dat de Wolf na gaet ;
Loop niet, loop niet, hoor my eens spreken ,
Want gy zijt daer door in 't minst niet verkort ;
Zegt my de reden, oft doet my een teken ,
Wat dat mijn let, oft wat dat mijn schort,
Ben ik te slecht voor u ,
VVeest doch daerom niet schuw ,
Maer zegt uw meening ronduyt aen mijn ,
VVat letzel, wat hinder, wat dat 'er mach zijn.

Voorwaer gy maekt het al t' ondieft ,
Ik min noch al koeltjes, dies zijt niet te bang ;
Ik ben zoo zeer noch niet verlieft,
Schoon dat ik van u al geen weerliefd ontfang ;
Het en zal my in 't minste niet deeren ,
Of je jou trots en weygerig houd ;
't Raekt my niet aen mijn kouwe kleeren ,
Koele liefden is haest verkout ;
Al zinje vry wat rijk,
En meer als mijns gelijk ,
Daerom en benjet noch niet alleen;
En wilje niet minnen, ey ! lieve loop heen.

VVat geef ik om jou gelt en goed ,
Om alle jou rijkdom, jou gaven en schat ;
Al waer ik maer een kalen bloed,
En dat ik niet meer als vijf zinnen en had ;
't VVaer genoeg voor alle jou duyten ;
Zijnje wat rijk, dat is het ook al ;
VVie jou beziet die moet besluyten ,
Dorst ik het zeggen, als datje bent mal ;
In malheyd uyt-gebroed ,
In malheyd op-gevoed,
Dit is de tijtel waer mee gy bromt ,
't Is mal, al wat dat 'er van malle luy komt.

Dry dingen goed koop, vallen duur ;
Een Iufvrouw schoon, en daer by stuur ;
Een Iufvrouw moy, en wel gekleed,
Die van de rest geen meer en weet ;
Een Iufvrouw rijk, en die niet wijs,
Is dier genoeg voor kleyne prijs.

Ofte ,

Paerden die hinken ,
Eyeren die stinken,
Vrouwen die drinken ;
't Zijn dwaze zinnen ,
Deze te beminnen.

GESANG.

ALs Faustina in de min ,
Van een Prince wierd bestreden ,
Heeft de kuysche Herderin ,
Lust bedwongen door de reden ;
Zy, om minne aengebeden,
Op beloft van eer, en trouw ,
Om te zijn een Prince Vrouw ,
Heeft door reyne kuysheyds wet,
Princen minne af-gezet.
Vw ô Maegdelijk geslacht !
Tot een voor-beeld om te leeren,
Dat gy door der deugden kracht,
Minnelust moet tegen weeren ;
Schoon dat Minnaers Eeden sweeren ,
Trouw, na mins genot, te zijn ;
Ionge Maegden leer van mijn ,
Minne Eeden licht geloost ,
Menig Maegd haer kuysheyd rooft.
Schoon dat u een Minnaer vrijd ,
Groot van Rijkdom en vermogen ;
Gy van lage afkomst zijt,
En in kleynheyd op-getogen ;
VVild hem efter niet gedoogen,
Dat hy in zijn minne gaet ,
Verder als 't de deugd toe-laet ;
Leer hier dat gy jonge Maegd ,
Zorge voor uw kuysheyd draegt.
Leer hier aen een Herderin,
Geyle lusten tegen strijen ;
Schuwt die Minnaers, die om min ,
Meerder als uyt liefde vrijen ;
VVild ô jonge Maegden mijen,
Minne strikken, Minnaers reen,
Minnaers smeken en gebeen !
Schuwt in 't vrijen, 't minne zoet ,
Buyten zuyker, binnen roet.

Ionge Maegden teere dieren ,
Lieffelijk, en zoet geslacht ;
Leer, ey leer ! dijn eygen kracht ,
Wel gebruyken en bestieren.
Hier in is uw kracht gelegen ,
Dat gy door een schoon gelaet,
Door een vriendelijke praet ,
Herten kund tot min bewegen.
Ia, alleenig door een vonkjen ,
Trekt gy herten, ziel, en zin,
Tot de lusten van de min,
Als het oog ontsluypt een lonkjen.
't Recht gebruyk in deze dingẽ ,
Hangt alleen aen deze zaek,
Dat gy u in mins vermaek,
Kund bestieren, en bedwingen.

Van

Stem: Gy lodderlijke Nymphje.

V*An waer komt Phyllis die voogdy,*
Dat zy mach heerschen over my?
Wie heeft haer macht gegeven,
Dat zy my dwingt te leven?

II.

Te leven na haer wil en zin,
Die heerschappy gaf haer de min;
De min heeft dat vermogen,
Gegeven aen haer oogen.

III.

Haer oogjes hebben zoo veel kracht,
Haer lieve lonkjes zulke macht,
Dat ik mijn heele leven,
Aen haer moet over geven.

IV.

De pijltjes die Cupido schiet,
En quetzen zoo het herte niet,
Als wel die lieve stralen,
Die uyt haer oogjes dalen.

V.

Geen Zonne strael zoo heet van schijn,
Als wel haer lieve oogjens zijn;
'k Zeg oogjes die van binne,
My branden doen in 't minne.

VI.

't Is Venus die ik Phillis hiet;
Want Phillis heeft die krachten niet,
Dat zy my door haer oogen,
Heeft ziel en hert ontoogen.

Dat vermogen,, hebben oogen;
Dat zy zinnen,, kunnen winnen,
Dat zy herten,, kunnen smerten,
En gedachten,, doen verkrachten,
Dat zy 't leven,, quelling geven.
En kunnen vvederom al 't voorverhaelde lijen,
Verzoeten met een vvenk, en met een lonk verblijen.

Stem: De Mey, de Mey, koel, &c.

M*Yn hertje brand van zoete min,*
Door innerlijke hette;
Ach! mocht ik na mijn hert en zin,
Mijn trouwe liefde zette?

II.

Ia stond het vryen my zoo vry,
Zoo vry gelijk de knapen;
Mijn Herder zouw haest aen mijn zy,
Oft in mijn narmen slapen.

III.

De schaemte stelt te strikten wet,
Aen teere Maegde zinnen;
O minne! die een Maegd belet,
Dat zy niet mach beminnen.

IV.

Beminnen wel maer eerder niet,
Als zy bemind zal wezen;
O zoete min! wat is 't verdriet,
Als min de schaemt moet vreezen?

V.

Wat is 't een quelling voor een Maegd,
En innerlijk beswaren;
Dat zy een vryer liefde draegt,
En macht niet openbaren.

VI.

Verswijgt zy dan haer minne brand,
Zy moet tot asch verteeren;
En zoo zy klaegt het is haer schand,
De Vryer te begeeren.

VII.

't Zy hoe mē 't maekt 't is beyde quaed,
Doch! 't alder best van allen,
Is, dat een Vryster niet en laet,
Het hert op Vryers vallen.

VIII.

En niet en mind voor dat zy word,
Tot minnen eerst verkooren;
Zoo doet de min haer niet te kort,
Noch d' eer word niet verlooren.

Stem: Si vous ne voulez me.

ZOo veele zoetheyd kan een By,
Niet uyt de zoetste bloempjes zuygē,
Als gy zult getuygen,
Zoete minnery;
Als liefde zal mins lusjes voen,
En echte liefd de minnens offer doen,
Gedrukt aen lipjes rood,
In Maegdelijke schoot.

II.

Daer zuyverheyd door echte wet,
Geheyligt aen het echte trouwen,
't Zuyver zal bebouwen,
Reyn en onbesmet;
En daer twee Liefjens, door de min,
In liefde zullen zijn van eene zin,
Gelief-koost en gevleyd,
Van minnens zoetigheyd.

III.

Daer liefde van natuur,
Zich vind omhelst in lieve narmen,
Om zich te verwarmen,
In het minne vuur;
En daer de graegt van minne lust,
Tot dus lang niet gepleegt, nu word ge-
blust,
Als eerelijk en vry,
In minnens lekkerny.

IV.

Heer Bruydegom, en Bruyd,
Nu zal u Venus Roosjes brengen,
Cierlijk door-mengen,
Met een geurig kruyd,
Om dat te stroyen op het Bed,
Bruydegom, en Bruyd; u tot een wet,
Dat uwe minnery,
Vol geur van deugden zy.

Stem: Engelsche Klokkedans.

IK ben gedwongen,
Door zoete min, te voerē liefdens strijd;
Ach! Venus Iongen,
Maekt doch mijn zin, die zotte zoetheyd
quijt;
Ik ly, ik stry in liefdens ongeneugt,
Mijn lijen is mijn vreugd,
Door schoonheyd van uw Ieugt,
Die gy in uw Ziele draegt,
Ly en stry ik schoone Maegd,
Om u die 't al vermeugt.

II.

Twee vyandinne,
Van groote kracht, bestrijden my voor
eerst;
De een is minne,
Wiens zoete macht, my plaegt op 't al-
derzeerst;
Een vonk, een lonk, de tweed is die my
(queld,
Door minnelijk geweld;
Noch voel ik my ontstelt,
Door de pijltjes waer meē gy,
Voerd uw lieve heerschappy,
Die my mijn hert beknelt.

III.

Dat zijn uw oogjes,
Wiens lonkjes gy, als pijltjes in de vlucht,
Door minne-boogjes,
Vytschiet op my, met vruchtelooze vrucht;
Gy raekt, en maekt my uwe slaef, Godin;
Gy voed en weygert min,
Dies strijd ik met mijn zin;
Vrees zeyd neen, de hoop zeyd ja,
Liefde liefd op uw gena,
Deugd-lievende Godin.

De vyand die my plaegt,
Is af-keer van een Maegd;
Die trouwheyd, liefd en minne,
Noch hoopen te verwinne.

Wat

Stemme: Fortuyn eylaes! bedroeft.

Ach! liefde-looze Maegd, wiens geest te slapen strekt,
Nu dat de bruyne nacht het Aerdrijk overdekt;
Nu't pluymig bed, gespreed, zijn Iufvrouw wil ontfaen,
Kom ik hier voor uw deur, en voor uw venster staen.
Vw minnelooze Ziel, gevoelt geen Liefdens brand;
De straeltjes die de Maen schiet op uw Ledikant,
Getuygen my, eylaes! u geesje zonder lust,
V hertje zonder min, mijn Zieltje zonder rust.
O rustelooze Ziel! ô Ziel vol zoete min!
Hoe jookt, en haekt gy na de gunst van die Godin;
Die leyder, die Godin, die zonder minne leeft,
Die't lichaem, 't bed alleen, en niet haer Minnaer geeft.
Het tintelende licht van d' held're Mane-schijn,
Bewijst hoe gunstig zy my wil in't minne zijn;
Ik zie, maer meld doch niet, ach Venus! wat ik doe;
Daer zijgt zy neêr in't Bed, en dekt haer Borsjes toe.
Daer zien ik, ach! wat doch? haer blanke Borsjes rond;
Daer zien ik, wat noch meer? haer rood korale mond,
Die zien ik door een spleet, van het geborsten glas,
Ach! dat ik deze nacht by haer gebannen was.
Maer't derven doet mijn hert nu wenschen om de dood,
Oft met een bly onthael te rusten in uw schoot;
Vw schoot die al mijn vreugd beslooten heeft, Iufvrouw
Indien ik mocht, denkt vry hoe garen dat ik zou.

Hier

LIEFDENS-STRYD.

Stem: Vaert wel Scepters, &c.

Hier koom ik voor u deur, Goddin, door hoop gedreven,
Nu dat de ſtille nacht de bruyne Aerd bedekt;
Nu dat een yeder zich tot ruſten gaet begeven,
Begeef ik mijn ter plaets daer my uw ſchoonheyd trekt.

Waekt op, Goddin, waekt op, ey! ſtaekt u ſluym'rig ſlapen;
Ontſluyt de Hemelen, daer uw oog jes binnen zijn;
Vw oog jes, die, eylaes! tot quelling zijn geſchapen,
Geſchapen tot verdriet, voor niemant, dan voor mijn.

Waer meed hebt ik verdiend de ſtraf heyd en de plagen,
Die ik, Goddin, door uw af-keerigheyd geniet?
Hoe laſtig valt het mijn, dat gy na u behagen,
Een Pijl van ſtraf heyd in mijn teere boezem ſchiet.

Doet op, Iufvrouw, doet op, de venſters van uw oogen;
Goddin, ey! kijkt eens uyt, ziet wie hier buyten ſtaet.
Ontfonkt u koele borſt dan gantſch door geen medoogen,
Dat ik dus eenig hier ga doolen achter ſtraet?

Ga waren voor uw deur met klachtige gebeden,
Waer ik de ſteenen meed bewege tot geween;
Die ſprakeloos, eylaes! getuygen de droef heden,
Die ik om uwen 't wil tot dus lang heb geleên.

Hoe menigmael, Goddin, heb ik wel voor genomen,
Te knielen voor de Godheyd van uw oogens glans;
Maer ach! zoo dra ik zie een ander by u komen,
Zoo gaen ik deur, en denk; hier is voor mijn geen kans.

Hoe menig reys zien ik u lieffelijk lief koozen,
Als ik verby uw deur by avond, Lief, kom gaen;
Het bloed ſtijgt my na 't hooft, en doet my ſchaemrood bloozen,
Als ik u zien ombelſt, vaek by een ander ſtaen.

Zoo gaen ik hoopeloos mijn ongeluk beweenen,
Alwaer 't vertrouwen mijn, door reên, te vreden ſteld;
Dat u God, ô Goddin! wil waerdiger verleenen,
Tot meerder droefheyd van, mijn, al te droeven Held.

O *min!*

Geveynſde Minne-vruchten,

Stem: Ik ly in 't hert pijn, &c.

O Min! hoe treurig kan zich vaek,
Een Minnaer dragen;
Hoe droevig klagen,
Dat hy nocht luſt nocht geen vermaek,
Maer droevig knagen,
Lijd door liefds plagen;
Hoe zeer hy weend,, niet meend,
Zijn droevig ſtrijen;
Schoon hy droevig treurd en peynſt,
't Is alles maer geveynſt,
Door ſchijn van lijen.

I I.

O tong! die in den Minnaer klaegt,
Dat hy van binnen,
Door brand der minnen,
Verlieſt is op een Ionge Maegd;
Wiens ſwakke zinnen,
Licht zijn te winnen,
Maer als de mond,, de grond,
Van haer gepeynzen,
Door zijn ontrouwheyd heeft verſpiet,
VVil hy haer liefde niet,
Gerooft door't veynzen.

I I I.

VVat teeld die valſche minne doch,
Als droeve vruchten,
Van Maegde zuchten?
O min! wiens valſcheyd en bedrog,
Men noyt beduchten,
Als door het vluchten;
VViens min gelooft,, berooft,
Het Maegden herte,
Dat in al te droeven pijn;
In plaets van vrolijk zijn,
Proeft liefdens ſmerte.

Wat kan' er meer verdriet oft pijn,
Wat kan'er grooter quelling zijn,
Als dat men door geveynſde Min,
In ſchijn van een oprechten zin,
't Zy hier oft daer de vrijer ſpeeld,
Een jonge Maegd het herte ſteeld;
Wat is'er, zeg ik meer verdriet,
Als zy dan wil, maer hy haer niet.

Dianaes Minne-zuchten, over 't verlies van haer kuyſcheyd.

Stemme: Ach blinde Bengel.

Ach! brakke regen,, droeve tranens vliet,
Mocht gy bewegen,, d'oorzaek van't verdriet!
Hem, die na zijn geſwooren trouwe, op Eed, nocht eere paſt,
Maer ſmoort mijn hertjen onder deze laſt.

Hoe kund gy vluchten,, trouweloos van mijn?
Daer duyzend zuchten,, als getuygen zijn;
Dat ik op Eed van trouwe liefde, u mins gebruyk toe liet,
O valſche minne! wat teeld gy verdriet.

Van luſt beſtreden,, van de min verheert,
Zijn deze leden,, door een Prins onteert;
Mijn Maegde-bloempjen is verwellikt, bezoetelt mijne ſchoot;
O Princen minne! gy brocht my in nood.

O minne-lusjes! door mijn wil geboet,
Had ik met kusjes,, nimmer u gevoed,
En Princen geylheyd niet geleden; zoo waer ik vry van ſmert,
Daer nu de minne pijnigt ziel, en hert.

O droeve zinne! als gy overdenkt,
Hoe dat de minne,, eer en kuyſcheyd krenkt;
Zoo ſmelt mijn jonger hert tot tranen, en ſchaemte doet vermaen,
Dat ik te los zijn luſt heb toe-geſtaen.

Hoe koſt ik lijen,, dat een geyle hand,
My quam beſtrijen,, op mijn Ledekant?
Hoe koſt ik zoo veel vryheyd gunnen, hem die mijn kuyſcheyd ſtal?
O minne! minne gy brocht my ten val.

Ach! wilje vluchten,, door de diepe Zee?
Hoor na mijn zuchten,, voer mijn hertje meê;
Ey zuchjes! wilt hem achter halen, ô winden, drijftze na,
Tuygt dat met tranen ik beween mijn ſcha.

Waer min voor trouwen gaet, daer teeld haer zoetheyd ſmert;
Maer gaet de trouw voor min, zoo teeld zy wel-behagen;
Als min genoten is, raekt trouwheyd uyt het hert,
Doet alles op zijn tijd, vvant min voor trouw baerd plagen.

Als

Stem: Poliphemus aen de Strande.

ALs Philander, in het minnen,
Al zijn zinnen,
Had op Phillis aengeleyd;
Heeft zy hem gevoed in 't hoopen,
Lang doen loopen,
En noch efter afgezeyd.

II.

Zy, na lang-gepleegde lusjes,
Van zijn kusjes,
Zeyd Philander! 'k ben uw Bruyd;
Hy, ten hoogsten van 't verblijen,
Valt in lijen,
Want zijn Phillis scheyt 'er uyt.

III.

Dies Philander vele dagen,
Slijt in klagen,
Spreekt noch eens zijn Phillis aen;
Phillis, zeyd hy, zijn uw zinnen,
Zoo in 't minnen,
Dat gy my dies af kund slaen?

IV.

Waer toe hebt gy my voor dezen,
Gunst bewezen?
Zoo veel vryigheyd verleend?
My, op mijn verzoek van trouwen,
Aen gehouwen,
Daer gy 't niet en hebt gemeent?

V.

Doch! ik speur aen deze treken,
My gebleken,
Dat u hooger mach geschien;
Oft ten minsten, dat u zinnen,
In het minnen,
Na een hooger willen zien.

VI.

Hebt gy daer meê nu gequeten,
V geweten,
Zoo hebt gy my ook voldaen;
En ik zal op u begeeren,
Van u keeren,
Vaer wel Phillis! ik zal gaen.

Stemme: Ballet Bronchorst.

LIeve nachjes!
Gy die getuyge van mijn trouwe minne zijt;
Mijn gedachjes,
Mijn ziel, mijn hert, mijn zinnen zijn u toegewijt;
Ach! hoe vaek,
Zoekt liefde liefds vermaek,
Met ziel en zinne,
O aerdsch Godinne!
Op 't zoetste minne,
Te voeden in de nacht,
Met liefd, met liefd, met liefde mijn gedacht.

Als de Reye,
De nacht-Godin Diana, met een Hemels stoet,
Doet geleye,
Ter plaets, daer haer Aurora met goemorgen groet;
Doet gy mijn,
Voor dag en Zonne-schijn,
Vyt liefde komen,
Aen d' Amstel stroomen,
Wiens Linde-boomen,
En hoog-getopte blaen,
Mijn klagt, mijn klagt, mijn klagten hooren aen.

Groene linde,
Gy die mijn minne-klagjes als een Echo meld,
Aen 't geminde,
Wanneer gy uwe takjes, naer haer venster helt,
En gevoeld, een lieffelijke koelt,
Mijn zinnen juygen,
Vw takjes buygen,
Om te getuygen,
Mijn minne aen die geen,
Wiens ziel, wiens ziel, van my word aengebeên.

Waer

Stem: Rozemond waer gy vlied.

WAer door is liefde zoet,
Is 't door neyging die zy voed ?
Neen , dat kan niet zijn , liefd voed neyging niet,
Maer 't is neyging waer door liefd geſchied ;
VVat voed neyging dan, die tot liefde ſtrekt,
En 't hert tot minne trekt ?
Vruchten die Natuur in een ſchoone Maegd bewijſt,
VVaer uyt liefdens neyging rijſt.

Schoonheyd voert neyging in ,
En beweegt het hert tot min ;
Min door ſchoonheyds kracht, liefdens neyging voed,
Dies maekt ſchoonheyds vrucht de liefde zoet ;
't Zy een oogs gelonk, 't zy een kaeks gebloos,
Die als een roode Roos,
Op de ſchoone grond van uw kaekjens zilver wit,
Bloeyend als een Roosje ſit.

Kund gy dit niet verſtaen ,
Is het wat te hoog gegaen ?
't Is zoo veel gemeent, oft ik heb gezeyt,
Ik bemin en lief u ſchoone Meyt ;
Om dat ik beſpeur, yets dat my behaegt,
Van 't geen uw ſchoonheyd draegt ,
Schoonheyd ongemeen heeft in my de liefd verwekt ,
Die uyt ſchoonheyd voedzel trekt.

Als gy maer eens aenziet ,
My in 't hert een lonkjen ſchiet ,
Door genegentheyd brand ik in de min ;
En het herte knield voor mijn Godin ;
Dat ik altijd mocht tot de zoetigheyd ,
Zoo werden aengeleyd,
V door mins gebeen te bewegen dat gy my ,
Voed in liefdens lekkerny.

De deugde is oprecht daer deugde liefde voed ;
Maer daer de welluſt lieſt om luſt met min te peyen,
Daer is het lieven valſch ; de deugd maekt liefde zoet,
Zoet is de deugd die min en liefde voed van beyen.

Stem: Vlied heen droeve zuchjes.

SChuylt 'er geen medogen,
In het herte van mijn Lief, zoo zijn mijn klagjes al verlooren ;
'k Heb door liefds vermogen ,
Aen de minne-God, de trouw van mijn ſtantvaſte liefd geſwooren ;
Ik zal u lieven , mijn Lief, mijn beminde, zoo lang als ik leef ;
Ik, die voor u kniel ,
Aen God mijn ziel,
Aen u mijn lichaem geef.

Zuchjes zijn mijn ſpijze ,
Traentjes zijn mijn drank , mijn Lief, mits dien dat ik uw liefd moet derven ;
'k Zal op deze wijze ,
't Lievend lichaem voen, zoo lang, dat trouwe liefde my doet ſterven ;
Mach ik liefds luſjes dan geen meer plegen, gelijk als ik placht ,
Mach ik dan geen meer,
Gelijk wel eer,
Gebruyken liefdens macht ?

Zal ik ondertuſſchen ;
Vwe lipjes, uwe mond, uwe kaekjes en uw roode wangen ,
Niet meer mogen kuſſen ;
Zult gy my, mijn lieve Lief ! by u niet een reys meer ontfangen ?
Zal ik geen luſjes , geen kuſjes meer krijgen, gelijk als ik had,
Toen ik in de min,
Mijn harts Sanctin ,
Om weder-minne bad ?

Lief ! zal ik dan blijven,
Afgeſcheyden zonder u , ha pronk en peerel aller Vrouwen !
Laet dees Rijmpjes ſchrijven ,
Laetze na mijn dood, mijn Lief, dat bid ik, op mijn Graef-ſteê houwen ;
Hier leyd hy, die om zijn Lief is geſtorven, *en rot tot aſch,*
Van de Ziel ontbloot,
Nu tuygt zijn dood ,
Hoe trouw zijn liefde was.

Stem : Gy lodderlijke Nymphjes.

GElijk den menſch van aen begin,
Geſchapen is tot zoete min;
Zoo is de min van noode,
Den menſch verleent van Gode.

I I.

Van noode, mits zy teeld en baerd,
Het menſchelijk geſlacht op aerd;
Dies is in't minne-plegen,
Ook zaligheyd gelegen.

I I I.

De min die is een noodig ding,
Want zonder min, den menſch verging;
Woud men de minne derven,
De wereld moſt verſterven.

I V.

En wat de zaligheyd aen gaet,
Door zoete min in d' Echte-ſtaet;
De min, van God gegeven,
Strekt tot een zalig leven.

V.

Wanneer de minne in het hert,
Door luſten niet miſbruykt en werd,
In overloop van zinnen,
Meer als het zijn te minnen.

V I.

Dies mind de min door d'Echte trouw,
On-echte min baerd druk en rouw;
De echte min baerd deugde,
Die minne voed met vreugde.

Stemme: O Kerſnacht.

O Herder die met uwe Reye,
Door Boſch en Bergen gaet vermeye,
Daer gy u leven vrolijk ſlijt;
En daer gy met verliefde zinnen,
In zang in ſpel in zoete minnen,
Uw lieve Herderinne vrijt.

I I.

O hoe gelukkig zijt gy luyden,
Die in de bloempjes, en de kruyden,
Uw onbenijde liefde pleegt;
Al waer gy met verliefde luſjes,
In vryery van zoete kuſjes,
Een Maegden hert tot min beweegt.

I I I.

Gaet gy door lommer, en door boomen,
En ruſt aen koele water ſtroomen,
Gy vind oft hier, oft daer uw luſt;
Gezeten onder groene linden,
Alwaer dat gy met u beminden,
Gedoken in de roosjes ruſt.

I V.

Hoe zoet is 't zoo te mogen minne,
Hoe zoet de zoete Herderinne,
Te kuſſen in de rooze blaen;
Te vryen onder groene ſpruytjes,
Van Roozelaer en zoete kruydjes,
Daer gy liefds luſjes moogt verzaen.

O liefd

VRYAGE-LIED,

Van de Koninginne CECILIA, aen den Herder FLORIAEN.

Stem: Spoeyd vluchtig vlugge voetjes.

Cecil. *O Liefde! wiens vermogen,*
Doet my keurig kiezen;
O keur! gevoed door d' oogen,
Gy doet my verliezen,
Mijn Troon,,en Kroon,ja 't Hof,,vol lof,
Wil ik gaen verzake;
Ach! Floriaen,,liefd pord my aen,
Ach! Floriaen ik hake,
Konings schat u deel te make.

I I.

Flori. *Hoe, Hoofsche Koninginne,*
Dat gy 't Herders leve,
Zoud, boven 't Hof, beminne,
Goude Kroon begeve?
Mijn staet,, vol smaet,
Oprecht,, maer slecht,
Niet geacht op Aerde;
Daer 't Hof,en troon,, de Konings kroon,
Daer 't Hof, en troon vol waerde,
Zijn te Eel mijn staet t' aenvaerde.

I I I.

Cecil. *Hoe Edel deze schijnen,*
Kunnen zy wel geven,
Het geen men weet te vijnen,
In een Herders leven?
Dat 's lust,, vol rust,daer min,,na zin,
Floriaen moet minne.
Flori. *Cecilia,, ziet hoe ik sta,*
Cecilia mijn zinne,
Vallen op u Koninginne.

I V.

Cecil. *Vaer wel dan Hoofsche staten,*
Met u veynzend vleye;
Ik wil het Hof verlaten,
En de Schaepjens weye,
In rust,, met lust;
Ik houw,, door trouw,
My aen 't kleyn gebonden;
Zoo haest de min,, mijn ziel, en zin,
Zoo haest de min my wonden,
Heeft in 't kleyn 't hert rust gevonden.

Stemme:

Amarilli mia bella.

Rosamonde mijn beminde,
Die minne-pijltjes voert in uwe oogjes,
Als zijnde minne-boogjes;
V aessems geur, als lieffelijke winde,
Doet my verkoeling vinde,
Als my de minne, door 't raken van uw handen,
Rosamondi, Rosamondi, Rosamondi,
Doet branden.

I I.

Als ik dan kan genaken,
Vw Hemel zoete mond, zoo kan ik voelen,
Mijn heete brand verkoelen;
Ach! als ik mach aen uwe Rooze kaken,
En zoete lipjes raken,
Zal ik mijn minne, in 't zoete Nectar zuygen;
Rosamondi, Rosamondi, Rosamondi,
Getuygen.

I I I.

't Zoet omhelzen der narmen,
In avond-uurtjes op hun zoetste groeyen,
Doet ziel in liefde bloeyen;
Als zich 't geliefde, beweegen laet door karmen,
Om over liefd t' erbarmen,
Laet dat mijn liefde, door uwe liefd te keuren;
Rosamondi, Rosamondi, Rosamondi,
Gebeuren.

MINNETRANEN,

Gestort door een Iusvrouw, over de ontrouw van haer Minnaer.

Stemme : Blijdschap van my vlied.

Droeve oogen stort,
Brakke water stroomen,
Nu mijn hertje word,
Al zijn vreugd benomen ;
Rijpe minne vrucht,
In mijn groene jaren,
Spreyt een droeve zucht,
In de brakke baren ;
Minne-snikjes vlied,
Laeuwe traentjes schiet,
Brakke drupjens in de Zee ;
Tuyg al mijn verdriet,
Waerom wil hy niet,
Mijn zijn Zieltje nemen meê ;
Daer wy met liefdens eeden,
Vaste belofte deeden,
Als hy my zijn trouwe bood,
En daer beneffens zeyde,
Dat liefde niet zou scheyde,
Oft ten ware door de dood.

Maer nu ik bespeur,
Vw lichtvaerdigheden,
Droevigh ik betreur,
Vw gebrooken eeden ;
Nu ik zie dat gy,
V beloofde trouwe,
Toe-gezeyd aen my,
Langer niet wild houwe ;
Nu gy my mijn zin,, door een snood gewin,
Hebt gestoolen en verleyt ;
Ik, eylaes ! bevin,, uw vervloekte min,
Die mijn droeve ziel beschreyt ;
VVat kan een maegd het herte,
Meer pijne doen oft smerte,
Als haer liefden is gegrond ;
En dat haer zoet verlangen,
Liefds vruchten meend t' ontfangen,
Daer zy niet als valscheyd vond.

Om dat ik de lust,
Van uw geyle zinnen,
Niet en heb geblust,
In het dertel minnen ;
Om dat ik mijn eer,
Niet heb willen ruylen,
Aen u snood begeer,
Gaet gy u verschuylen ;
Om dat ik mijn schoot,
Voor uw lusten sloot,
En uw graegten heb ontzeyd ;
Laet gy my in nood,
En mijn liefd verstoot,
Is het reden dat gy scheyd ;
Kund gy my daerom haten,
En zoo lichtvaerdig laten ?
Losse liefde, wulpze min ;
Ik zal in rouw beklagen,
Mijn onverdiende plagen,
Tot 'er tijd ik zielloos bin.

Op 't voorgaende.

'tIS beter, hoe wel 't is niet goed,
Als liefd 't geliefde missen moet ;
Gevrijt, en d' eere niet misdaen,
Als met de Maegdom deur-gegaen ;
Troost Maegden u in liefds verdriet,
Zijn schuld en is de uwe niet ;
Veroorzaekt u zijn valscheyd pijn,
Laet Kuyscheyd uw vertrooster zijn,
Zoo gy uw maegdom hebt gespaert,
Blijft gy die geene die gy waert.
Hoor, Ionge Maegden, wie gy zijt,
Indien dat u een Minnaer vrijd,
En laet hem komen noyt zoo veer,
Dat hy u scha doet aen uw eer,
Schoon zijn ontrouwheyd u berond,
't Is vreugd zoo gy uw kuysheyd houd.

Stem : En fin celle qui j'aymé, &c.

ALs ik Lazurig blaeuw het Veld,
Met douw zag overgooten ,
En door een Goddelijk geweld ,
Den Hemel op-gesłooten ;
Daer 't schitt'ren van de Zon ,
Speeld in de Bron.

Bron, daer een stroom van Nectar vloeyd,
Tot aen Yvoren palen ;
VVaer by een Purper Roosjen bloeyd ,
Om voedzel uyt te halen,
Op u Albaster vel ,
Mijn Lief Grucel.

Het flikk'ren van den dageraed ;
Is 't schijnzel uwes oog jes ;
De glans die aen den Hemel staet ,
Schuyld onder swerte boog jes ;
De schijn van dageraed ,
Is u gelaet.

Het veld dat zich met douw ververst ,
Dat zijn mijn blije zinne ;
Als 't hert door d' oogen traentjes perst ,
Vyt Goddelijke minne ;
Vernieuw ik , door de Min ,
Mijn oude zin.

Hoe dikmaels placht ik aen de Beek ,
't Gedacht met min te voeden ;
Alwaer ik in de stroompjes keek ,
Grucella Schaepjes hoeden,
VViens schaduw ik by dag,
In 't Beek je zag.

Alwaer haer stem 't getierelier,
Der Vogeltjes na-bootste ;
VViens held're kropjes scheenen schier,
Vermengt met d' aldergrootste
Vreugd, een zoet geluyt ,
Te kroppen uyt.

Zoo menig blaedje als 'er staet ,
Aen dicht bewassen Linde ;
Zoo menig stroompje als 'er slaet ,
Door 't schomm'len van de winde ;
De dicht beboomde wal ,
Getuygen 't al.

Hoe vaek dat ik in 't eenzaem VVout,
Al eer de Zon zijn stralen,
Op 't groen bekleede blader-hout ,
Met schijnzel neêr liet dalen ;
Die vreugden heb verwacht ,
In mijn gedacht.

Maer vruchteloos was 't na die tijd ,
Als ik van minne klaegde;
Na zy mijn meening wist, met spijt,
Zy menigmael my plaegde;
VVaer door mijn Liefdens vlam ,
Ten eynde quam.

Stem: Om een die ik bemin, &c.

MYn zoete Silvia ,
Ontsluyt uw deure ,
En laet my uw gena,
Doch eens gebeure ;
VVaerom ik voor u stort al mijn gebeden ;
Ik bid u ziet eens aen,
De sterretjes vergaen ,
En scheyden van de Maen,
Vol treurigheden.

Den Hemel is bekleed,
Met rouw-gewade;
d' Aerd die uw slaef betreed ,
Treurt om zijn schade;
De Goddelijke glans van Lunaes oogen ,
Is met veel VVolken swert ;
Alzoo is ook mijn hert ,
Met onverdiende smert ,
Lief overtoogen.

VVaerom kijkt gy niet uyt ?
Ay ! zegt Goddinne ,
En hoort na mijn geluyt ,
Maer blijft 'er binne ;
Eylaes ! 't gezicht getuygt my uwe lusjes ;
Ik zie dat gy uw tijdt,
Met zoete Min verslijt ;
Hoe Silvia gy vrijt,
Met duyzend kusjes.

Is 't wonder dat de Maen,
Niet kan gedoogen,
De luyken op te slaen,
Van hare oogen ;
Op dat de duysterheyd my zoud onthouwen ,
Het licht , om niet te zien ,
My geen verdriet zoud schien ,
Zoo ried zy mijn te vlien ,
Zonder t' aenschouwen.

VVie dat 'er by u stond ,
Die na zijn lusten ,
Vw rood korale mond,
Zoo zoetjes kusten ,
Dat ik het buyten deur by na kost hooren ;
Ik docht, ô Silvia !
Ziet een reys waer ik sta ,
Oft kijkt my doch eens na ,
Mijn uyt-verkooren.

Maer neen ; 't mocht al niet zijn ,
't Mocht niet gebeuren ;
Vw Coridon vol pijn ,
Ging droevig treuren;
En voeden zijn gedacht met veel gepeynzen ;
En ik dacht in het end ,
Dit ben ik ongewend ,
O Silvia ! wie kend ,
Vlistig veynzen ?

Stemme: Cefte Cruelle.

O Voedftereffe van mijn minne,
O Afgoddinne van mijn hert!
Voogdes van mijn verliefde zinne,
Aen wien mijn ziel geoffert werd;
Mijn luft mijn leven,
Al mijn aerdfche vreugd,
Heb ik begeven,
Nu gy uwe jeugt,
Mijn niet vergunnen meugt.

II.

Gy wild en meugt geen liefde dragen,
Ik min u Lief en gy mind mijn;
Ia, 't is u vreugd en welbehagen,
Als ik, als ik by u mach zijn;
Ach! blinde bengel,
Wat is dit een fmert,
Dat my mijn Engel,
Nu ontnomen werd,
Ach! ach! hoe treurd mijn hert.

III.

Mijn lief, mijn trooft mijn welbeminde,
Dat ik u by-zijn derven moet,
Dat doen uw ouders, en uw vrinde,
Dies zal ik met mijn laeuwe bloed,
En diepe wonde,
Die de min my gaf,
Mijn Rozamonde,
Dalen na mijn graf,
Mijn minne tot een ftraf.

IV.

Om dat mijn liefde te hoovaerdig,
Na uwe weêr-liefd heeft getracht;
En hooger zocht, als ik ben waerdig,
Vaer wel mijn Lief! met deze klagt;
Vaer wel mijn waerde,
Opend uwe fchoot;
In plaets van aerde,
Vult met Roosjes rood,
Vw flaef, door liefd gedood.

Stemme: Cefte Cruelle.

ALs ik, ô fchoonfte aller Vrouwe,
In 't midden van de nare nacht,
De Sterren en de Maen aenfchouwe,
Zoo fpeeld de min in mijn gedacht;
Liefd doet my blijken,
Dat u zoet gezicht,
Is te gelijken,
By de glans en fchicht,
Van 't helder fterren licht.

II.

Zoo ik de dag-Godin belonke,
Wanneer zy uyt haer kamer treed;
En Aerd, en Hemel doet beponken,
Met glans van 't Zonne-licht bekleed;
En met haer bloozen,
Speeld op blader groen,
Zien ik de Roozen,
Zulke bloosjes voen,
Gelijk uw kaekjens doen.

III.

De oorzaek van mijn trouwe minne,
Is fchoonheyd die natuur u gaf,
Maer fchoonheyd queld mijn jonge zinne,
Mits gy aen my u toond te ftraf;
Kan ftrafheyd woonen,
In zoo lieven Vrouw?
Zoo zal ik toonen,
Mijn oprechte trouw,
En fmooren in mijn rouw.

IV.

Ik zal het eynde van mijn dagen,
Verwachten in een diep gezucht,
De minne God ten Offer dragen,
Een hert met trouwe liefd bevrucht;
Lief ik zal fterven,
Een verliefde dood,
Laet my verwerven,
Dat ik in uw fchoot,
De ziel van 't lijf ontbloot.

Over-

Stemme: Moe gebaed, &c.

O *Verwreede Galathé,*
Die de guure zuure ſtranden,
Die den Oever van de Zee,
Die de kille natte zanden,
Kieſt voor Bloemen, en voor Landen,
Kouwe klippen, voor de Hey;
Daer uw bleeke geeſt gaet waaren,
Kieſt de zoute water baaren,
Voor een groene Klaver-wey.

Kieſt de rotzen voor 't geboomt,
Kieſt de baaren voor de beken;
Mits uw koele ziele ſchroomd,
Van de min te hooren ſpreken;
Gy, om minne-luſt te wreken,
Houd u op de guure ſtrand,
Schuw voor 't minnen, ang voor 't kuſſen,
Zoekt met golven uyt te bluſſen,
't Zoete vuur van minne brand.

Ach! hoe mach mijn domme zin,
Haer noch zoeken te bekooren,
Daer de haet en wraek tot min,
Haer van Iongs is aengebooren;
Zy wil van geen minnen hooren,
Waerom haer dan aengebeên?
Waerom dan tot haer genegen?
Mits men eerder zouw bewegen,
Harde rotzen, klip, oft ſteen.

Galathé is ſtuur van zin,
Daerom eygen aen de baren;
Galathé verſoeyt de min,
Met geen Herder wilze paren.

Phillis van een zoeter aert,
Phillis van gedweger zinnen,
Phillis zieltjen ongepaert,
Schept een welluſt in het minnen.

Amarillis lief en zoet,
Zal noyt Herders dienſt vervelen,
Altijd met een bly gemoed,
Altijd zingen, altijd ſpelen.

Dies ik aen Galathé niet langer ſmeken wil,
Maer zoo ik weder vry zal 't zijn met Amaril.

Stemme: Ballette Schravezand, *ofte* D'uytmuntenſte Herderinne.

G *Elijkerwijs een Roosje,*
Vol lieffelijke geur,
Het hert verheugt,
En geeft een zoete vreugd,
Zoo door zijn reuk als kleur;
Zoo is 't ook met een bloosje,
Dat op albaſter wit,
In blanke grond,, by uw korale mond,
Gelijk een Roosje zit;
O overſchoone bloozende wangen,
Die mijn ziel en zin,, in de zoete min,
Houden zult gevangen,
In een zoet verlangen,
Tot dat ik u zieltje win.

O zieltje van mijn ziele!
O Hemel van mijn hert!
Mijn vreugd is pijn,
Mijn pijn is blijde zijn,
Mijn blijdſchap voed mijn ſmert;
Mits ziel en hert vervielen,
Op 't lieve kaeks gebloos,
Wiens inkarnaet,, in glans te boven gaet,
De alderſchoonſte Roos;
Ik liet Provens het pronk van zijn Roozen,
Vol van Hemels douw,
Zoo ik maer, Me-vrouw,
Al mijn pijn mocht loozen,
En u lieve bloozen,
Wiſſelen aen liefdens trouw.

Mijn hoop vermengt met vreezen,
Dat liefde noyt in 't zoet,
Vws azems geur,
En kaekjens bloozend kleur,
Door liefd zal zijn gevoed;
Mocht ik verzekert wezen,
Na alle ſmert en pijn,
Na al 't verdriet,, dat my door liefd geſchied,
Van u getrooſt te zijn;
Oft dat het maer eens quam te gelukken,
Dat ik op de blaen,
Cierelijk ontdaen,
Mocht mijn lippen drukken;
En de Roosjes plukken,
Die daer op uw kaekjes ſtaen.

Stemme: Periosta.

HA *vyandin! die lust in't moorden schept;*
Met pijnen wreed te martelen mijn hert;
Is't, ô Goddin! dat gy daer lust in hebt,
Zoo spruyt uw vreugd uyt mijn bedroefde smert;
Ik offer op de tranen, die 't gemoet,
Gelijk een stroom door d' oogen vlieten doet.

I I.

Ik biggel uyt een brakke tranens vliet,
Mijn hert gepijnt, beklaegt u straf heyd wreed;
O Moorderes! is uw vreugd mijn verdriet?
Zoo wensch ik dat gy my doet zoo veel leed,
Als gy wel kund; om dat u wreede hert,
Door mijn verdriet in vreugd verzadigt werd.

I I I.

Is pijn uw vreugd, zoo ben ik oorzaek dan,
Dat u straf-lievend hert lust boet na wensch;
En dat uw wraek haer lusten krijgen kan,
Dat maekt, Goddin, my een ellendig mensch;
Het vald my swaer, dat mijn begonnen min,
Weêr min verzocht aen zulk een Moorderin.

I V.

Hoe! noem ik u Moord'res, mijn Afgodin?
Die dikmaels zaegt de diensten van uw slaef;
Misdoen ik yets? verschoont my door de min,
Slaet niet het oog op overvloed van haef;
Beweegt door trouw in mijn oprecht gemoed,
't Geen om uw min op-offert lijf, en bloed.

V.

Ik acht geen schat, als schat van ware trouw,
Wiens waerdigheyd het al te boven gaet;
Dan doch zy werd van u versmaed Iusvrouw,
Gy kiest voor't best des Rijkdoms yd'le staet;
En acht geen trouw, hoe trouw die is gestelt,
Maer met de rest draegt liefde tot het gelt.

Stemme:

Rosemond die lag gedoken.

F*Loramondi, in het bloozen,*
Van de koele dageraed,
Voegd haer onder schauw van roozen,
Daer zy neder zitten gaet;
En daer zy haer Maegden schoot,
Pronkt met roosjes wit en rood.

I I.

Even zoo zy was gezeten,
Komt den Herder Floriaen;
Die, al eer zy't heeft geweten,
Neemt een hand vol rooze blaen;
Die hy, uyt haer schoot geplukt,
Op haer rooze kaekjes drukt.

I I I.

Schaemte pronkten tegens roozen,
Met dat Floramond hem zag;
Roode roozen, by haer bloozen,
Scheelden als den nacht by dag;
Floramond riep overluyd,
Herder, zeg wat dit beduyd?

I V.

'k Zie eens, zeyd hy, oft de roosjes,
Met haer inkarnate blaen,
Wel zoo schoon zijn als de bloosjes,
Die op uwe kaekjes staen;
Heb ik u misdaen, zeyd hy,
Herderin, vergeeft het my.

BRUYLOFS-ZANG.

Stemme: Si tanto gratiosa.

O Groote kracht der minne,
O zoete brand! daer liefde u doet blaken;
Zijt gy aen ziel en zinne,
Een lieve vreugd, een aengenaem vermaken;
Gy queekt en voed,, door vleesch en bloed,
Wellustigheyd en vreugde;
Doch! daer mins lusten,
Op liefdens wette rusten,
Zijn zy deugde.

I I.

Is min aen liefd gebonden,
Is liefd geneygt, door echt de min te plegen;
Werd min by trouw gevonden,
Is liefd door trouw, tot minne-lust genegen?
Genegentheyd,, zoo aengeleyd,
Baerd niet als lieve vreugde;
Mits dien de minne,
Aen die verliefde zinne,
Strekt tot deugde.

I I I.

Liefd maekt de minne heylig,
Min zonder liefd, staet goddeloos te noeme;
De liefd maekt minne veylig,
Min zonder liefd, die is gelijk de bloeme,
Die afgescheurd,, verdort en treurt,
Om dat haer is benomen,
't Geen daer haer vreugde,
Haer wellust en geneugde,
Van most komen.

I V.

Dies wensch ik dat uw zinne,
Verliefde Ieugd! de min zoo mogen plegen;
De min zoo mogen minne,
Dat zy tot min door liefde zijn genegen;
Door liefd en trouw,, werd Vrijster Vrouw,
Door minne zonder trouwen,
Werd d'eer verlooren;
Werd min door liefd verkooren,
s' Is behouwen.

BRUYLOFS-ZANG.

Stemme: Tanneken.

ZVllen wy dan nu niet eens wezen,
Vroyelijk en zoet,, vroyelijk en zoet?
Vroylijkheyd die word geprezen,
Dies men vroylijk wezen moet;
De tijd die heeft zijn tijden,
De tijd haer tijd behoeft,
VVeest vroylijk met de blijden,
Met droeve, zijt bedroeft;
Ey! drink nu eens een roemer om, ey! drink nu eens een roemer om,
Van deze klare wijn,, van deze klare wijn;
Zullen wy de Bruyd ter eeren, niet een uurtjen vroylijk zijn?

I I.

Bruydegom Heer, den tijd zal naken,
Dat u hert en zin,, dat u hert en zin,
Zullen swemmen met vermaken,
In de lusjes van de min;
VVy, door deze dingen,
Zijn op 't hoogst verheugt,
En vroylijk met u zingen,
Van blijdschap en van vreugd;
VVy drinken eens een roemer om, wy drinken eens een roemer om,
Een roemer schoontjes uyt, een roemer schoontjes uyt,
Op de welvaert, en gezondheyd van de Bruydegom en Bruyt.

I I I.

Bruydegom, wild het zoo beschikken,
VVeert u als een Held,, weert u als een Held,
Dat de Bruyt raekt aen twee slikken,
Eer men negen maenden teld;
Op dat alzoo u vrijen,
Op dat alzoo uw min,
Ten nutsten komt te dijen,
Tot eerlijk huysgezin,
VVy drinken eens een glaesjen om, wy drinken eens een glaesjen om;
En zijn op 't hoogst verheugt,, en zijn op 't hoogst verheugt,
Daer meê wenschen wy te zamen, dat gy u zoo quijten meugt.

Hoe

Stemme: Ballet Schraveſand.

HOe vaek heb ik mijn zinnen,
Van 't lieven afgekeert,
O zoete Meyt,, hoe vaek heb ik gezeyd,
Nu gy geen min begeert;
Zal ik ook niet beminnen,
Maer doen na uw geboon,
Schoon dat ik zouw,,in overdroeve rouw,
Ook lijden duyzend doon;
Maer ach! zoo haeſt mijn oogen u aen-
ſchouwen,
Voel ik ziel en zin,, branden in de min,
Overſchoone Vrouwe,
Kund gy my onthouwe,
Vwe gunſt mijn Afgodin?
Als ik uw lieve wangen,
Als ik uw roode mond,
Vw kaeks gebloos,, gelijk een roode Roos,
Zie op albaſter grond;
Gekruyſde lokjes hangen,
Die met een zoet geſpeel,
Als goude draen,,met zoete ſwieren gaen,
Rond om u kin, en keel;
Als ik dit maer aenzie met mijn oogen,
Schoon ik wil, oft niet,, liefde my gebied,
Na de gunſt te poogen,
Van u zoet vermogen,
Maer eylaes! mijn Engel vlied.
O ſmert! die alle ſmerten,
Op 't hoogſt te boven gaet,
Waer is'er pijn,
Die zoo bedroeft kan zijn,
Als liefde blijken laet?
In veel verliefde herten,
Geeft liefde 't meeſt verdriet,
Geen pijn zoo groot,
Ia 't lijden van de dood,
Heeft by liefds lijden niet;
Ik, die u lief, en moet uw liefde derven,
Overſchoon Godin,, om dat ik u min,
En niet mach verwerven,
Moet uw Minnaer ſterven,
Die u offert ziel, en zin.

Stem: Geſwinde Bode van de min.

INdien ik had een Konings kroon,
Keyzerlijke macht;
Bezat ik een vergulden troon,
Voerde Princen pracht;
Ach! ik zouw, die alleen,
Waerde Vrouw,gaen beſteën,
Aen die,, aen die, zeg ik, met wie?
Dat ik op der aerd,
Wenſch te zijn gepaert,
Door oprechte trouw,
Die ik draeg tot mijn Iufvrouw.
Al heb ik Konings kroon nocht rijk,
Keyzers heerſchappy;
Mijn trouwe liefd heeft geen gelijk,
Daer ik mede vry;
Ik vertrouw, dat de jeugt,
Schoone Vrouw, meer verheugt,
In 't geen,, de liefde ſteld te vreën;
Dat is trouwigheyd,, die ó zoete meyt!
Na weërliefde tracht,
Door uw deugd en ſchoonheyds kracht.
Verweende oogjes die mijn ziel,
Stookt in minne-brand;
Dies ik voor mijn Godinne kniel,
Doe mijn offerand,
Aen uw Ieugt, die mijn hert,
Voed met vreugd, in de ſmert,
Van min,, die 'k lijd om mijn Godin;
Die my hoopen doet,
Maer met vreeze voed,
Dat liefds ongeval,
My in d' hoop bedriegen zal.
Dies voeren hoop, en vreeze ſtrijd,
Tegens mijne min;
Waer van gy door ú ſchoonheyd zijt,
Oorzaek, ó Godin! (het geween,
Neem in acht, mijn gebeën,en verzacht,
Ik bid,, Iufvrouw verleent my dit;
Neygt u jeugt na 't hert,
Dat door liefde werd,
Tot uw deugd geleyd,
Door oprechte trouwigheyd.

Mijn

Stemme:

Die mind die lijd veel pijn.

M*Yn zoete Veld-Godin,*
Die barrevoets te veld uw lieve schaepjes weyd;
Oft drijftze Boschwaert in,
Als noch de koele douw, op gras en bloempjes leyd;
Daer gy met lust,
V in de groente rust,
Het zy by Beek, oft Bron,
In het rijzen van de Zon.

I I.

Al waer 't gevogelt zoet,
Met blijdelijk gezang, en lieffelijk gequeel,
Mijn Amaril begroet;
Geen blaedje aen zijn struyk, gee͂ bloempjen op zijn steel,
Of 't is verheugt,
En toond de meeste vreugd,
Als gy het Bosch belonkt,
Houd het zich als op-gepronkt.

I I I.

In Roosjes, en in Kruyd,
Op zoete morgenstond gezeten in het Woud,
Mund Amarillis uyt,
Gelijk een Diamant in 't midden van het goud;
Oft als zy leyd,
In bloempjes neêr gespreyt,
Zoo is het anders niet,
Oft men Flora zelver ziet.

Stemme:

Sa sa mijn Herders riet.

A*Ch, ach! wat droeve rouw,*
Lijd, laes! Philander nouw,
Die Phillis zoo getrouw,
Zijn minne bied;
O zuchjes! dring nu tot mijn boezem uyt,
Dewijl mijn zinnen,
Niet kunnen winnen,
Haer, tot mijn Bruyd.

I I.

Ach! Phillis, weet gy niet,
Wat quelling en verdriet,
Philander, laes! geschied,
Om uwe min?
Mijn zuchjes aen u als getuygen zijn,
Dat liefdens plagen,
My 't herte knagen,
In afkeers pijn.

I I I.

Vergund my tijd en stond,
Dat ik u eens de grond,
Van 't hert door liefd gewond,
Mach doen verstaen;
Laet, Phillis, my van u die gunst geschien,
Dat in medoogen,
Ik voor mijn oogen,
Mach Phillis zien.

Stemme: l' Orangee.

WAer toe of ik mijn zin,
In lusten van de min,
Zoo licht en los vervallen laet,
Op een Iufvrouw te hoog van staet?
Wiens reden, en zeden, doen vaste blijk,
Dat men nauw haers gelijk,
In waerden,, op aerden,
Zoo schoon zou vinden, en daer by zoo rijk.

II.

Was ik van meerder goed,
Als wel mijn Iufvrouw doet,
Zoo had ik hoop dat ik haer zou,
Verkrijgen tot mijn eygen Vrouw;
Op heden, zijn reden, nocht trouwheyts kracht,
By rijkdom niet geacht;
Haer gaven,, die draven,
Na gelt na goed, na staet en hoog geslacht.

III.

Al hoe wel dat ik mijn,
Hou van geslacht te zijn,
Zoo hoog en eel gelijk als zy,
Maer 't komt in rijkdom gantsch niet by;
Mijn zinnen, die minnen haer niet om 't goed,
Maer uyt een trouw gemoed;
Door reden,, in zeden,
Haer schoone jeugt van jongs is opgevoed.

IV.

Dewijl mijn Iufvrouw heeft,
Al wat de wereld geeft,
Dat's rijkdom, wellust, staet en eer,
Na wil, na wensch en na begeer;
Al heeftze, en leeftze na lust daer van,
Noch schort 'er yets wat an,
Me-vrouwe,, dat's trouwe,
Waer in men mijns gelijk niet vinden kan.

Op 't voorgaende.

IVfvrouw, al is 't dat gy mijn overtreft in goed,
En acht dat ik daerom mijn liefde staeken moet;
Ey! neen, en denkt dat niet, maer stelt u na de reden,
Gy kund in hooger winst uvv rijkdom niet besteden;
Als dat gy uvve schat aen liefd op vvoeker geeft,
Die thienmael meerder zoet, als vvel de rijkdom heeft;
Acht gy u gaven hoog, ik trouvvheyd daer-en-tegen,
Door 't goed vverd vvellust vvel, maer trouvvheyd niet verkregen;
Schoon gy, met goet begaeft, om 't goed een rijke mind,
Wat is 't zoo gy daer by geen trouvve liefde vind,
Die zelver veel bezit, en rijkdom heeft op Aerde,
Acht zich in liefdens dienst zomvvijl te hoog in vvaerde,
Een van geringer macht, een Vrouvv meer vrundschap doet,
Als een, die hem haer dienst acht vvaerdig om zijn goed.

Stemme:

Zoo lang is 't Muysjen vry.

GElijk den dauw verspreyd,
Op rooze blaedjes leyd;
Gelijk de Zonne-schijn, voor wien het Roosje buygt,
De zoete morgen douw, van Rooze bladen zuygt.

Gelijk een bloempjen zoet,
Door Zon en douw gevoed,
Een levendige ziel in levẽs wellust brengt,
Wanneer zijn jeugdig bloos is met kristal vermengt.

Mijn zieltje wellust schept,
Als gy uw lipjes rept,
Wiens rood korael, mijn Lief! is als een Roos die bloeyd,
Waer op kristalle douw van Hemels Nectar vloeyd.

Wat wellust kreeg mijn ziel,
Als 't oog hier op verviel;
Ik dacht, dat ik nu mocht mijn Engels Zonne zijn,
Ik zoog mijn zieltje vol, op klipjes van Robijn.

Wat Beek stort zoeter vloed,
Als Heunig-beekjen doet?
Die uyt een Hemels grond de Nectar drupjes haelt,
En schietze op korael met wit Yvoor bepaelt.

Daer 't ruyschen van haer keel,
Veer boven het gespeel,
Oft stemmen in Muzijk, tot vreugd de Goden dwingt,
Wanneer haer lieve keel een minne deuntje zingt.

O mensch!

IAER-LIED.

Stem: O Zalig Heylig Bethlehem.

O Mensch! vernieuwt in 't Nieuwe Iaer,
Leg af, leg af het pak der zonden;
Na Bethlem keert, begeeft u daer;
De Zoone Gods Mensch werd bevonden.
Waerom een Mensch? een teeder Kind?
Waerom zoo arremlijk gebooren?
Om dat zijn Godheyd ons bemind,
En door zijn Menscheyd heeft verkooren.
Waerom zoo naekt, zoo blood, zoo koud,
In 't Schuurtje by de stomme Beesten?
Om dat zijn Menscheyd leeren zoud,
Versmaden, dat hier schijnd het meeste.
Dat's Rijkdom, Eer, Wellust, en Pracht,
Staet, Goude Kroonen, rijk beperelt;
Om datze God de Heer kleyn acht,
Zend hy zijn Zoon naekt in de Wereld.
Als een onnoozel Lam oft Kind,
Zachtzinnig, en heel goedertieren;
Die ons van alle last ontbind,
Zoo wy hem als ons Heyland vieren.
Vernieuwt in 't nieuw, ó mensch! 't is tijd;
Ey! opent uw verblinde oogen;
Denkt wie hier is, en wie gy zijt;
't Is lang genoeg u zelfs bedroogen.
't Is lang genoeg gewroet in 't slijk,
In 't vuyle slijk van uwe zonden;
Geen Goud, geen gelt, en maekt ons rijk,
Dies blijft aen 't Werelds niet verbonden.
Gods Zoon komt naekt in arremoed,
Hier op dit droevig Dal der tranen;
Tot af-stand van de overvloed,
De zotte menschen te vermanen.
Hy wil dat wy ons Offerhand,
Zijn Godheyd zullen komen bieden;
Hy wil dat onze herte brand,
In liefd tot God, de Wereld vlieden.
En toonen Schat van ware deugd,
Ootmoedigheyd voor alle zaken,
Om in het Nieuwe Iaer met vreugd,
Ons Ziel in Gode te vermaken.

Stem: VVeg dertelooze Min, &c.

VYt-buldert woeste wind,
In 't Noorden eerst begint,
Vw strafheyd, door bedwang,
Vertoeft niet lang;
Dewijl dat ik in 't Schip der Min,
Te varen meen na mijn Goddin.
Ik zet mijn Zeyl in 't top;
Ey! Noorde wind waeyt op,
En blaest met uwe mond,
Mijn Zeyltjes rond;
Op dat gy door uwe gunsten mijn,
Doet t' avond by mijn Liefje zijn.
Cupido zit te roer,
Van 't Scheepje dat ik voer;
Hy stiert het door de Min,
Na mijn Goddin;
En schiet voor uyt een Pijltje ras,
Het wellek zijn zal mijn Compas.
Wat zien ik Venus Kind?
Wy krijgen tegen wind;
Wel hoe oft dit noch wil?
't Word ook stok stil;
V schoot en gaert haeld bey strak aẽ;
Wy moeten eens laveeren gaen.
Wel dit valt groot verdriet;
Laveeren kan me niet,
Het schijnt my schier een droom;
't Is tegen stroom;
Cupido legt het roer aen ly;
Ik strijk het Zeyl; kom roeyen wy.
Neen, laet het Zeyl vry staen,
Voor stroom weêr omme gaen;
Het zal zijn tegen wind,
Wat gy begint;
Dat is te zeggen; ook zult gy,
Geen luk hebben in vrijery.
Wend dan het Scheepjen om,
Op dat ik weder kom,
Ter plaets, waer door haer straf,
Ik my begaf;
Waer ik, door 't dervẽ haers gezicht,
Van droeve quelling ben verlicht.

Stem: O ſchoone Chariclea.

D*E blonde dageraet,*
Verſpreyd haer glans de Telgjes door en door;
Het morgen-ſterretje ſlaet,
En flikkert met haer ſtraeltjes lieff'lijk voor,
De venſters, van mijn Nymphjes Tent,
Alwaer ik niemant zie omtrent.

't Gevogelt in het VVout,
Van blijdſchap dertel ſpeeld en tiereliert;
De Telgjes nat bedouwt,
Met blader, loof, en bloeyzeltjes verçiert;
Getuygen al de zoete Min,
Van mijn verliefde Veld-Goddin.

VViens Leden af-geſlooft,
Door 't vryen van de lieve lange nacht,
Leggen door ſlaep berooft,
Van zoete Min, en minnelijke macht;
Zy ronkt met zoete zuchjes uyt,
Komt Thyrſus by uw lieve Bruyt.

VVat zoete droomen zijn 't,
Die gy zoo zoetjes premelt binnens monds?
Eylaci! zoo het ſchijnt,
Acht gy Philander niet, die zoo goed ronds,
Hier onder deze groene Tak,
Lerinde eerſt van Min aenſprak.

Gy weet Lerinde dat,
Vw lipjes zoet bedoude rooder mond,
Zoo dikmael zijn beſpat,
Met Nectar, die Iupijn my heeft gejont,
Te drukken aen uw lipjes teer,
Als ik u kuſten, en gy my weêr.

Wat zoete vryigheyd,
Is in ons vryerage niet geſchied;
Philander droevig ſchreyd,
Nu dat Lerinde Thyrſus Minne bied;
En ſlaet Philander voor het hooft,
Nu gy zijn zinnetjes hebt gerooſt.

't Gaet by de Herders om,
En by de Herderinnetjes is 't gemeen;
Zoo 'k in 't gezelſchap kom;
't Is al, Philander heeft een blaeuwe ſcheen;
Philander leeft in ſwaer getreur;
Lerinde gaet met Thyrſus deur.

Stem: De ſtille Nacht genaekt.

A*L het uytmuntend hoog,*
Hoe ſterk in het oog,
Loopt p'rijkel van 't onweder;
De ſterke ſtorrem ſlaet,
't Geen hoog verheven ſlaet,
Ter Aerden ſchielijk neder.

II.

Hoe menig Schip verſlind,
De felle Noorde-wind,
En rooſt den Schipper 't leven;
Als met een dulle kop,
Hy 't Zeyl trekt in den top;
Wil voor geen buyen reven.

III.

Berouw 't gemoed dan ſlaet,
Als 't dikwils is te laet,
Dies wil men 't p'rijkel derven;
Reeſt voor de wellust ras,
En neemt tot u Compas,
De ſpreuk: Gedenkt te ſterven.

IV.

Vw zinnen obſtinaet,
De wereld boos, en quaed,
Wild niet te veel vertrouwen;
En eygen wijſheyd vals,
Ontſlaet u van den hals,
Wild op geen rijkdom bouwen.

V.

Zoekt gy vermaek en ruſt,
Schept in de deugd uw luſt,
Met nood-druft zijn te vreden;
De overvloed verlaet,
Kieſt een gemeene ſtaet,
Die geeft geruſtigheden.

Cupido

Stemme: Si tanto gratiosa.

CVpido God der Minne,
Vw pijlen wreed mijn jonger hert door-
wonde;
Ik bid u, ô Goddinne!
Maekt mijn gemoed van slaverny ontbonde;
Dewijl uw kracht,, heeft zulke macht,
Dat machteloos ik swerve;
Mits ik Me-vrouwe,
V nimmer mach aenschouwe,
Maer moet derve.

I I.

Vw oogjes, die als sterren,
Mijn brandend hertje brandende door-stralen,
Doen my in liefd verwerren,
Ia in de liefde dwalende verdwalen;
Zoo dat ik sweef,
Ik sterf, ik leef,
De Ziel is my ontvlogen;
Hebt gy u dorsten,
Vyt wreede Tygers borsten,
Lief, gezogen.

I I I.

Dat gy dus obstinatig,
Van mijn, Lief, vlucht, kan u gemoed dat
lijden?
Ik bid Princes zijt matig,
In straf gebruykt medooging t' allen tijden;
Acht gelt, nocht goed,
Nocht hooge moed,
Noch 's werelds pracht, nocht prale;
Want een onweder,
Kan hoog-moed smijten neder,
En doen dalen.

I V.

Vaer wel Princesse moedig,
Mijn dankbaerheyd laet ik u tot getuyge;
En bloeyt in liefd voorspoedig;
Vaer wel Me-vrouw, met dankbaerheyd ik
buyge;
Ik wensch gy meugt,, elders met vreugd,
Vw liefde Lief besteden;
VVant ik bevijne,
Twalef in een dozijne,
Vind m' 'er heden.

Stemme: Hansje sneed, het &c.

HEer Aeltje buur,, wat avontuur;
Denk, Teun die heeft een Vryertje;
Is 't niet ondieft,, zy is verlieft,
Op een wild weyig Snyertje.

I I.

Een Huppel-klink,, een lichte vink,
Daer niet en is ten beste;
En weetje 't niet,, hoe dat hy hiet?
't Is puykjen aen de Veste.

I I I.

Wat machze doen,, 't is geen fatzoen,
Ia wel! ik zegt jou Aeltje;
Dat teere wicht,, valt veel te licht,
Voor zulk een aerdig staeltje.

I V.

't Is wel een lanst,, hy speuld en danst;
Ia alle nieuwe wijsjes,
Oft niet een quak,, hy weetze strak;
Dat hoord ik laetst tot Tijsjes.

V.

Waer op dat pas,, 't gezelschap was,
Van al de jonge Maetjes;
Daer hy alleen,, het giesje scheen,
In kluchjes, en in praetjes.

V I.

Dat lange Teun,, en Iaep en Zeun,
Noch zeyden, dat 's een giesje;
Ia zoo ontdieft,, dat ik verlieft,
Hem minne moet, zeyd Niesje.

V I I.

Die zoete sloof,, heeft goed geloof,
Dat zy hem zal bekooren;
O lieven Heer! komt morgen weêr,
Gy zult wat anders hooren.

Stemme: Schjokke dy, Schjokkje dy.

Laet ons nu eens vroylijk zijn,
Vroylijk zijn, vroylijk zijn,
Laet ons nu eens vroylijk zijn,
In deugd;
Vroylijk wezen by de wijn,
By de wijn, by de wijn,
Vroylijk wezen, want de wijn,
Verheugt.

'k Zet het glaesjen aen mijn mond,
Aen mijn mond, aen mijn mond,
'k Zet het glaesjen aen mijn mond,
Avous;
En 't moet uyt tot op de grond,
Op de grond, op de grond,
En 't moet uyt tot op de grond,
Gaer ouws.

'k Zet mijn lippen aen de kroes,
Aen de kroes, aen de kroes,
'k Zet mijn lippen aen de kroes,
En poy; VVord half uyt gedronken.
Hey Monſieur! *dat is* Avous,
Is Avous, *is* Avous,
Hey Monſieur! *dat is* Avous;
Amoy.

Strijkt het wijntjen toch wat neer,
Toch wat neer, toch wat neer,
Strijkt het wyntje toch wat neer,
Het ſluyt;
Hey! dat ſtreekje trekt na meer,
Trekt na meer, trekt na meer, Drinkt voort uyt.
Hey! dat ſtreekje trekt na meer;
'tMoet uyt.

Dat was met een koelen zin,
Koele zin, koele zin,
Dat was met een koele zin,
Gaer ouws.
Schenkt 'er luſtig weer wat in,
Weer wat in, weer wat in,
Schenkt 'er luſtig weer wat in;
Avous;

Houw daer, Buurman, nouw moet gy,
Nouw moet gy, nouw moet gy, Levert het over.
Houw daer Buurman, nou moet gy,
De kroes;
Laet ons ſpelen ſchjokke dy,
Schjokke dy, ſchjokke dy,
Laet ons ſpelen ſchjokke dy,
Avous.

DRINK-LIED.

Het wijntje maekt de vreugd,
Het wijntje maekt de vreugd,
Het wijntje maekt de vreugd;
Laet zien een reys van 't juk, 't juk, 't juk,
Laet zien een reys van 't juk, 't juk, 't juk,
Laet zien oft jijze meugt.

II.

Zie daer mee dat 's je veur,
Zie daer mee dat 's je veur,
Zie daer mee dat 's je veur;
Ey! doet my na van 't juk, 't juk, 't juk,
Ey! doet my na van 't juk, 't juk, 't juk,
En gaet 'er zoo meê deur.

III.

Duyk wijſheyd, duyk, ey! duyk,
Duyk wijſheyd, duyk, ey! duyk,
Duyk wijſheyd, duyk, ey! duyk;
Zie daer mee komt van 't juk, 't juk, 't juk,
Zie daer mee komt van 't juk, 't juk, 't juk,
Stof regen in mijn buyk.

IV.

Was dat niet met een veeg?
Was dat niet met een veeg?
Was dat niet met een veeg?
Het glaesjen uyt van 't juk, 't juk, 't juk,
Het glaesjen uyt van 't juk, 't juk, 't juk,
Het volle glaesje leeg.

V.

Nouw Lansje, nouw moet jy,
Nouw Lansje, nouw moet jy,
Nouw Lansje, nouw moet jy;
Die Franſman is van 't juk, 't juk, 't juk,
Die Franſman is van 't juk, 't juk, 't juk,
Zoo zoet als rijzen bry.

VI.

VVel nouw doe mijn beſcheyd,
VVel nouw doe mijn beſcheyd,
VVel nouw doe mijn beſcheyd;
En drinkt het uyt van 't juk, 't juk, 't juk,
En drinkt het uyt van 't juk, 't juk, 't juk,
't Is ymmers zoo ezeyt.

SON-

SONNET.

HEt harde wreede Stael vermurruwt door het vyer,
Maer 't harde hert mijns Liefs en is niet te bewegen;
Wat dienften ik haer doe, noch is het niet te degen.
Cupido ftookt niet meer, uw vlam verfmacht my fchier.
Pluymige Vogeltjes, fchrilt uyt met naer getier,
Een droeve galm, die 't geboomde Bofch door-klatert;
Staekt al uw vroylijkheyd, en droeve Deuntjes fchatert,
Om mijnent wil, in plaets van zoet getierelier.
Gy Veld-Goddinnetjes, die 't vroylijk Bofch bewoont,
Ey! vraegt mijn Nymphje eens als zy haer hier vertoont;
Wat oorzaek dat zy heeft mijn dienften te verfmaden?
En zoo zy vraegt, waerom dat gy dus treurig zijt?
Zegt dat haer ftrafheyd u van mijnent-wege fpijt;
Om dat zy al te trots mijn weygert haer genade.

SONNET.

KLaegt, treurt, en droevig weend Veld-Goden, die in 't Wout,
Als heerfchers van het Bofch, waer zuyv're Beekjens ftroomen;
Hier dus lang hebt gewacht, op hoop dat ik zoud komen,
By 't Beekje, daer gy mijn Godin vertoonen zoud.
Ruft Veld-Goddinnetjes, ey! u gelaten houd,
Ik bid, geen moeyten doet, wild uwe gunften ftaken;
Na tijds gelegentheyd zal ik mijn vaerdig maken;
Ach! ftort nu tranen uyt en 't groene gras bedouwt.
Barft uyt bedroefde ftem, op dat mijn Nymph mach hooren,
Al het verdriet dat my dus fchielijk komt te vooren;
Eylaes! door 't bitzig weêr van de Noord-Oofte Wind;
Koud, guur, en wreed van aert, wiens buyen my beletten,
Door bulderende kracht, mijn Zeyltjes op te zetten;
Maer wachten doet, tot tijd beter bequaemheyd vind.

GEBOORT VERMANINGS SONNET.

AY! Goddelijk geflacht, gy drie-mael dry Goddinnen;
Neygt uwe goede gunft tot dit mijn zoet bedrijf,
Terwijl ik aen mijn Vrund, uyt goede vrundfchap, fchrijf.
O mocht ik! als ik wenfch, ik zoud wat vreemts beginnen.
Nu dan, daer komt my yets dwerrelen door de zinnen;
Ik hoor een zoet gejuyg, ik hoor een bly gelach.
Uw Zalen zijn vol vreugd, ô Goon! op dezen dag.
Zoo, zoo, dat is my lief, uyt vrund'lijke minne,
Schenkt, plengt, met milde gunft, het Sap van Hypocreen;
Zijt vroylijk met malkaer; op dat ik voort mach treên,
Ha! Goden, daer mijn hert en zinnen blijdfchap wanen,
Na 's Hemels Zalen, op-gevult met alle vreugd;
Laet blijdfchap barften uyt Bataefche jonge Ieugd,
Kom gaen wy dezen Helds geboorten-dag vermanen.

BLAD-

In den Weg-wijzer ter Deugden.

In de Christelijke Offerande.

Gezangen, in de Christelijke Offerande.

In de Historien, en Minne-beelden.

In de Tooneel Speelen.

Volgen

Volgen zommige Minne Rijmen.

In de Zang Rijmen.

Flora-

EYNDE.

